

கந்தபுரணம்

உற்பத்திகாண்டம்

உரையாசிரியர்:-

சமஸ்கிருத திராவிட பண்டிதரும்
பிரபல சோதிட கணித சித்தாந்தியும்
வித்தியா விருத்தித் தரும கர்த்தரும் ஆகிய
யாழ்ப்பாணம்—பருத்தித்துறை

(காலஞ்சென்ற)

மிரம்மநீ ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள்

22606

விற்பனை உரிமை:-

நவலட்சுமி புத்தகசாலை

136, செட்டியார் தெரு

கொழும்பு-11

கந்தபுராணம்

உற்பத்திகாண்டம்

★ காமதகனப் படலம்	★ மோனநிங்கு படலம்
★ தவங்காண் படலம்	★ மணம்பேசு படலம்
★ வரைபுனை படலம்	★ கணங்கள்செல் படலம்

ஆகிய 11 படலங்கள்

உரையாசிரியர்:-

சமஸ்கிருத திராவிட பண்டிதரும்
பிரபல சோதிட கணித சித்தாந்தியும்
வித்தியா விருத்தித் தரும கர்த்தரும் ஆகிய
யாழ்ப்பாணம்—பருத்தித்துறை

(காலஞ்சென்ற)

பிரம்மஜீ ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள்

பிரம்மஜீ சோ. விஸ்வநாதய்யர் அவர்கள்
அனுமதியுடன் அச்சிட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

விற்பனை உரிமை:-

நுவலட்சுமி புத்தகசாலை

136, செட்டியார் தெரு

கொழும்பு-11

மாணவருக்கான முதற் பதிப்பு: பிப்ரவரி 1966

பதிப்புரிமையுடையது.

தயாரிப்பு:

ரெக்ஸ் ஏஜன்ஸீஸ் — கொழும்பு-12.

அச்சிட்டோர்:

ஸபீரு அச்சகம் — கொழும்பு-12.

விலை ரூ. 3-75

பதிப்புரை

1967-ம் ஆண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் நடைபெறும் கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர (உயர்தர)ப் பரீட்சைக்குரிய பாடப் புத்தகங்களுள் ஒன்றான கந்தபுராண உற்பத்திகாண்டத்தில் ஆறு படலங்களைப் பிரசுரிப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம். யாழ்ப்பாணத்துப் பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த காலஞ் சென்ற பிரம்மஸ்ரீ ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் அவர்களின் உரையுடன் இந்நூலை வெளியிடும் உரிமையை எமக்கு அளித்த பிரம்மஸ்ரீ சோ. விஸ்வநாதய்யர் அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

பெருளடக்கம்

1. காமதகனப் படலம்	...	...	...	5
2. மோனநீங்கு படலம்	...	...	...	66
3. தவங்காண் படலம்	...	...	...	85
4. மணம்பேசு படலம்	...	...	...	106
5. வரையுனை படலம்	...	...	...	117
6. கணங்கன்செல் படலம்	...	...	...	135

கந்தபுராணம்

முதலாவது

உற்பத்திகாண்டம்

1. கரமதகனப் படலம்

செவ்வெழுத்துக்களால்

இது காமனது தகனத்தைக் கூறுதலாலிப் பெயர் பெற்றது.

காமன்-மன்மதன். தகனம்-எரிதல்.

இப்படலப் பொறிப்பு.

பிரேமதேவர் மனோவதிசேர்ந்தபின் மன்மதனைவருவித்து 'நீ திருக்கைலாச கிரியிற்சென்று பூங்குணையெய்து சிவபெருமான் தேவியை மணமியற்றுமாறு செய் து வருகுதி' என்று ஏவினர். மன்மதன் 'அவரோடெதிர்த்து யானுவதெப்படி' என்று பற்பல நியாயங்கூறி மறுத்தனன். பிரமதேவர் பின்னும் 'சிவனருளின்றி யொன்றும் நிகழ்வதில்லை, நீ யோகநிலையை அகற்றுமாறு செல்வதும் அவரருளே, எங்களிடரைத்தீர்க்குமாறு இரங்கி உதவியைச்செய்' என்றுபலநீதிகளைக்கூறி வேண்டினர். பின்னும் மன்மதன் மறுக்க, பிரமதேவர் சாபமிடமுயன்றனர். மன்மதன் இவரது சாபமேற்று வருந்துவதினும் சிவனையெதிர்த்துச்சாதலே தக்கதென்று துணிந்து விடைபெற்றுத் தன தூர்புகுந்து போர்க்கோலம்புனைந்து பிரியாது டன்வரும்மனைவியுடன் கயிலைசேர்ந்து திருநந்திதேவரையணுகிப் பணிந்து தான் வந்தகாரணத்தையுணர்த்தி, உட்புகுதற்கனுமதி செய்யுமாறு வேண்டி அத்திருநந்திதேவர் மேற்றிசைக்கோபுர வாயிலாற் செல்லுதியென்றுவிடுக்கச் சென்று சிவபிரான் மோன நிலையில் வீற்றிறுப்பதைக்கண்டு அஞ்சி மெய்சோர்ந்து வில்லைக் கீழே தவறவிட்டு விழுந்து, பின்னர் இரதுதேவி தெளிவிக்க ஒருவாறு

கந்தபுராணம்

தெளிந்தெழுந்து, தனக்கிவ்வாறு விபத்து நேர்ந்ததேயென்று துயருற்று, நடந்தவாறு நடக்க யான் எண்ணிவந்தகருமத்தைச் செய்வேனென்று துணிந்து, கீழேவிழுந்த வில்லையெடுத்துச் சிவனையணுகி மலர்க்கணைகளைத் தொடுத்து ஏவிச் சிவபெருமானுடைய நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றிய அக்கினியினால் எரிந்து நீராயினன். உடனின்ற இரதிதேவி ஆற்றாளாய்ப் பெருந்துயர்கொண்டு பலவாறு புலம்பினள் என்பதாம்.

இந்திரன் வானவர் ஈட்டமொ டேகி
முந்துறு கஞ்ச முகட்டிடை யுற்றே
னேந்திற னாகிய வாசக வில்வேள்
வந்திடு மாறு மனத்தி னினேந்தான்.

இ-ள்: இந்திரன் வானவர் ஈட்டமொடு ஏகி-இந்திரனோடுத் தேவர்கூட்டத்தோடும் போய், முந்து உறு கஞ்ச முகட்டு இடை உற்றேன் - முதன்மை பொருந்திய தாமரைப்பொகுட்டின்மீது வீற்றிருந்த பிரமதேவர், ஐ திறன் ஆகிய ஆசக வில் வேள் வந்திடும் ஆறு - ஐந்துவகையாகிய புஷ்பபாணங்களையும் கருப்பு வில்லையுமுடைய மன்மதன் முன்வரும்படி, மனத்தில் நினைந்தான்-தம் மனத்தில் நினைத்தார் எ-று.

ஆசகம்-விழைவிற் செல்வது

(1)

நினைந்திடு கின்றுழி நீனிற மாயோன்
முனந்தரு கின்ற முரண்டகு வில்வேண்
மனந்தனி லுன்னு மலர்ப்பக வன்முன்
னினந்தரு சூழலொ டும்மென வந்தான்.

இ-ள்: நினைந்திடுகின்றுழி - இவ்வாறு நினைத்தபொழுது, நீல் நிற மாயோன் முனம் தருகின்ற முரண் தகு வில் வேள்-கருநிறத்தை யுடைய திருமால் முற்காலத்திற் பெற்றருளிய வலிமைபொருந்திய கருப்புவில்லையுடைய மன்மதனுனவன், மனம்தனில் உன்னும் மலர்பகவன் முன்-மனத்தின்கண்ணே சிந்தித்த தாமரைமலராசனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவர்க்கு முன்னாக, இனம்தரு சூழலொடு இம் என வந்தான் - கூட்டமாகிய பரிவாரங்களுடன் விரைவில் வந்தான் எ-று.

நீல்-கடைக்குறை. முனம்-தொகுத்தல். இம்-விரைவுக்குறிப்பு. முனந்தருகின்ற-காலவமுபமைதி.

காமதகனப் படலம்

மாமறை யண்ணன்முன் வந்து பரானித்
தாமரை நேர்தரு தாடொழு தென்னை
நீமன மீது நினைந்ததெ னென்னாக்
காமன் வினாவ வயன்கழ றுற்றான்:

இ-ள்: காமன் - மன்மதனானவன், மா மறை அண்ணல் முன் வந்து பரானி - பெருமைபொருந்திய வேதங்களையுணர்ந்த பிரம தேவர்க்குமுன்னாக வந்து துதித்து, தாமரை நேர்தரு தாள் தொழுது - செந்தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களை வணங்கி, நீ என்னை மனமீது நினைந்தது என் என்ன வினாவ-ஸ்வாமீ! தேவரீர் சிறியேனை மனத்திற் சிந்தித்தகாரணம் யாதென்றுகேட்ப, அயன் கழறுற்றான்-பிரமதேவர் சொல்லத்தொடங்கினார் எ-று. (3)

கங்கை மிலேச்சிய கண்ணுதல் வெற்பின்
மங்கையை மேவநின் வாளிக டுவி
யங்குறை மோன மகற்றினை மின்னே
யெங்கள் பொருட்டினி லேகுதி யென்றான்:

இ-ள்: கங்கை மிலேச்சிய கண்ணுதல் வெற்பின் மங்கையை மேவ-கங்கை நதியைத் திருச்சடையிலணிந்த நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபெருமான் மலையரசனது மகளைத் (திருமணஞ் செய்து) சேரும்பொருட்டு, எங்கள் பொருட்டினில்-எங்கள் காரணமாக, நின் வாளிகள் தூவி-உனது புஷ்பபாணங்களைச் செலுத்தி, அங்கு உறை மோனம் அகற்றினை-அவ்விடத்தில் வீற்றிருக்கின்ற மோன நிலையைத் தவிர்த்து, இன்னே ஏகுதி என்றான்-இப்பொழுதே மீண்டு வருகுதியென்று கூறினார் எ-று. (4)

வேதனில் வாறு விளம்பிய கூற்றந்
திதுறு பொங்கழல் செய்யவள் சேயோன்
காதிடை யேநெறி யாக்கடி திற்போ
யேதமி லுள்ள மெரித்ததை யன்றே.

இ-ள்: வேதன் இவ்வாறு விளம்பிய கூற்று ஆம் திது உறு பொங்கு அழல் - பிரமதேவரீஸ்வாறு கூறிய சொல்லாகிய கொடிய சொல்கின்ற அக்கினியானது, செய்யவள் சேயோன் 'காது இடையே நெறியா கடிதில் போய் - இலக்குமியின் குமாரனாகிய மன்மதனது காதுத்துவாரமே வழியாக விரைவிற்சென்று, ஏதம் இல் உள்ளம் எரித்தது-குற்றமில்லாத அவனது மனத்தை எரித்தது எ-று.

கந்தபுராணம்

சிவபத்தியுடையவனாகிய மன்மதனுக்குச் சிவத்துரோகமமைந்த பிரமன்சொல் அக்கினிபோற் கொடிதாயிற்றென்பதாம். ஐகாரம் சாரியை. (5)

கிட்டி யரசன்செயல் கேடுசெ யென்னுங்
கட்டுரை யேவரு காமனு ளெங்குஞ்
சுட்ட தெனிற்பிறை சூடி யவன்மெய்
யட்டிடு கின்றது மற்புத மாமோ.

இ-ள்: கிட்டி அரன் செயல் கேடு செய் என்னும் கட்டுரையே- அணுகிச் சிவபெருமானது செயலைக் கெடுப்பாயாக வென்று கூறிய கொடு மொழிதானே, வரு காமன் உன் எங்கும் சுட்டது எனில்-அங்கு வந்துநின்ற மன்மதனது மனமுமுதையுஞ் சுட்டதாயின், பிறை சூடி அவன் மெய் அட்டிடுகின்றதும் அற்புதம் ஆமோ-பாலசந்திரனைச் சடைமுடியிற்றரித்த சிவபெருமான் அவனது மேனியையெரிப்பதும் அதிசயமாகுமா? (ஆகாதே) என்று.

அட்டிடுகின்றது - வினைமுற்றுத்தொழிற்பெயர். பின்னைய உம்மை-இழிவுசிறப்பு. (6)

இத்திற மாமல ரேந்த வியம்பக்
கைத்துணை கொண்டிரு கன்னமும் வல்லே
பொத்தி யினைந்து புராந்தக னுமஞ்
சித்தச வேளுரை செய்தன னம்மா.

இ-ள்: மா மலர் ஏந்தல் இத்திறம் இயம்ப - பெரியதாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவர் இவ்வாறுகூற, சித்தச வேள்- திருமாவின் மனத்திறோன்றிய மன்மதன், கை துணை கொண்டு இரு கன்னமும் வல்லே பொத்தி-இரண்டு கைகளாலும் இரண்டு காதுகளையும் விரைவில்முடி, இனைந்து- (இக்கொடுமொழியையும் யான்கேட்டலாயிற்றேயென்று) வருந்தி, புராந்தகன் நாமம்உரை செய்தனன்- (அப்பாவந்தீருமாறு) முப்புரங்களையெரித்த சிவபெரு மானது திருநாமத்தையுச்சரித்தான் என்று

சிவசிவ என்றுச்சரித்தான் என்க. சித்தசவேள்-இருபெயரொட்டு. அம்மா-வியப்பிடைச்சொல். (7)

ஈட்டுறு பல்பவ மெய்துவ தோர்சொற்
கேட்டன னென்று கிலேசம தாகி
வாட்டிய மென்மலர் போலணி மாழ்கிப்
பூட்டுவி லண்ணல் புகன்றிடு கின்றான்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: பூட்டு வில் அண்ணல்—நாண்பூட்டிய வில்லையுடைய மன்மதன், ஈட்டு உறு பல் பவம் எய்துவது ஓர் சொல் கேட்டனன் என்று—கூட்டமாகிய பலபாவங்களுஞ் சார்த்தற்கேற்ற ஒரு கொடுமொழியைக் கேட்டேனெயென்று, சிலேசமது ஆகி—மனத்துன்பங்கொண்டு, வாட்டிய மெல் மலர் போல் அணி மாழ்கி—தீயில் வாட்டப் பெற்ற மெல்லிய பூவைப்போல அழகு குன்றப்பெற்று, புகன்றிடுகின்றான்—இவற்றை கூறுகின்றான் எ-று.

ஈட்டு-முதனிலைத்தொழிற்பெயர்

வேறு

வன்கண் ணருமா சறுகாட் கியர்பா
னன்கண் னுறினுய் யுநலம் புகல்வா
ருன்கண் னுறினித் தவறே தினையா
லென்கண் ணடிகட் கிலையோ வருளே.

இ-ள்: மாசு அறு காட்சியர் பால் வன்கண்ணர் நன்கு அண்ணுறினும்—குற்றமற்ற அறிவினையுடைய சிட்டரிடத்துத் தறுகண்மையை யுடைய துட்டர் நன்றாக அணுகினாலும், உய்யும் நலம் புகல்வார்—உய்தற்கேற்ற நன்மதியையே போதிப்பர் (அங்ஙனமாகவும்), உன்கண் உறின்—தேவரீரிடத்துச் சிறியேன் வர, இ தவறு ஓதினே—இந்தக் கொடுமொழியைக் கூறினீர் (ஆதலால்), அடிகட்கு என் கண் அருள் இலையோ—தேவரீருக்குச் சிறியேனிடத்திற்கருணை யில்லையா? எ-று.

சற்சனர் தம்மைச்சார்ந்த துர்சனர்க்கும் நன்மதியையே போதிப்பராகவும் தேவரீரையொரு டெரியவரென்று நம்பிவந்த எனக்கு இக் கொடுமொழியைக் கூறினீரே, அங்ஙனங் கூறும்படியான் யாது தீங்குசெய்தேன் என்பதாம்.

உம்மை மாற்றியுரைக்கப்பட்டது. பின்னைய உறின் செயலெனெச்சத்திரிபு. அமைவுடனென்பார் 'நன்கு' என்றார். (9)

வன்னப் புவிமங் கையைமா மலர்மேற்
பொன்னைப் பிறரைப் புணர்வுற் றிவோன்
கன்னற் சிலையுங் கண்கொண் டமர்செய்
தென்னத் தனைவென் றிசைகொண் டிலனே.

இ-ள்: வன்ன புவி மங்கையை—அழகிய பூமிதேவியையும், மா மலர் மேல் பொன்னை—பெரியதாமரை மலரில் வீற்றிருக்கின்ற

கந்தபுராணம்

இலக்குமியையும், பிறரை புணர்வுற்றிடுவான்-மற்றைய பெண்களையும் புணரும்படி, கன்னல் சிலை பூ கணை கொண்டு அமர் செய்து-கருப்புவில்லையும் புஷ்பபாணங்களையும் கைக்கொண்டு பொருது, என் அத்தனை வென்று, இசைகொண்டிலனோ-எனது பிதாவாகிய திருமாலேவென்று (யான்) கீர்த்திபெற்றிலேனா? (பெற்றேனே) எ-று.

பிறரென்றது சலந்தரன் மனைவி கேட்பிகாஸ்திரீகள் முதலாயினோரை. (10)

வெள்ளைக் கமலத் தியைமெய் யுறவுந்
தெள்ளுந் றணிசெய் ததிலோத் தமைபா
லுள்ளப் புணர்வுந் றிடவும் முனையான்
பிள்ளைச் சமர்செய் திசைபெற் றிலனோ.

இ-ள்: வெள்ளை கமலத்தியை மெய்யுறவும்—வெண்டாமரை மலராசனியாகிய சரசுவதியைப் புணரவும், அணி தெள்ளுற்று செய்த திலோத்தமை பரல் உள்ளப்புணர்வு உற்றிடவும்—அழகுகளைத் திரட்டிச் சிருட்டித்த திலோத்தமையினிடத்து மனவிகாரமுண்டாகவும், உனை யான் பிள்ளைச்சமர் செய்து—உம்மோடு நான் சிறுபோர் செய்து, இசை பெற்றிலனோ—கீர்த்திபெற்றிலேனா? (பெற்றேனே) எ-று.

எட்பிரமாணமாக அழகுகளை எடுத்தெடுத்துத்திரட்டிச் செய்த சிறந்த பெண்ணுதலால் 'தெள்ளுற்றணிசெய்ததிலோத்தமை' என்றார். உனை—உருபுமயக்கம். (11)

கீர்பெற் றிடுசெந் திருவைத் திருமான்
மார்பிற் குடியா யுறவைத் திலனோ
கார்பெற் றவிழிக் கலைமங் கையையுள்
னோபெற் றிடுநா விலிருத் திலனோ.

இ-ள்: கீர் பெற்றிடு செம் திருவை—சிறப்புப்பொருந்திய சிவந்த நிறத்தினையுடைய இலக்குமியை, திருமால் மார்பில் குடியாய் உறவைத்திலனோ—விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய நெஞ்சிற் குடியாயிருக்கும் படி இருத்திலேனா? (இருத்தினேனே), கார் பெற்ற விழி கலைமங்கையை—கருநிறம் பொருந்திய கண்களையுடைய சரசுவதியை, உன் ஏர் பெற்றிடு நாளில் இருத்திலனோ—உமது அழகுபொருந்திய நாக்கில்வைத்திலேனா? (வைத்தேனே) எ-று. (12)

தண்ணின் றகுழற் சசியென் றுரைசெய்
பெண்ணின் றலையுற் றிடுபெற் றியலால்
விண்ணின் றலைவற் குளமெய்ம் முழுதுங்
கண்ணென் றிடுபல் குறிகண் டிலனோ.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: தண் நின்ற குழல் சசி என்று உரை செய் பெண்ணின் தலை உற்றிடு பெற்றி அலால்-குளிர்ச்சிபொருந்திய கூந்தலையுடைய இந்திராணியென்று சொல்லப்படுகின்ற பெண்ணினிடத்துப் புணருந் தன்மையேயன்றி, விண்ணின் தலைவற்கு - சுவர்க்கலோகாதிபனாகிய இந்திரனுக்கு, உள மெய் முழுதும்-உள்ளதாகிய சரீரமெங்கும், கண் என்றிடு பல் குறி கண்டிலனோ-கண்ணென்று சொல்லப்படுகின்ற பல பெண்குறிகளை உண்டாக்கிலேனா? (உண்டாக்கினேனே) எ-று.

பேரழகியாகிய இந்திராணிமனைவியாயிருப்பவும் பிறபெண் களைக் கரவிற் புணர்ந்து துடுஞ்சாபமேற்கச்செய்தேன் என்பது கருத்து.

சூற்கொண்ட முகில்போற் பசுமையார்ந்த கூந்தலென்பான் 'தண்ணின்ற குழல்' என்றான்.

இந்திரன் சாபமேற்ற சசித்திரம்:- முன்னொரு காலத்தில் இந்திரன் கௌதமமுனிவரது மனைவியாகிய அகலிகையைப் புணரவிரும்பி ஓரிரவிற் கோழிவடிவுகொண்டு சென்றுகுவ, முனிவர் நித்திரைவிட் டெழுந்து நித்திய கருமங்கள் செய்யும்பொருட்டுப் போயினர். உடனே இந்திரன் கௌதமமுனிவருக்குக் கொண்டு அவர் மீண்டு வருவது போல் வார்த்தையாடி அகலிகையுடன் சேர்ந்திருக்கையில் புலரிக்காலமனுக்காமையால் முனிவர் மீண்டுவந்தனர். அப்பொழுது இந்திரன் பூனையுருக்கொண்டு ஓட, முனிவர் அவனை நோக்கி ஒரு யோனியை விரும்பி நம்மனைவியின் கற்பையழித்தனையாதலின் உன் மேனியில் ஆயிரம்யோனி அடையக்கடவன்' என்று சபித்து, கொழு நனன்றென்பதைக் குறிப்பானுணர்ந்தும் அதற்கிணங்கியிருந்தமையால் தன்மனைவியையுள் கல்லாகும்படி சபித்தனர் என்பதாம். (13)

விசையுற் றிடுசெங் கதிர்மே லவர்கீழ்த்

திசையுற் றவராங் கொருசே யிழைபோ

லிசையுற் றிடுபா கனிடைப் புணரா

வசையுற் றிடுபான் மைமயக் கிலனோ.

இ-ள்: விசை உற்றிடு செம் கதிர் மேலவர்-வேகமாகச்செல்லு கின்ற சிவந்த கிரணங்கையுடைய சூரியனாகிய மேலவரும், கீழ் திசை உற்றவர்-கிழக்குத்திக்கிற்குத் தலைவனாகிய இந்திரனாரும், ஒரு சேய் இழை போல் இசை உற்றிடு பாகன் இடை புணரா-ஒரு பெண் போல வடிவெடுத்துவந்த சாரதியாகிய அருண்ணோடு சேர்ந்து, வசை உற்றிடு பான்மை-வசைபெறும்படி, மயக்கிலனோ-மயக்காது விட்டேனா? (மயக்கினேனே) எ-று.

கந்தபுராணம்

பெண் வடிவுகொண்ட ஆடவனோடும் புணர்ந்த இழிவை விளக்குதற்குப் பன்மையாற் கூறினான்.

சூரியனும் இந்திரனும் அருணைப் புணர்ந்த சரித்திரம்:— முன்னொரு காலத்திற் சுவர்க்க லோகத்தில் இந்திரனது சபையில் அரம்பையர் கள் செய்யும் நடனத்தைக் காணவிரும்பிச்சென்ற சூரியனது தேர்ப் பாகனாகிய அருணன் அச்சபையிற் றுனிருந்து காணுதற்கிடமின்மையாற் பெண்வடிவுகொண்டு அரம்பையர் குழுவினின்று பார்க்க இந்திரன் அப்பெண்வடிவத்தைக் கண்டு காமமுற்று நிருத்தமுடிந்த வுடன் புணர்ந்தான் பின்பு அருணன் முன்னைவடிவுகொண்டு சூரிய னிடத்துச் செல்லச் சூரியன் அங்கு நிகழ்ந்தவைகளை வினாவியறிந்து 'அவ்வடிவத்தை யிப்பொழுதுங்கொள்ளுதி' என்றான். அருணன் அவ்வாறே பெண்வடிவுகொள்ளச் சூரியனும் மையலுற்றுப் புணர்ந்தனன் என்பதாம். (14)

கதனத் தொடுவந் துகலந் தவர்பா
லிதநட் புறுமா மதியென் கணையான்
மதனத் தொடுதே சிகன்மா தையுருப்
புதனைத் தருபான் மைபுணர்த் திலனோ.

இ-ள்: கதனத்தொடு வந்து கலந்தவர் பால் இத ந ட் பு உறும் மா மதி-துரிதமாக வந்து புணர்ந்தவர்களிடத்திற் பிரியமான நேசத்தைப் பொருந்துகின்ற பெரிய சந்திரன், என் கணையால்-நானேவிய அம்புகளால், மதனத்தொடு தேசிகன் மாதை உற-காமவிகாரத்துடன் குருபத்தினியைப்புணர்ந்து, புதனை தருபான்மை-புதனைப்பெறும்படியாக, புணர்த்திலனோ-மயக்கிலேனோ? (மயக்கினேனே) எ-று.

பிரிந்தாரைவருத்துஞ் சந்திரனையே குருபத்தினியைப்புணரும்படி மயக்கினேனாயிற் பிறரைமயக்குவது அரிதா என்பது குறிப்பு.

சந்திரன் வியாழபகவானிடத்திற்கல்விகற்குங்காலத்தில் அவரது மனைவியாகிய தாரையென்பாளைக்கூடிப் புதனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றனன். பின்பு வியாழபகவான் அதனையறிந்து அச்சந்திரனை கூடியரோகத்தால் வருந்தும்படி சபித்தனர் என்பது சரித்திரம். (15)

முற்றே தின்மறைத் தொகைமு தறிவாற்
கற்றே துமுணர்ந் திகோட் சிபெறு
நற்றே வர்களையா ரையுநா ரியர்தங்
குற்றே வல்செயும் படிசூட் டிலனோ.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: ஏது இல் மறை தொகை முற்று-குற்றமில்லாத வேதக் கூட்டங்கள் முழுவதையும், முது அறிவால் கற்று-பேரறிவினாற் படித்து, ஏதும் உணர்ந்திடு காட்சி பெறும்-எல்லாவற்றையுமறிந்த அறிவினையுடைய, நல் தேவர்கள் யாரையும்-நல்லதேவர்களெல்லோரையும், நாரியர் தம் குற்றேவல் செய்யும்படி கூட்டிலனோ-பெண்களது சிற்றேவல்களைச்செய்யும்படி சேர்த்திலேனா? (சேர்த்தேனே) எ-று.

ஏதம் ஏது எனக்கடைக்குறையாயிற்று.

(16)

மறைதே ரும்வகிட் டன்மரீ சிமிகக்
குறிதா முனியத் திரிகோ தமனல்
லறிவா லுயர்கா சிபனா தியராந்
துறவோர் தமதாற் றறொலைத் திலனோ.

இ-ள்: மறை தேரும் வசிட்டன்-வேதங்கனையுணர்ந்த வசிட்ட முனிவரும், மரீசி-மரீசிமுனிவரும், மிக குறிது ஆம் முனி-மிகவுங்குறுமையாகிய வடிவத்தையுடைய அகத்தியமுனிவரும், அத்திரி-அத்திரிமுனிவரும், கோதமன்-கௌதமமுனிவரும், நல் அறிவால் உயர் காசிபன்-நல்ல உணர்வினாற் சிறந்த காசிப முனிவரும், ஆதியர் ஆம் துறவோர் தமது-முதலியவர்களாகிய முனிவர்களது. ஆற்றல் தொலைத்திலனோ-நிலையைக்கெடுத்து வென்றிலேனா? (வென்றேனே) எ-று.

ஆதியரென்றது விசுவாமித்திரர் முதலியவர்களை.

(17)

மன்னான் மரபுற் றிடுமா னவரைப்
பின்னா னியமும் மைகொள்பே தகரை
மின்னார் கண்மயக் கினில்விட் டிலனோ
வென்னா ணைகடந் தவர்யா ருளரே.

இ-ள்: மன் நால் மரபு உற்றிடும் மானவரை-நிலைபெற்ற நால்வகைச்சாதிகளிலுதித்த மானாடர்களையும், பின் ஆகிய மும்மை கொள் பேதகரை-அவரின்பின்வந்த மூவகைப்பட்ட பேத முடையவர்களையும், மின்னார்கள் மயக்கினில் வீட்டிலனோ-பெண்மயக்கத்தில் அகப்படுத்தாது விட்டேனா? (அகப்படுத்தினேனே), என் ஆணை கடந்தவர் யார் உளர்-எனது கட்டளையை மீறினவர்கள் யாரிருக்கின்றார்கள்? (ஒருவருமில்ர்) எ-று.

கந்தபுராணம்

நான் மரபுற்றிடுமானவரென்றது அந்தணர் அரசர் வணிகர் சூத்திரர் என்பவர்களை. மும்மைகொள்பேதகரென்றது அனுலோமர் பிரதிலோமர் சங்கரர் என்பவர்களை. அனுலோமராவர்:- அந்தணன் தன்னிற்றூழ்ந்த அரச வணிக சூத்திரசாதிப்பெண்களையும், அரசன் தன்னிற்றூழ்ந்த வணிக சூத்திரசாதிப்பெண்களையும், வணிகன் தன்னிற்றூழ்ந்த சூத்திரசாதிப்பெண்களையும் மணஞ்செய்து பெற்ற பிள்ளைகள் அறுவருமாம். பிரதிலோமராவர்:- பிராமணப் பெண் அரச வணிக சூத்திரசாதி ஆடவரையும், அரசப்பெண் வணிக சூத்திரசாதி ஆடவரையும், வணிகப்பெண் சூத்திரசாதி ஆடவனையும் மணஞ்செய்துபெற்ற பிள்ளைகள் அறுவருமாம். 'சங்கர ராவார்: முற்சட்டிய அனுலோமருள்ளும் பிரதிலோமருள்ளும் ஆணும்பெண்ணுங்கூடிப்பெற்ற பிள்ளைகளாம். மும்மைகொள் பேதகரிவரேயென்பதை "உத்தமகுலத்துநாற்பெருங்குடியு முயர்ந்தவுமிழிந்தவுமயங்க-வைத்தவுமானபுறக்குடியுன்றும்" எனத்திருவிளையாடற்புராணங் கூறுதலாலுமறிக.

(18)

அறைபெற் றிடுமித் திறமா னவெலா
முறைபெற் றிடுமென் னின்முடிந் திடுமோ
பிறைபெற் றிடுகின் றபெருஞ் சடையெம்
யிறைபெற் றிடுசத் தியியற் றிடுமே.

இ-ள்: அறை பெற்றிடும் இ திறம் ஆன எலாம்-இதுகாறும் எடுத்தோதப்பட்ட இச்செயல்களெல்லாம், முறை பெற்றிடும் என்னில் முடிந்திடுமோ-முறையைப்பெற்றுக்கொண்ட என்னால் நடைபெறுமா? (நடைபெறுது), பிறை பெற்றிடுகின்ற பெரும் சடை எம் இறை பெற்றிடு சத்தி இயற்றிடும்-பாலசந்திரனையணிந்த பெரிய சடைமுடியையுடைய எமது கடவுளாகிய சிவபெருமான் பெற்றுள்ள சத்தியே செய்தருளும் எ-று.

அவராணையைச்சிரமேற்கொண்டொழுகும் என்னால் முடியா, என்னிறைவராகிய அவராலே நடைபெறுகின்றன என்பது தாற்பரியம்.

முறை-அரசன் தனதரசியற்குவேண்டிய பலவகைத்தொழில் களையுமியற்றுமாறு பலரைத்தெரிந்து நியோகித்தல்போன்ற நியோகிப்பு. "சிவமெனும்பொருளுமாதிசத்தியொடுசேரினெத்தொழிலும் வல்லதாம்" என்றபடி சிவம் சத்தியொடு கூடியே தொழிலியற்று தலின் 'இறைபெற்றிடுசத்தியியற்றிடும்' என்றான்.

(19)

காமதகணப் படலம்

மாலே முதலா கியவா னவர்தம்
பாலே யடல்வா கைபடைப் பதலான்
மேலே நதிசூ டியமே லவன்மேற்
கோலே வினன்வென் றிடல்கூ டுமதோ;

இ-ள்: மாலே முதல் ஆகிய வானவர் தம் பால்-விஷ்ணுவே முதலாகிய தேவர்களிடத்தில், அடல் வாகை படைப்பது அலால்-சிறந்த வெற்றியைப்பெறுவதன்றி, மேலே நதிசூடிய மேலவன் மேல்-திருச்சடையிலே கங்கைநதியையணிந்த முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமான்மீது, கோல் ஏவினன் வென்றிடல் கூடுமதோ-பாணங்களைப் பிரயோகித்து வெல்லுதல் இயலுமா? (இயலாதே) எ-று.

உலகமனைத்தையுமொரு கணத்திலழித்துவிடுமெனும்படி பெருகிய கங்கை நதியைச் சிறிதாக்கியடக்கிச்சடையிலணிந்த மகத்துவமுடைய சிவபிரானை, ஏனையதேவரை வென்றதுபோலவெல்லுதல் கூடாதென்பதுகருத்து. மாலே என்ற ஏகாரம்-தேற்றம். (20)

ஐதா கியசீர் கொடவன் முறைசெய்
நொய்தா னவர்போ லநுவன் றனையால்
வெய்தா மழலா கியமே லவன்மே
லெய்தா லுமென்வா னிகளெய் திடுமோ.

இ-ள்: ஐது ஆகிய சீர் கொடு அவன் முறை செய் நொய்து ஆனவர் போல நுவன்றனை — அற்பமாகிய கீர்த்தியை வகித்து அவரது பணியைச் செய்கின்ற அற்பதேவர்களைப்போல (நினைத்துக்) கூறினீர், வெய்து ஆம் அழல் ஆகிய மேலவன் மேல் எய்தா லும்-கொடிய அக்கினிமயமாகிய அந்த முதற்கடவுளின்மேற் பிரயோகித்தாலும், என் வாளிகள் எய்திடுமோ-எனது புஷ்ப பாணங்கள் (அவரை) அணுகுமா? (அணுகாவே) எ-று. (21)

கையுந் நகையுந் கதிரார் விழியு
மெய்யுந் தழலாம் விமலன் றனையா
னெய்யும் படிசென் றிடினில் வுயிர்கொண்
டுயுந் திறமு முளதோ வுரையாய்.

இ-ள்: கையும்-திருக்கரமும், நகையும்-திருநகையும், கதிர் ஆர் விழியும்-ஒளிபொருந்திய திருக்கண்ணும், மெய்யும்-திருமேனியும், தழல் ஆம் விமலன் தனை- அக்கினிமயமாகப்பெற்ற மலரகி

கந்தபுராணம்

தராகிய சிவபெருமானை, யான் எய்யும்படி சென்றிடின - யான் அம்பினாலெய்யும்படி போனால், இ உயிர் கொண்டு உய்யும் திறமும் உளதோ-இந்த ஆன்மாவை உடலில் வைத்துக்கொண்டு உய்ந்து வருந்தன்மையுமுண்டா?, உரையாய்-கூறக்கடவீர் எ-று.

இவற்றுளொருதழலானிறந்துபடுவதன் றியுய் வில் லையென்பதாம். சிவபிரானது கைமுதலியவற்றில் அக்கினிபொருந்துதலை "தீத்தானுன் கண்ணிலே தீத்தானுன் கையிலே-தீத்தானு முன்றன் சிரிப்பிலே-தீத்தானுன்-மெய்யெலாம் புள்ளிருக்கு வேளுரா வுன்னை யிந்தத்-தையலா ளெப்படிச்சேர் தாள்" என்னுந்தனிவெண்பா வானுமுணர்க. உய்யுந்திறமும் என்பதில் உம்மை-எச்சம். (22)

பற்றோ டிகலற் றபரம் பொருளை

யெற்றோ மயல்செய் குவதி சனையு

மற்றோ ரெனநின் னின்மதித் தனையாற்

சற்றோ வவனாற் றறவிர்த் திடவே.

இ-ள்: பற்றோடு இகல் அற்ற பரம்பொருளை மயல் செய்குவது எற்று-விருப்பும் வெறுப்புமில்லாத பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானை மயக்குவதெப்படி?, ஈசனையும் மற்றோர் என நின்னில் மதித்தனை-சிவபெருமானையும் ஏனைய அற்பதேவர்களைப்போல உமது மனத்தில் நினைத்தீர், அவன் ஆற்றல் தவிர்த்திட சற்றோ-அவரதுவலிமை ஒழிக்கப்படுவதற்கு இலகுவானதா? (அன்றே) எ-று.

விருப்புவெறுப்பற்றவரும் முடிவிலாற்றலுடையவருமாதலின் தேவியாரை விரும்புவித்தலும் வெல்லுதலுங்கூடாதென்பதாம். ஈசனையும் என்பதில் உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. தவிர்த்திட என்பது படுவிகுதிதொக்கவினையெச்சம். (23)

சூரு வளிவை கியசூ முலின்வா

யேரு வொருபு னையெதிர்ந் துளதே

வீரு டியமெய் யுடைநின் மலன்மேல்

வீரூய் வினையேன் பொரமே வுவனே,

இ-ள்: சூருவளி வைசிய சூழலின் வாய்-சுழல்காற்று ஓயாது வீசுகின்ற இடத்தில், ஒரு பூளை ஏரு எதிர்ந்துளதேல்-ஒரு பஞ்சு சென்று எதிருன்றி நின்றதுண்டாயின், வினையேன்-பாவியேன், வீறு ஆய்-இறுமாப்புற்று, நீறு ஆடிய மெய் உடை நின்மலன் மேல்-விபூதியை எங்கும்பூசிய திருமேனியையுடைய மலரகிதராகிய சிவபிரான்மீது, பொர மேவுவன்-பொர் செய்யச் செல்வேன் எ-று.

காமதகனப் படலம்

சுழல்காற்றின்முன் பஞ்சு எதிர்நிற்கலாற்றாமையோல யானுஞ்
சிவபிரான்முன் எதிர்நிற்கலாற்றேன் என்பதாம். (24)

ஆறுந் திடுசெஞ் சடையன் னலுடன்
மாறுந் தவருண் டெனின்மற் றவர்தா
முறுந் தனரல் லதுளத் துயர்கொண்
டறுந் தனரல் லதிருந் துளர்யார்.

இ-ள்: ஆறு உற்றிடு செம் சடை அண்ணல் உடன் மாறுந்
தவர் உண்டு எனில்-கங்கைநதிதங்கிய சிவந்தசடைமுடியினை
யுடைய சிவபிரானோடு எதிர்த்தவர் உளரென்பீரேல், அவர்—
அவர்கள், ஊறுற்றனர்-ஊறுபாடெய்தினோரும், அல்லது உளத்துயர்
கொண்டு ஈறு உற்றனர் அல்லது-அல்லது மனத்துன்பங்கொண்
டிறந்தவரும் ஆயினரன்றி, இருந்துளர் யார்-வெற்றிபெற்றிருந்த
வர்கள் யாவர்? (ஒருவருமில்லையே) எ-று.

வெற்றிபெற்றார் யாருமுளராயினன்றோ சிறியேனையேவத்
தரும் என்பதாம். ஊறுற்றருள்ளும் ஈறுற்றருள்ளுஞ்சிலர் மேல்
வருஞ்செய்யுட்களாற்குறப்படுகின்றனர். (25)

இந்நா ரணனா தியர்யா வர்களு
மந்நா ளமலன் பணியாற் றிடலு
முன்னா வவர்கிந் தனைமொய்ந் தகையா
லொன்னார் புரமட் டதுணர்ந் திலையோ:

இ-ள்: இ நாரணன் ஆதியர் யாவர்களும்-இந்தத் திருமால்
முதலிய தேவர்களெல்லோரும், அ நாள் அமலன் பணி ஆற்றி
டலும்-அக்காலத்தில் மலரகிதராகிய சிவபிரானது ஏவற்றெழுழிலைச்
செய்தலும், அவர் சிந்தனை முன்னா - (அச்சிவபிரான்) அவர்களது
மனக்கருத்தையறிந்து, மொய் தகையால் ஒன்னார் புரம் அட்டது
உணர்ந்திலையோ-வலியசிரிப்பினுற் பகைவரது முப்புரங்களையும்
எரித்தழித்தமையை நீரறிந்திலீரா? (அறிந்திருப்பீரே) எ-று.

அவர் சிந்தனையென்றது - அசுரரைச்சங்கரிக்கவேண்டுமென்
பதை. கழிந்த கற்பங்களின் மாண்டாரல்லர், இற்றைஞானு
என்னைக்கயிலைக்கனுப்புமாறு நுமக்குப்பணித்தவரேயென்பான்
'இந்நாரணன்' எனவும், சிவபத்தியற்றாரென்பான் 'ஒன்னார்'
எனவுங்குறினான். திரிபுரத்தசுரசரித்திரம் முன்னர்க்காட்டப்
பட்டது. (29)

கந்தபுராணம்

எந்தா யருளென் றெரிளங் குமரன்
வந்தா தியையேத் தலும்வை துசினக்
கொந்தா ரழல்போல் வருகூற் றுவனை
யந்தாள் கொடுதத் ததறிந் திலையோ.

இ-ள்: ஓர் இளம் குமரன் வந்து-ஒரு சிறுபாலகன் அடைக் கலம்புகுந்து, எந்தாய் அருள் என்று-எம்பரமபிதாவே காத்தருளு மென்று, ஆதியை ஏத்தலும்-முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானைத் துதிக்க, வைது சின கொந்து ஆர் அழல் போல் வரு கூற்றுவனை- கடுஞ்சொற்கூறி அழற்சியையுடைய கூட்டமாகிய நிறைந்த அக்கி னியைப்போல [உக்கிரரூபத்துடன்] வந்தயமனை, அம் தாள் கொடு உதைத்தது அறிந்திலையோ- [அச்சிவபெருமான்] அழகிய இடத்திரு வடியினாலுதைத்தருளியதன்மையை நீரறிந்தீரோ? (அறிந்திருப் பீரே) எ-று.

ஓரிளங்குமரன் என்றது-மார்க்கண்டேயமுனிவரை. இவர்சரித் திரத்தை மேல் அசுரகாண்டத்து மார்க்கண்டேயப்படலத்தாலு ணர்க. கொத்து என்பதில் வல்லொற்று எதுகை நோக்கிமெல் லொற்றாயிற்று. (27)

முன்னைப் பகனீ யுமுருந் தனுமாய்ப்
பன்னற் கரிதா யபரம் பொருள்யா
மென்னச் சிவனெய் திமிகழ்ந் தவுனைச்
சென்னித் தலைகொண் டதுதேர் கிலையோ.

இ-ள்: முன்னை பகல்-முன்னொருகாலத்தில், நீயும் முகுந்தனும் ஆய்-நீரும் (தந்தையாகிய) விஷ்ணுமூர்த்தியுமாக, பன்னற்கு அரிது ஆய பரம்பொருள் யாம் என்ன-சொல்லுதற்கரியதாகிய பரப்பி ரமம் நாமேயென்று (ஒருவர்க்கொருவர்) வாதுசெய்ய, சிவன் எய்தி- (அவ்விடத்துச்) சிவபெருமான் எழுந்தருளி வந்து, இகழ்ந்த உனை சென்னி தலை கொண்டது தேர்கிலையோ-நிந்தித்த உமது நடுத்தலை யைக்கிள்ளியதன்மையை நீர் அறியீரா (அறிவீரே) எ-று.

திருமால் தருக்குநீங்கிப்பணிந்தபின்னும் பணியாதநும்மை யென்பான் 'இகழ்ந்தவுனை' எனவும், நாற்றிசைத்தலைகளினுஞ் சிறந்த தென்பான் 'சென்னித்தலை' எனவும் கூறினான். உச்சித்தலையைக் கிள்ளி யது வைரவக்கடவுளாயிருப்பவும் சிவபெருமானோடேபேதமாதல்பற் றிச் சிவன் செயலாகக் கூறினான். இச்சரித்திரம் கடவுள் வாழ்த்தில் ஒன்பதாஞ் செய்யுளிற் குறிக்கப்பட்டது. (28)

காமதகனப் படலம்

அடன்மே வசலந் தரனா தியராய்ப்
படிமே லுளதோர் பஃரு னவர்தா
முடிவா ரரனோ முரண் டிடலுங்
கெடுமா றுபுணர்த் ததுகேட் டிலையோ.

இ-று: அடல் மேவு சலந்தரன் ஆதியர் ஆய் படி மேல்
உளது ஓர் பல் தானவர்-வலிமைபொருந்திய சலந்தராகரன்
முதலாகப் பூமியிலுள்ள பல அசுரர்கள், முடிவார்-இறக்கும்விதி
யினராய், அரனோடு முரண்டிடலும்-சிவபெருமானோடு பகைத் தலும்,
கெடுமாறு புணர்த்தது கேட்டிலையோ-அச்சிவபெருமான் அவர்
களிற்கும்படி சூழ்ச்சிசெய்ததை நீர் கேள்விபற்றிலீரா? (கேள்வி
புறிருக்கின்றீர்) எ-று.

இச்செய்யுளிற் சுட்டிய சரித்திரம் மேல் தக்ஷகாண்டத்துத்ததீசி
யுத்தரப்படலத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது. (29)

வீடெய் துறுநின் மகன்வேள் விநிலத்
தூடெய் தினர்யா வருமொப் பிலரன்
மாடெய் தியவீ ரனின்மா னமொரீ இப்
பாடெய் தியபுன் செயல்பார்த் திலையோ.

இ-ள்: வீடு எய்துறும் நின் மகன் வேள்வி நிலத்து ஊடு எய்
தினர் யாவரும்-அழிதலைப்பெற்ற உமது குமாரனாகிய தக்கனது
யாகசாலையிற் சென்றோரனைவரும், ஒப்பு இல் அரன் மாடு எய்திய
வீரனில்-சமானமில்லாத சிவபெருமானிடத்துதித்த வீரபத்திரக்
கடவுளால், மானம் ஓரீஇ-மதிப்பையிழந்து, பாடு எய்திய புன்
செயல் பார்த்திலையோ-அழிவடைந்த எளியசெய்கையை நீர்
கண்டிலீரா? (கண்டிருப்பீரே) எ-று.

இச்சரித்திரத்தை மேல் தக்ஷகாண்டத்து யாகசங்காரப்
படலத்திற் காண்க. (30)

அண்டா தவகந் தையொடா ழியின்வாய்
விண்டா னவரச் சுறமே வுவிட
மூண்டா னிகழ்கங் கையையோ ரணுவிற்
கொண்டா னவன்வன் மைக்குறிக்கிலையோ

கந்தபுராணம்

இ-ள்: விண்டு ஆனவர் அச்சுற-திருமாலும் பயப்படும்வண்ணம், ஆழியின்வாய்-திருப்பாற்கடலில், அண்டாத அகந்தையொடு மேவு விடம்-அடங்காத தருக்கினோடுதோன்றிய நஞ்சை, உண்டான்-அமுதுபோல் அயின்றார், நிகழ் கங்கையை ஓர் அணுவில் கொண்டான்-பெருகிப்பாய்ந்த கங்கை நதியை ஓரணுவளவாக அடக்கிச்சடையிலணிந்தார், அவன் வன்மை குறிக்கிலையோ- (அத் தகைய சிவபெருமானது) வலிமையை நீர் அறியீரா? (அறிவீரே) எ-று.

அண்டாதவகந்தை - பெருந்தருக்கு, உயர்வுசிறப்பும்மை விகா.
ரத்தாற்றொக்கது. (31)

தரியா வுளமால் கொடுதன் னிகழு
மரியோ ளைகம்மா வைவடற் புலியை
யுரியா மிசைபோர் வையுடுக் கையெனப்
பரியா வரனுற் றதுபார்த் திலையோ.

இ-ள்: தரியா உள மால் கொடு தன் இகழும் அரியோடு—அடங்காத மனமயக்கத்தைக்கொண்டு தம்மை நிந்தித்த திருமாலாகிய நரசிங்கத்தையும், கைம்மாவை—(கயாசுரனாகிய) யானையையும், அடல் புலியை (தாருகவனத்திருடிகளேவியா) வலிய புலியையும், உரியா-உரித்து, மிசை போர்வை உடுக்கை எனபரியா-(அத்தோல் களைத்) தம்மேற்போர்வையாகவும் ஆடையாகவும் தரித்து, அரன் உற்றது பார்த்திலையோ—சிவபெருமானெழுந்தருளிய தன்மையை நீர் கண்டிலீரா? (கண்டிருப்பீரே) எ-று.

நரசிங்கத்தோலையும் யானைத்தோலையும் போர்வையாகவும் புலித்தோலை ஆடையாகவுங்கொண்டனரென்க.

நரசிங்கத்தை வதைத்த சரித்திரம்:- திருமால் நரவடிவுஞ்சிங்க வடிவும் பொருந்தி நரசிங்கமெனப் பெயர்பெற்றுத் தூணினின்று வெளிப்பட்டு இரணியனைக் கொன்று நகங்களால் மார்ப்பைக்கிழித்துக்குடரைப்பிடுங்கி உதிரத்தைப்பருகிச் செருக்குற்றுத்திரிய, அஞ்சியோடிய தேவர்கள் கயிலையைடைந்து சிவபிரானுக்கு முறையிட்டனர். அவர் இரண்டு சிரங்களும் பெரிய சிறகுகளும் கூரிய நகங்களும் எட்டுக் கால்களும் பொருந்திய சரபவுருக்கொண்டு நரசிங்கத்தைக் கொன்று தோலையுரித்துத் தமதுதிருமேனியிற் போர்வையாக அணிந்து மீண்டு கயிலைசேர்ந்தனர் என்பதாம்.

ஏனைய சரித்திரமிரண்டையும் மேல் தக்காண்டத்துத் ததீசியுத் தரப் படலத்திற் காண்க. (32)

காமதகனப் படலம்

ஓரார் தனதுண் மையையுள் ளயிசை
யாரா யினுமாற் றவகந் தைபெறிந்
வாரா வவர்தம் வலிமாற் றிடுமாற்
றேராய் கொல்பரஞ் சுடாசெய் கையதே.

இ-ள்: ஆர் ஆயினும்-எத்தகையினராயினும், தனது உண்மை ஓரார்-தமது உண்மைகளையுணராதவர்களாய், உள்ளமிசை ஆற்ற அகந்தை பெறில்-மனத்தில் மிகவுங் கர்வங்கொண்டால், வாரா-முன்வந்து, அவர் தம் வலி மாற்றிடும்-அவர்களது வலிமையை அடக்குவார், பரஞ்சுடர் செய்கையது தேராய் கொல்-பரஞ்சோதி ருபராகிய சிவபெருமானது வீரச்செயலை நீரறியீரா? (அறிவீரே) எ-று.

ஓரார்-முற்றெச்சம். உண்மை-பதியிலக்கணங்கள். (33)

இறுகின் றகடைப் பகல் நிலதோர்
கறைதன் றுமிடற் றிறைகண் ணினும்வீழ்
பொறியொன் றதனாற் பொடிபட் டிடுநீ
யறிகின் றிலையோ வகிலங் களுமே.

இ-ள்: இறுகின்ற கடை பகல்-அழிகின்ற ஊழிகாலத்தில், ஈறு இலது ஓர் கறை துன்றும் மிடற்று இறை கண்ணினும் வீழ் பொறி ஒன்று அதனால்-அழிவற்ற நஞ்சார்ந்த திருக்கண்டத்தையுடைய தலைவராகிய சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணினின்றும் விழுகின்ற ஒரு அக்கினிப் பொறியால், அகிலங்களும் பொடிபட்டிடும்-எல்லா உலகங்களுஞ் சாம்பராகும், நீ அறிகின்றிலையோ-இதனை நீரறியீரா? (அறிவீரே) எ-று.

ஈறிலதோரிறை, கறைதுன்று மிடற்றிறை எனத்தனித்தனி இயையும். இறுகின்ற கடைப்பகல் இறைகண்ணினும் வீழ்பொறியொன்றதனால் அகிலங்களும் பொடிபட்டிடும் என்பதை “விரித் துல கனைத்து மாக்கி வீக்குநாட் சராச ரங்கள்-பரித்துள புவன மூன்றும் பாலநேத் திரத்தீ யூட்டி-யெரித்துநீ ருக்கிப் பூசியென் பணிந் திலங்கு சூலந்-திரித்துநின் ருடு நின்பொற் சேவடி போற்றி போற்றி” என்னும் வரதபண்டிதர் வாக்காலுமறிக. (34)

இப்பெற் றியனா ளெவ் சனையென்
கைப்பற் றியவிற் கொடுகந் தமல
ஈப்பிற் பொருகின் றிலனா ருயிர்மேன்
மெய்ப்பற் றிலரிச் செயல்வேண் டுவரே.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: இ பெற்றியன் ஆகிய ஈசனை—இத்தன்மையராகிய சிவ பெருமானை, என் கை பற்றிய வில் கொடு—எனது கையிற் பிடித்த வில்லைக்கொண்டு, கந்த மலர் அப்பில் பொருகின்றிலன்—மணம் பொருந்திய புஷ்பபாணங்களாற்—போர்செய்யமாட்டேன், ஆர் உயிர் மேல் மெய் பற்று இவர் இ செயல் வேண்டுவர்—அரிய உயிரி னிடத்து மெய்ம்மையாகிய அன்பில்லாதவர்கள் இந்தச் செயலைச் செய்ய விரும்புவார்கள் எ-று. (35)

அம்பு அப்பென விகாரமாயிற்று.

மேனா ளகிலந் தரமெல் லியலா

வானா வருடன் னையளித் தொருபாற்

முனா கவிருத் தியதற் பரனை

நானா மயல்செய் வதுநன் றிவவே.

இ-ள்: மேல் நாள்—முற்காலத்தில், அகிலம் தர—எல்லாப் பிர பஞ்சங்களையுஞ் சிருட்டிக்கும்பொருட்டு, ஆனா அருள் தன்னை மெல்லி யலா அளித்து—குறைவுபடாத திரு வருளைப் பெண்ணுருவாகப் படைத்து, தானாக ஒருபால் இருத்திய தற்பரனை—தாமாக ஒருபக்கத் திருத்திவைத்த கடவுளை, நானா மயல் செய்வது—(அவரிடமிருந்து தொழில்பெற்ற) சிறியேனாமயக்குவது? இது நன்று—இச்செயல் நல்லது எ-று.

நன்றென்பது குறிப்பாற் கூடாதென்னுங் கருத்தையுணர்த் திற்று. சிவபிரான் தேவியை வாமபாகத்திற்கொண்டது காமத்தினு லன்றாதலின் அவரைமயக்குவது என்றார் கூடாதென்பதுகருத்து. அகிலந்தர மெல்லியலாவானாவருடன் னையளித்தொருபாற் முனா க விருத்தியதற்பரன் என்பதை “ஏகனையாகிவைகுமெந்தைதன்னிடப் பாலான — வாகுவைநோக்குமெல்லைமற்றவனுமையாடோன்றப்— பாகமதிருத்தி” எனவும், “நாதனதருளேயெல்லாநண்ணுவித்தரு ளும்வண்ணம்—பேதகமாகித்தானோர் பெண்ணுருக்கொண்டுமேவும்” எனவும் மேல் தஷ்காண்டத்துத் ததீசியுத்தரப் படலத்தில் வருவன வற்றானுமுணர்க. (36)

வேறு

என்னு மதவே ளிசையா மறுத்திடலும்

யொன்றார் கமலப் பொகுட்டுத் தலைவந்த

மன்னா னவேதா மனக்கவலை கொண்டுசில்பே

துன்னா நெடிதே யுயிரா வுரைக்கின்றான்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: என்ன மதவேள் இசையா மறுத்திடலும்—என்றிவ்வாறு மன்மதன் நியாயங்கூறி மறுக்க, பொன் ஆர் கமல பொருட்டுத் தலைவந்த மன் ஆனவேதா—அழகு பொருந்திய தாமரைமலர்ப்பொருட்டின் மேல் எழுந்தருளியிருக்கின்ற முதல்வராகிய பிரமதேவர், மனகவலை கொண்டு—மனத்துயர்கொண்டு, சில்போது உன்னு—சிறிது நேரம் ஆலோசித்து, நெடிது உயிரா—பெருமூச்செறிந்து, உரைக்கின்றான்—இவ்வாறு கூறுகின்றார் எ-று.

ம த வே ள்—இருபெயரொட்டு. கமலப்பொருட்டுத்தலைவந்த என்பதற்குத் திருமாலின் உந்தியங்கமலத்திற்குன்றிய எனப்பொருள்கூறுவாறுமுள்.

(37)

வெண்மை யறிவாற் றமைவியக்கும் விண்ணவர்பா
லண்மை பிலினாகு மண்ணலியல் கூறினையா
லுண்மை யிதுவா முவனைப் பொருவதுவு
மெண்மை யதுவோ வெவர்க்கு மரிதன்றே.

இ-ள்: வெண்மை அறிவால் தமை வியக்கும் விண்ணவர் பால் அண்மை இலன் ஆகும் அண்ணல் இயல் கூறினே—(மன்மதனே! நீ தமக்குமிறைவர்க்கு முள்ள தாரதம்மியத்தைச் சிந்தியாது) மந்த புத்தியினற்றம்மைப் புகழ்கின்ற தேவர்களிடத்து அணுகுதலில்லாத சிவபெருமானது இலக்கணங்களை யெடுத்துச் சொல்லினே, இது உண்மை ஆம்—இது சத்தியமேயாம், உவனை பொருவதுவும் எண்மையதுவோ—அச்சிவபெருமானைப் போரியற்றிவெல்வதும் எளிதான காரியமா?, எவர்க்கும் அரிது அன்றே—எவர்களுக்கும் அருமையான காரியமல்லவா! எ-று.

(38)

அன்ன பரிசே யெனினு மடைந்தோர்த
மின்ன லகற்று மிறையருளா லிக்கரும
முன்னின் முடியுமொழிந்தோரான் முற்றுவதோ
முன்னி னிதற்கு முதற்கா ரணநீகாண்.

இ-ள்: அன்ன பரிசே எனினும்—அவ்வாறே (அவரைவெல்வது அரிது) ஆயினும், அடைந்தோர் தம் இன்னல் அகற்றும் இறை அருளால்—தம்மைச்சார்ந்த அடியார்களது துன்பத்தைப்போக்குகின்ற சிவபெருமானது திருவருளை முன்னிட்டு, உன்னில் இ கருமம் முடியும்—உன்னிலக்காரியம் நிறைவேறும், ஒழிந்தோரால் முற்றுவதோ—மற்றையோர்களால் நிறைவேறக்கூடியதா? (அன்றே), முன்னின்—சிந்திக்குங்கால், இதற்கு முதற்காரணம் நீ—இச்செயலைச் செய்தற்கு முதற்காரணம் நீயேயாம் எ-று.

கந்தபுராணம்

காமமுண்டாக்கிக் கலவிபுரிவிக்குஞ்செயலைச் சிவபிரான் உனக்
கேதந்திருத்தலால் அவரையங்ஙனஞ் செய்வது உன்னுலாகும்,
பிறராலாகாது என்பதாம், காண்—முன்னிலையசை. (39)

எல்லார் செயலு மிறைவ னியற்றுவதே
யல்லா திலையோ ரணுவுமசை யாதெவையு
நில்லா வருளின்றே னீயின் றவன்பாலிற்
செல்லா யுதது செயலுமவன் செய்கையதே

இ-ள்: எல்லார் செயலும் இறைவன் இயற்றுவதே—நம்மனோ
ரனைவருஞ்செய்யுஞ் செயல்களெல்லாஞ் -சிவன்செயலே, அல்லாது
இலை-அங்ஙனமன்றி வேறில்லை, அருள் இன்றேல்-அவரது கருணை
யில்லாவிடில், ஓர் அணுவும் அசையாது-ஒருஅணுவாயினும் அசைய
மாட்டாது, எவையும் நில்லா-சராசரப்பிரபஞ்சங்கள் யாவும் நிலை
பெறமாட்டா (ஆதலின்), உனது செயலும் அவன் செய்கையது
ஏ-உன்னுடையசெயலும் அச்சிவபெருமானது 'செயலேயாம், நீ
இன்று அவன் பாவில் செல்லாய்-நீ இற்றைஞான்று அச்சிவபெரு
மானிடத்து யோகந்தவிர்க்கப்போகுதி எ-று.

எல்லார்செயலுஞ் சிவன்செயலாதலின் உன்செயலும் அவர்,
செயலென்பதைத்துணிபாகக்கொண்டு செல்லுதி என்பதாம்.

ஏகாரங்கள் தேற்றம். உம்மை, எல்லார்செயலும் எவையும்
என்பவற்றில் முற்று; அணுவுமென்பதில் இழிவுசிறப்பு; உனது
செயலுமென்பதில் எச்சம். விசுவாந்தர்யாமியாதலின் 'எல்லார்
செயலுமிறைவனியற்றுவதே' என்றார். எல்லாஞ்சிவன்செயலேயென்
பதை "என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லையினித்தெய்வமே-யுன்
செயலேயென்றுணரப்பெற்றேன்" என்னும் பட்டினத்தடிகள்
திருவாக்கானும், அருளின்றேலோரணுவுமசையாது என்பதை
"அவனன்றியோரணுவுமசையாது" என்னுந்தாயுமானசுவாமிகள்
திருவாக்கானுமுணர்க. (40)

செம்மாந்து தற்புகழுந் தேவர்குழு வும்மருள
வெம்மான் பிறன்போ லிருந்தோர் துரும்புநிறீஇ
யம்மாதன் செய்கை யனைத்துமெனக் காட்டினனே
நம்மாலு முற்றுஞ் சிலவென்கை நாணன்றே.

இ-ள்: செம்மாந்து தன் புகழும் தேவர் குழுவும் மருள-இறு
மாப்புற்றுத் தம்மைப் புகழ்ந்த தேவர்கூட்டங்களும் அதிசய
முறும்படி, எம்மான்-எம்பெருமான், பிறன் போல் இருந்து-

காமதகனப் படலம்

வேறொருவர்போல் வந்திருந்து, ஓர் துரும்பு நிறீஇ-ஒரு துரும்பை நாட்டி, அனைத்தும் தன் செய்கை என காட்டினன் - எல்லாச் செயல்களுந்தஞ்செயல்களையென்று காண்பித்தார் (ஆதலின்), நம்மாலும் சில முற்றும் என்னை நாண் அன்றே-எங்களாலுஞ் சிலகருமம் நிறைவேறுமென்பது வெட்கமன்றோ எ-று.

அங்ஙனமாகவும் நின்செயலை அவர் செயலாகப் பாவியாத தென்னையென்பது எஞ்சிநின்றது. அம்மா-வியப்பிடைச்சொல். உம்மை, தேவர்குழுவுமென்பதில் உயர்வுசிறப்பு; நம்மாலுமென்பதில் இழிவுசிறப்பு.

சிவபெருமான் துரும்பைநாட்டி அனைத்தந் தஞ்செயலெனக்காட்டிய சரித்திரம்:- முன்னொருகாலத்திலே தேவர்களும் அசுரர்களும் யுத்தஞ் செய்தபொழுது தேவர்களை அசுரர்கள் வென்றார்கள். பின்பு சிவபெருமானுடைய திருவருளினால் அசுரர்களைத்தேவர்களவென்று தங்கள் தங்களையெபுகழ்ந்து செருக்கி ஒருவரோடொருவர் பிணக்குற்றார்கள். அப்பொழுது சிவபெருமான் ஓரியக்கவடிவங்கொண்டெழுந்தருளிவந்து அவர்கள் முன்னிலையில் ஒரு துரும்பை நாட்டி இறுமாந்திருந்துகொண்டு அவர்களைநோக்கி 'தேவீர்காள்! இத்துரும்பைத்துணித்தவனே அசுரரை வென்றவீரன்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அது கேட்டுத்திசைக்காவலரும் பிரமதேவரும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் பிறருந் தனித்தனி தத்தம்படைகளைத்தூண்டி அவற்றால் அத்துரும்பை அசைக்கவுமாற்றலிலராய்ச் செருக்கழிந்தனர் என்பதாம், இதனை "எவனேனு மாக வருநா னுமாது வலியின் றளக்கள லுறுவேன்-றுவளாது நம்மு னடுமித் துரும்பு துணிசெய்ய வல்ல னெவனே-வவனே தயித்தி யரைவென்ற மீளியறிகென் றுரைப்ப மகவா-னிவரா வெழுந்து குலிசத்தை வீசி வறிதே யினைத்த னனரோ" எனவும், "மற்றைத் திசைக்க ணுறைவோரும் வன்மை முழுதுஞ் செலுத்தி வலியி-லொற்றைத் துரும்பை யசைவிக்கு மாற்ற லிலரா யுடைந்து விடலுஞ்-செற்றத் தெழுந்த வயனார் தமாது படையைச் செலுத்த வரியு-மற்றப் படாத படைவீசி யார்ப்ப வவைகூர் மழுங்கி யனவே" எனவும் வருங் காஞ்சிப்புராணச்செய்யுட்களானறிக. (41)

பாடு திகழ் பாவை பல்லுயிரு மல்லனவு
மாடல்புரி விப்பா னருவுருவாய் நின்றபர
னாடி லவனையின்னி நம்மாலொன் ருகவற்றோ
வேட விதனிலைமை மிந்நாளு மோர்ந்திலையோ.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: பல் உயிரும் அல்லனவும்-பலவகைப்பட்ட உயிருடைப் பொருள்களும் உயிரில்பொருள்களும், பாடு திகழ் பாவை-பெருமைவிளங்குகின்ற பாவைகளாம், ஆடல் புரிவிப்பான்-அப்பாவை களையாட்டுவிப்பவர், அரு உரு ஆய் நின்ற பரன்-அருவமாகியும் உருவமாகியும் அருவுருவமாகியும் (முத்திறப்பட) நின்ற சிவபெருமானேயாம், நாடில்-ஆராயுங்கால், அவனையின்றி நம்மால் ஒன்று ஆக வற்றோ-அச்சிவபெருமானைத்தவிர்ந்து. எம்மால் ஒருசெயலாயினும் முடியத்தக்கதா? (இல்லையே), ஏட-அடா! [மன்மதனே !], இதன் நிலைமை இ நாளும் ஒர்ந்திலையோ-இதனியற்கையை இந்நாள்காரும் நீ அறிந்திலாயா? (அறிந்திருக்கின்றாய்) எ-று.

நீ அவராலாட்டப்படுவனதவின் நின்செயலுமவர்செயலேயாமென்பது குறிப்பு. ஏட-தாழ்ந்தோரைவிளித்தவில்வந்தது.

அருவுருவாய் என இரட்டுறமொழிந்தமையால் அருவம்நான்கும் உருவம் நான்கும் அருவுருவமொன்றுமாக நவந்தருபேதமாய் நடிப்பவரென்பது விளங்கிற்று. அருவநான்காவன :- சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து என்பன. உருவம்நான்காவன - மகேசுரன், உருத்திரன், திருமால், பிரமன் என்பன. அருவுருவம் சதாசிவம். இம்முத்திறத்தொன்பதுவர்க்குங்களான வேடம்பூண்டு சிவபிரானொருவரே நடித்தலை “சிவன்சத்திநாதம்விந்துசதாசிவன்றிகழுமீச - னுவந்தருருகுத்திரன்றான் மாலயனென்றினென்றாய்ப் - பவந்தருமருவநாலிங்குருவநாலுபய மொன்றா - நவந்தருபேதமேகநாதனே நடிப்பனென்பர்” என்னுஞ் சிவஞானசித்தியார்ச்செய்யுளானுணர்க.

‘பாடுதிகழ்பாவை பல்லுயிரும்ல்லனவும் ஆடல்புரிவிப்பானருவுருவாய்நின்றபரன்’ என்பதை “ஆட்டுவித்தாலாரொருவராடாதாரே” என்னுந் திருநாவுக்கரசுக்கவாடிகள் தேவாரத்தானும், “காட்டவனல்போலுடல்கலந்துயிரையெல்லா - மாட்டுமொருநட்டுவனெம்மண்ணலெனவெண்ணாய்” என்னுந் திருவாதவூரடிகள் புராணச்செய்யுளானுமறிக்க.

(42)

கையம்பு பூட்டிக் கருப்புச் சிலைகோட்டி

யெய்யும் படிவழிக்கொண் டேகா யிறுதியிலா

வையன் றனேநீ யதுவு மவனருள்கான்

மெய்யங் கதற்கேது மேனாளே கண்டனம்யாம்.

இ-ள் கருப்பு சிலை கோட்டி-கருப்புவில்லை வளைத்து, கை அம்பு பூட்டி-கையிலெடுத்த புஷ்பபாணங்களை அவ்வில்லிற்றெடுத்தது, இறுதி இலா ஐயன் தனை எய்யும்படி-அழிவற்ற சிவபெருமானே

காமதகனப் படலம்

எய்து மயக்கும்படியாக, நீ வழிக்கொண்டு ஏகாய்-நீ வழிபட்டுச் செல்வாய், அதுவும் அவன் அருள்-அவ்வாறுசெய்தலும் அச்சிவ பிரானது கருணையேயாம், மெய்-இது சத்தியம், அதற்கு ஏது மேல் நாளே யாம் கண்டனம்-அதன் காரணத்தை முன்னொன்றினேயாம் தெரிந்துள்ளேம் எ-று.

ஓர் புதல்வரைத்தோற்றுவிப்போமென முன்னேநாளில் இந்திரனுக்குச் சிவபிரான் அருளினரென்பதையுள்ளிட்டு 'அதற்கேது மேனோளே கண்டனம்யாம்' என்றார். உம்மை-எச்சம். காண்-முன்னிலையசை. (43)

ஈங்கிதுவு மன்றி யெவரேனுந் தம்மடங்காத்
தீங்கு பெறினுதவி செய்யென் றிரந்திடலு
மாங்கொருவன் செய்யா ததுமறுத்துத் தன்னுயிரைத்
தாங்க லுலக நடைதனக்குத் தக்கதுவோ.

இ-ள்:- இதுவும் அன்றி-இதுவுமல்லாமல், எவரேனும் தம் அடங்கா தீங்கு பெறின்-எத்தகையினராயினும் தமக்கடங்காத இடரைப்பெற்றால், உதவி செய் என்று இரந்திடலும் - (அவர் அப்பொழுது அதனைத்தீர்த்தற்குவேண்டிய) உதவியைச்செய்யென்று மெலிய, ஒருவன்-எவனாயினுமொருவன், அது செய்யாது மறுத்து தன் உயிரை தாங்கல்-அவ்வுதவியைச்செய்யாமல் மறுத்துவிட்டுத் தனதுயிரைப் (பொருளென்று) பேணியிருத்தல், உலகநடை தனக்கு தக்கதுவோ-உலகநீதிக்கேற்றதா? (ஏற்காதே) எ-று.

ஈங்கிது என்றது நீ மயக்கப்படுவதும் அவரருளையென முற் செய்யுளிற் கூறியதை. எனினும் என்பது ஏனும் என விகாரமாயிற்று. உம்மை இதுவும் என்பதில் எச்சம். உலகமென்றதுயர்ந்தோர்மேற்று. தம்மாற்பரிகரித்தற்கரிய பெருந்தீங்கென்பார் 'தம் மடங்காத்தீங்கு' என்றார். (44)

என்னுனு மோருதவி யாரொருவன் யார்க்கெனினுந்
தன்னுன் முடிவதெனிற ருனே முடித்தறலை
சொன்னுன் முடித்த லிடையாகுஞ் சொல்லுகிலும்
பன்னுன் மறுத்துப் புரிதல்கடைப் பான்மையதே;

இ-ள்:- யார் ஒருவன் - எவனாயினுமொருவன், யார்க்கு எனினும்-எத்தகையினர்க்காயினும், என்னுனும் ஓர் உதவி-யாதாயினுமொரு உதவி, தன்னால் முடிவது எனில்-தன்னால் நிறைவேறத்

கந்தபுராணம்

தக்கதாயின் தானே முடித்தல் தலை - (அவர் கேட்குமுன்குறிப் பறிந்து) தானாகவேசெய்துமுடிப்பது உத்தமமாம், சொன்னால் முடித்தல் இடை ஆகும்-கேட்டபின்செய்துமுடிப்பது மத்திமமாகும். சொல்லுகினும் பல் நாள் மறுத்து புரிதல் கடை பான்மையதே-கேட்ட வழியும் பலநாளாகமறுத்துப் பின் அவரதுவலாற் காரத்தினுற் செய்வது அதமமேயாம் எ-று.

ஆயினுமென்பது ஆனுமெனனிகாரமாயிற்று. சொல்லுகினும் என்பதில் உம்மை இழிவுசிறப்பு. “சொல்லாமலே பெரியர் சொல்லிச் சிறியர் செய்வர்-சொல்லியுஞ் செய்யார் கயவரே” என்றார் ஓளவையாரும். (45)

ஏவ ரெனினு மிடருந் றனராகி
யோவில் குறையொன் றுளரே லதுமுடித்தற்
காவி விடினு மறனே மறுத்துளரேற்
பாவ மலது பழியு மொழியாதே.

இ-ள்:- ஏவர் எனினும்-எத்தகையினராயினும், இடர் உற்றனர் ஆகி-துன்பமுற்றவர்களாய், ஓ இல் குறை ஒன்று உளரேல்-தீர்தலில்லாத ஒரு குறையையுடையவர்களானால், அது முடித்தற்கு ஆவி விடினும் அறனே-(அறிந்தோர்) அக்குறையைத்தீர்த்தற்குத் தம்முயிரை விட்டாலும் புண்ணியமேயாம், மறுத்துளரேல்- (தமக்கிடருண்டாமென்றஞ்சி அதனைச்செய்ய) மறுத்தார்களேயாயின், பாவம் அலது பழியும் ஒழியாது-பாவமேயன்றி நிந்தையும் (ஒருகாலும்) நீங்காது அவரைச் சூழும் எ-று.

ஆவிவிடினும் என்பதில் உம்மை இழிவுசிறப்பு. ஓ - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். (46)

உய்கை பொருளா வொருவர்க்கு மோருதவி
செய்கை யிலனேற் சிறியோன் கழித்தபகல்
வைக லதுவோ வறிதே யவன்வாழ்க்கை
பொய்கை மலர்ந்தகொட்டி போலும் பொலிந்துளதே.

இ-ள்:-உய்கை பொருள் ஆ-தான் உய்ந்திருப்பதையே பொருளென்றெண்ணி, ஒருவர்க்கும் ஓர் உதவி செய்கை இலனேல்-(ஒருவன்) ஒருவருக்காயினும் ஒரு உதவியைச்செய்யாதொழிவானாயின், சிறியோன் கழித்த பகல் வைகலதுவோ-அந்த அற்பன் போக்கியநாள் வானாளுகுமா? (ஆகாது), வறிதே-வீணாளேயாம்,

காமதகனப் படலம்

அவன் வாழ்க்கை பொலிந்துளது-அவனுடைய வாழ்வு பொலிவு பெற்றிருத்தல், பொய்கை மலர்ந்த கொட்டி போலும்-தடாகத் திற்பூத்த கொட்டிமலர்போலும் எ-று.

கொட்டிமலர் தாமரை முதலியவற்றைப்போலப் பொலிவினையுடையதாய்ப் பொய்கையின் மலர்ந்திருப்பினும் அது எவர்க்கும் பயன்படாமையின் வீணாவது போல, பிறர்க்குத் தவிசெய்யாதான் அங்ஙனஞ்செய்வாரோடொப்பவாழினும் ஒருவர்க்கும் பயன்படாது வீணாவன் என்பதுகருத்து.

உம்மை இழிவுசிறப்பு. கொட்டி-ஆகுபெயர். (47)

அந்நா ரணனோ டமர்முற் றியமுனியைப்
பொன்னு டருளந் புலவோ ரிறையிரப்
வென்னரு மென்பு விருத்திரனுக் காவுதவித்
தன்னு றுயிர்விட்ட தன்மைதனைக் கேட்டிலையோ.

இ-ள்: அ நாரணனோடு அமர் முற்றிய முனியை - அந்தத் திருமாலுடன் போர்செய்து வென்றததீசிமுனிவரை, பொன் நாடு அருளும் புலவோர் இறை இரப்ப-சுவர்க்கலோகத்தை அரசியற்றுகின்ற தேவேந்திரன் யாசிக்க, விருத்திரனுக்கா வென் ஆரும் என்பு உதவி-(அம்முனிவர் அவனது பகைவனாகிய) விருத்திராசுரனைக் கொல்லும்பொருட்டாகத் (தமது) முதுகிற் பொருந்திய ஈலும்பைக் கொடுத்து, தன் ஆர் உயிர் விட்ட தன்மை தனைக் கேட்டிலையோ-தமது அரிய உயிரை விட்டிறந்த தன்மையை (நீ இதுகாறும்) கேட்டிலாயா? (கேட்டிருப்பாயே) , எ-று.

அகரச்சுட்டு சுண்டுயர்வுகுறித்துநின்றது.

ததீசிமுனிவர் திருமால் வென்ற சரித்திரம்:- 'ததீசிமுனிவர் குபனென்னுமரசனோடு நெடுங்காலம் நன்புடையராயொழுகினர். அங்ஙனமொழுகுநாட்களிலொருநாள் அவ்வரசன் முனிவரைநோக்கி, அந்தணர் அரசர் என்னுமிருபாலாருட் சிறந்தவர் யாவரென்று வினாவினன். முனிவர் அந்தணரே சிறந்தவரென்று விடையிறுத்தான். அரசன் அதனையறுத்து அரசரே சிறந்தவரென்றான். அதுகேட்ட முனிவர் சகியாது அரசனையடிக்க, அரசன் அவர்மேல் வச்சிராயுதத்தை வீசினன். முனிவர் இறந்தவரையெழுப்பும்வன்மையுடைய ராகிய சுக்கிரபகவானைத் தியானித்துக்கொண்டு அப்படையா லிருதுணியாகி மாண்டனர். உடனே சுக்கிரபகவான்வந்து அவர் யாக்கையைப் பொருத்தியெழுப்பி 'முனிவனே! நீ காஞ்சீபுரத்தில்

கந்தபுராணம்

இட்டசித்திரீர்த்தத்தில் முமுகி இட்டசித்தீசரைப்பூசிப்பின் வச்சிர யாக்கை பெறுவாய், அவ்வாறு பெற்றுவந்து இவ்வரசனை வெல்லுதி என்று கூறிப்போயினர். முனிவர் அவ்வாறே மூழ்கிப்பூசித்து வச்சிரயாக்கை பெற்றுவிட்டு இராச சபையிலிருந்த அவ்வரசனை இடத்தாளாலுதைத்தனர். உதைக்க, அவ்வரசனுக்காய் விஷ னு மூர்த்திவந்தெதிர்த்தனர். முனிவர் அவரையும் பொருது வென்றனர் என்பதாம். இதன் விரிவைக் காஞ்சிப்புராணத்து இட்டசித்தீசப் படலத்திற் காண்க.

அம்முனிவர் இந்திரனுக்கு முதுகெலும்புகொடுத்த சரித்திரம்:— முன் னொரு காலத்தில் விருத்திரனென்னும் அசுரனுடன் போர்செய்தி னைத்த இந்திரன் பிரமதேவரிடஞ்சென்று 'ஸ்வாமீ! விருத்திராசுர னுடன்பொருது தோல்வியடைந்தேன், அவனைக்கொல்வதற்குபாயம் யாது' என்றுவினாவினன். பிரமதேவர் அவனையழைத்துக்கொண்டு வைகுண்டஞ்சேர்ந்து திருமாலுக்கு அதனை முறையிட்டனர். அவர் 'இந்திரனுடையவச்சிராயுதம் மிகவும் பழையதாய் வலிகுன்றிற்று, பாற்கடல்கடைந்தகாலத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் படைக் கலங்களைக் கையில்வைத்துக்கொண்டுநிற்பிற் க ல க மு ண் ட ா கு மென்று ததீசிமுனிவரிடங் கொடுத்துப்போய்ப் பின் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளாததனால் அம்முனிவர் அவைகளை விழுங்க, அவை யெல்லாம் அவரது முதுகெலும்புடன் ஒன்றாய்த் திரண்டுவரமாயிற்று, அதனைப்பெற்றுப்படையாக்கினால் அசுரனைக்கொல்லுதல் கூடும்' என்றனர். உடனே இந்திரன் முனிவரிடஞ்சென்றிரப்ப, அம்முனிவர் என்னுடல்பரோபகாரமாகின்றதெயென்று மகிழ்ந்து, யோகமார்க்கத்தாலுடலைவிட்டு விண்ணுவகடைந்தனர். பின்பு இந்திரன் அவரதுமுதுகெலும்பையெடுத்துப் படையாக்கி அதனால் விருத்திராசுரனைக் கொன்றனன் என்பதாம். இதன் விரிவைத் திரு விளையாடற்புராணத்து இந்திரன் பழிதீர்த்தபடலத்திற் காண்க (48)

மேலொன் றுளதோ விளம்ப வெவரெவர்க்கு

மூலந் தலைதெரியா முன்னோன் கடலெழுந்த

வாலந் தனையுண் டமரர்க் கமுதளித்த

சிலந் தனைநீ சிறிதுந் தெளிந் தியோ.

இ-ள்: எவர் எவர்க்கும் மூலம் தலை தெரியா முன்னோன்-எத் தகையினர்க்கும் முதலுமுடிவுந்தோன்றப்பெறாத முதல்வராகிய சிவ பெருமான், கடல் எழுந்த ஆலம் தனை உண்டு-பாற்கடலிற்றோன்றிய நஞ்சையுண்டு, அமரர்க்கு அமுது அளித்த சிலம் தனை-தேவர்களுக்கு அமிர்தத்தைக்கொடுத்தருளிய நன்மையை, நீ சிறிதும் தெளிந்

காமதகனப் படலம்

திலையோ-நீ சிறிதாயினும் அறிந்திலாயா? (அறிந்திருப்பாயே), விளம்ப மேல் ஒன்று உளதோ—சொல்லுதற்கு இதனினும் மேல் பட்ட வேறொரு திருட்டாந்தம் இருக்கின்றதா? (இல்லையே) எ-று.

கடவுளுமே பரோபகாரங்கருதி நஞ்சுண்டனராகவும் நீ எமக்கு தவிசெய்யத்துணியாததென்னையென்பதுகுறிப்பு. (49)

தேக்குஞ் சலதியிடைத் தீப்போ லெழுந்தவிடந்
தாக்கும் பொழுது தளரே லெனவுரையா
ஊக்கங் கொடுமா லொருகணநின் நேநம்மைக்
காக்கும் படிக்குக் கறுத்தசெயல் கண்டிலையோ.

இ-ள்: தேக்கும் சலதி இடை தீ போல் எழுந்த விடம் தாக்கும் பொழுது - நீர்நிறையப்பெற்ற பாற்கடலில் அக்கினிபோலுருத் தெழுந்த ஆலாகலமானது வருத்தும்பொழுது, மால்—விஷ்ணு மூர்த்தி, தளரேல் என உரையா—வருந்தன்மின் என்று அபயங்கூறி, நம்மை காக்கும்படிக்கு—எங்களைக்காக்கும்படி, ஊக்கம் கொடு—மன உற்சாகங் கொண்டு, ஒரு கணம் நின்று—ஒருகணமளவும் எதிர்நின்று, கறுத்த *செயல் கண்டிலையோ—திருமேனி கறுக்கப்பெற்றதன் மையை நீ தெரிந்திலாயா? (தெரிந்திருப்பாயே). எ-று

ஆலாகலந் தம்மையடர்க்குமென்பதைத் தெரிந்தும் காவுற் கடவுளாகிய திருமால் நம்மைக்காக்கும் பொருட்டு மனத்தையத் துடன் அதனையெதிர்த்து மேனி கறுத்தனரன்றோ, நீ நமக்குதவி செய்வத் தலைப்படாததென்னையென்பதாம். (50)

தேங்கும் என்பது தேக்கும் என வலித்தது.

ஆரா மினுமொருவ ரன்பிற் றலைப்பட்டுப்
பேரா தரத்தாற் பிறர்க்குதவி செய்வாரேற்
றீராத வெந்துயரிற் சேர்தலை மாய்தலிவை
பாரார் புகழே பயனென்று கொள்வாரே.

இ-ள்: ஆராயினும் ஒருவர் - எவராயினுமொருவர், அன்பில் தலைப்பட்டு—அன்பின்மேம்பட்டு, பேர் ஆதரத்தால் பிறர்க்கு உதவி செய்வாரேல்—மிருந்த அருளுடன் பிறர்க்குதவிசெய்யத் தலைப்படுவ ராயின், தீராத வெம் துயரில் சேர்தல்—நீங்காத கொடியதுன்பத் திலழுந்துதலும், மாய்தல்—இறத்தலுமாகிய, இவை—இத்தீமைகளை, பாரார்—சிந்தியார், புகழே பயன் என்கொள்வார்—தமக்குவருங் கீர்த்தியையே பொருளென்று துணிவார்கள் எ-று.

கந்தபுராணம்

பிறர்க்குதவிசெய்வோர் துயரமும் மரணமுஞ் சம்பவிக்குமென்றஞ்சாது புகழையே விரும்புவர் என்பது கருத்து. (51)

சூரந் தனில்வலிசேர் சூரபன்ம னேவலின்யா
மாருந் துயர்கொண் டழுங்கிலே மன்னதினித்
தீரும் படிக்குச் சிவனெருசே யைத்தருவா
னோரைம் படைசெலுத்த வுன்னையாம் வேண்டினமே.

இ-ள்: சூரந்தனில் வலி சேர் சூரபன்மன் ஏவலின்-வீரத்தினால் வலிமை பெற்ற சூரபன்மனது ஏவலினால், யாம் ஆரும் துயர் கொண்டு அழுங்கிலேம்-யாங்குளெல்லேமுந் துன்பமுற்றுவருந்தினேம், அன்னது இனி தீரும்படிக்கு-அத்துன்பம் இனி நீங்கும்படியாக, சிவன் ஒரு சேயை தருவான்-சிவபெருமான் ஒரு புத்திரரைத் தோற்றுவித்தற்கு, ஓர் ஐம் படை செலுத்த உன்னை யாம் வேண்டினம்-பஞ்சபுஷ்பபாணங்களைச் செலுத்தும்படி உன்னை யாங்கள் வேண்டிக்கொண்டோம் எ-று.

இந்திரனாதியரையுமுளப்படுத்தி 'யாம்வேண்டினம்' என்றார் (52)

ஆதலினு லெங்க ளலக்கணகற் றும்பொருட்டுச்
சாதல் வரினுந் தவறே புகழ்செய்வா
ரேதுவரினு மெதிர்செல்வா ரெம்பணிமிற்
போதியினி மாறு புகலே லெனவுரைத்தான்.

இ-ள்: ஆதலினால்-ஆனகாரணத்தால், எங்கள் அலக்கண் அகற்றும் பொருட்டு-எங்களுடைய துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டாக, சாதல் வரினும் தவறே-மரணம்நேரிட்டாலும் குற்றமாகுமா? (ஆகாதே), புகழ் செய்வார் ஏதுவரினும் எதிர் செல்வார்-கீர்த்தியை ஈட்டுகின்றவர்கள் யாது தீங்குவந்தாலும் (பின்னிடாது) முன்செல்வார்கள் (ஆதலால்), எம் பணியில் போதி-எங்கள் கட்டளைப்படி செல்லுதி, இனி மாறு புகலேல் என உரைத்தான்-இனி எதிர்வார்த்தையைச்சொல்லவொழியென்றுசொன்னார் (பிரமதேவர்) எ-று (53)

வேறு

பங்கயப் பொருட்டிருந்த பகவனீது புகறலு
மைங்களைக் கரத்தினே னரந்தையெய்தி யாதியாம்
புங்கவற்கு மாறுகொண்டு பொருகிலேனி தன்றியே
யிங்கெனக் கடுத்ததொன் றியம்புசெய்வ லென்றான்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: பங்கய பொருட்டு இருந்த பகவன் ஈது புகறலும்-தாமரைமலர்ப்பொருட்டில் வீற்றிருந்த பிரமதேவர் இவ்வார்த்தையைக் கூறுதலும், ஐங்கணைகரந்தினோன்—பஞ்சபுஷ்பபாணங்களைத் தாங்கிய கையையுடைய மன்மதன், அரந்தை எய்தி—மனத்துயர, முற்று, ஆதி ஆம் புங்கவற்கு மாறு கொண்டு பொருகிலேன்—ஸ்வாமீ! முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானோடு எதிர்த்துப் போர் செய்யமாட்டேன், இது அன்றி—இவ்வொரு பணியைமாத்திர மொழித்து, இங்கு எனக்கு அடுத்தது ஒன்று இயம்பு—இப்பொழுது யான்செய்தற்கேற்ற வேறொரு பணியைக் கூறுதிர், செய்வல் என்றனன்—(அதனை மறுது) செய்வேனென்று கூறினான் எ-று.

புங்கவற்கு—உருபுமயக்கம்.

(54)

என்னும்வேலை யமரரோ டிருந்தவேதன் முனிவுரு
நன்னயந் தழீ இயுரைத்த நமதுசொன் மறுத்தியா
லன்னபான்மை புரியினுய்தி யல்லதே லுனக்கியாந்
துன்னுசாப மிடுதும்யாது துணிவுசொல்லு கென்றனன்:

இ-ள்: என்னும் வேலை—என்று மன்மதன் சொல்லிய பொழுது, அமரரோடு இருந்த வேதன் முனிவுரு—தேவர்களுடனிருந்த, பிரம தேவர் கோபித்து, நல் நயம் தழீஇ உரைத்த நமது சொல் மறுத்தி-நீ நல்லந்தியைத் தழுவிக்கூறிய எமது வாசகத்தை மறுத்தாய், அன்ன பான்மை புரியின் உய்தி—யான் சொல்லிய அச்செயலைச் செய்தாலுய்வாய், அல்லதேல்—செய்யாதொழிவையேல், உனக்கு யாம் துன்னு சாபம் இடுதும்—உனக்கு யாம் நெருங்கிய சாபத்தை யிடுவோம், துணிவு யாது சொல்லுக என்றனன்—இவற்றுள் உன் மனநிச்சயம்யாது அதனைச்சொல்லுதி என்று வினாவினார் எ-று.

பல நீதிமொழிகளையெடுத்துக் காட்டித்தெருட்டியுஞ் சிறிதும் பொருட்படுத்தாது மறுத்தனையென்பார் ‘நன்னயந்தழீஇயுரைத்த நமதுசொன்மறுத்தி’ எனவும், தவறாதுபலிக்குங் கொடுஞ்சாபமென்பார் ‘துன்னுசாபம்’ எனவும், நம்பணியை மாறாதுசெய்தல் அல்லது சாபமேற்றல் ஆகிய இவ்விரண்டனுட்டக்கது யாதென்று நன்கு தேர்ந்து நிச்சயத்துக்கூறுதியென்பார் ‘யாதுதுணிவு சொல்லுகென்றனன்’ எனவும் கூறினார்.

(55)

வெய்யசாப மிடுதுமென்று வெகுளியான் மொழிந்தகேட்
டையமேனி மதனவே ளழுங்கிவெய் துயிர்த்திணிச்
செய்யலாவ தென்னெனத் தெரிந்துகிந்தை தேற்றியே
வையகம் படைத்தவண்ணல் வதனநோக்கி யுரைசெய்வான்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: ஐய மேனி மதனவேள்-அழகியரூபத்தையுடைய மன்மதன், வெய்ய சாபம் இடுதும் என்று வெகுளியால் மொழிந்த கேட்டு, கொடிய சாபத்தை யிடுவேமென்று கோபத்தோடு பிரம தேவர் கூறியவார்த்தையைக்கேட்டு, அழுங்கி வெய்துயிர்த்து—(இவர்கட்டளைக்கிசையிற் சிவபிரானுலழியும் மறுப்பினிவராற்கூபமும் நேரிடுகின்றனவேயென்று) மனம்வருந்திப் பெருமூச்சுவிட்டு, இனி செய்யலாவது என் என தெரிந்து-இனி யான்செய்யத்தக்கது யாதென்று ஆராய்ந்து, சிந்தை தேற்றி-மனத்தைதெளிவித்து, வையகம் படைத்த அண்ணல் வதனம் நோக்கி உரை செய்வான்—பூவுலகத்தைப்படைத்த பிரமதேவரது முகத்தைப்பார்த்து கூறுவான். எ-று.

மொழிந்த — வினையாலணையும்பெயர். ஐய — பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்பெயரெச்சம். (56)

கேளிதொன் றுரைப்பல்வேத கேடுகுழு நினதுவாய்ச்
சூளின்மேலை யியல்புகன்று துன்புகழ்ந்து படுதலிற்
காளகண்டன் முன்புசென்று கடியவெய்ய கணைகடேய்
மானினுஞ் சிறந்ததம்ம மற்றுமூய் லாகுமே.

இ-ள்: வேத-பிரமதேவரே, இது ஒன்று உரைப்பல் கேள்—இந்த ஒரு வாசகத்தைச்சொல்வேன் கேட்பீராக, கேடு குழும் நினது வாய் சூளில்-கேட்டைவிளைக்கின்ற உமது வாயினின்று தோன்றுஞ் சாபமொழியால், மேலை இயல்பு அகன்று துன்பு உழந்து படுதலில்—முன்னுள்ள பெருமையைநீங்கித் துன்பத்தையனுபவித்திறப்பதினும்பார்க்க, காளகண்டன் முன்பு சென்று-நீலகண்டராகிய சிவபிரானது சந்நிதியிற்போய், கடிய வெய்ய கணைகள் தூஉய் மானினும்-வேகத்தையுடைய கொடிய பாணங்களைச் செலுத்தி இறந்தாலும், சிறந்தது—உத்தமமாம், மற்றும் உய்யல் ஆகுமே-வேறும் உய்வு உண்டா? (இல்லையே) எ-று.

உமது சாபத்திற்குத்தப்பிச் சிவபிரானையும் மாறுகொள்ளா திருத்தற்கு யாதொருவழியில்லையென்பான் 'மற்றுமூய்லாகுமே' என்றான். இஃதறியாதார் சிவபிரானோடு பொருதுமாளிற் பின்னுய்தல் கூடுமெனவுரைப்பர். மானினுமென்ற உம்மை மாளாதாய் தலுங்கூடுமென்பதையுணர்த்திற்று. மற்று-வினைமாற்று. அம்ம—இரக்கம். (57)

காமதகனப் படலம்

செற்றநீர்மை கொள்ளலைய செஞ்சடைப் பிரானிடத்
திற்றவைக லமரியற்ற வேகுவே னியானெனக்
கொற்றவே னுரைத்தலுங் குளிர்ந்தபூ விருக்கைமே
லுற்றபோதன் மகிழ்சிறந் துளங்களித்து மொழிகுவான்.

இ-ள்: ஐய-தலைவரே! செற்ற நீர்மை கொள்ளல்—கோபங் கொள்ளற்க, யான்-நான், செம் சடை பிரானிடத்து அமர் இயற்ற-சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமானோடு போர்செய்ய, இற்றை வைகல் ஏ கு வே ன் என-இத்தினத்திற்குணே போவேனென்று, கொற்ற வேள் உரைத்தலும் - வெற்றியினையுடைய மன்மதன் கூறு தலும், குளிர்ந்த பூ இருக்கை மேல் உற்ற போதன்-குளிர்ந்த தாமரை மலராசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்த பிரமதேவர், மகிழ்சிறந்து உளம் களித்து மொழிகுவான்-மகிழ்ச்சிமிகுந்து மனக்களிப்புற்றுச் சொல்வார் எ-று.

பிரானிடத்து உருபுமயக்கம்; அங்ஙனங்கூறுது பிரானிடத்து ஏகுவேன் என இயைப்பினுமாம். (58)

பணிந்தசொல்ல னாகிநாம் பணித்தவா புரிந்திடத்
துணிந்தவாறு நன்றுநன்று சூலிபாலி னுனைவிடத்
தணந்திடேந் தொடர்ந்துபின்பு சார்துமஞ்சல் போகென
வுணர்ந்துகூறி மாரவேளை யோவிலன்பொ டேவினான்.

இ-ள்: பணிந்த சொல்லன் ஆகி- (நீ இப்பொழுது) தாழ்ந்த சொல்லையுடையவனாய், நாம் பணித்தவா புரிந்திட துணிந்தவாறு நன்று நன்று-யாங்கற்பித்தபடி செய்யத்துணிந்தது மிக நன்று, சூலி பாலின் உனை விடா தணந்திடேம்-சிவபெருமானிடத்து உன்னைத் தனியே அனுப்பிவிட்டு யாம் பிரிந்திருக்கமாட்டோம், தொடர்ந்து பின்பு சார்தும் தொடர்ந்து பின்னேவருவோம், அஞ்சல்-பயப் படாதே, போக என உணர்ந்து கூறி, செல்லுதிஎன்று ஆராய்ந்து சொல்லி, மார வேளை ஓ இல் அன்பொடு ஏவினான்-மன்மதனை ஒழித வில்லாத அன்பினுடன் அனுப்பினார் (பிரமதேவர்) எ-று.

நம் வலிவானொருப்பட்ட இவனைத் திடப்படுத்துதற்குக் கூற வேண்டியதிதுவேயென்று தெரிந்து கூறினரென்பார் 'உணர்ந்துகூறி' என்றார். (59)

ஏவுகாலை மதனவேள்வி யிறைதெரிந்து மைந்தயான்
நேவரோடு துயருழந்து சிறுமைபெற்ற தறிதியே
யோவிலவாழ்வு தருதியென்னி னுமைமடந்தை தனையரன்
மேவுமாறு புரிகென விரைந்துசெல்ல நல்கினான்.

கந்தபுராணம்

இள்: ஏவு காலே-இவ்வாறு பிரமதேவர் அனுப்பியபொழுது, வேள்வியிறை - யாகாதிபனாகிய இந்திரன், ம த னை தெ ரி ந்து-மன்மதனைப்பார்த்து, மைந்த-குழந்தாய்!, யான் தேவரேடு துயருழந்து சிறுமை பெற்றது அறிதியே-யான் தேவர்களோடு துன்பத்தை யனுபவித்து இழிவு பெற்றதை நீயும் அறிவாயே, ஓ இல் வாழ்வு தருதி என்னின்- (அவ்விழிவைநீக்கி) ஒழிவில்லாத நல்வாழ்வைத் தரவிரும்புவையாயின், உமை மடந்தை தனை அரன் மேவுமாறு புரிக என-உமாதேவியாரைச்சிவபெருமான் (திருமணஞ்செய்து) சேரும் வண்ணஞ் செய்வாயென்றுகூறி, விரைந்து செல்ல நல்கினான்-விரை விற்போகும்படி விடைகொடுத்தான் எ-று.

மன்மதனது தந்தையாகிய திருமால் முன்னொரு காலத்திற் றனக்குத் தம்பியாய் உபேந்திரனென்னும் பெயருடன் காசிபமுனிவ ரிடத் தவதரித்தவின் அம்முறைநோக்கி 'மைந்த' என்றான். (60)

நல்கலுங் கரங்கள் கூப்பி நான்முகத்த னுலகொர் இ
யல்குதன் புரத்துநண்ணி யவ்வியற்கை கூறியே
யொல்குதே வியைத்தெளித் தொருப்படுத்தி நறியதேன்
பில்குவானி யிட்டதூணி பின்னியாத் திறுக்கினான்;

இள்: நல்கலும்-இந்திரன் விடைகொடுத்தலும், கரங்கள் கூப்பி-(மன்மதன்) கைகளைக்குவித்துத் தொழுது, நான் முகத்தன் உலகு ஓர்இ-நான்கு முகங்கடையுடைய பிரமதேவரது மனோவதி நகரை நீங்கி, அல்கு தன் புரத்து நண்ணி-தான்வா முகின்ற நகரத்திற் போய், அ இயற்கை கூறி-அந்தவிருத்தாந்தத்தைச்சொல்லி, ஒல்கு தேவியை தெளித்து ஒருப்படுத்தி- (அதுகேட்டலால்) மனந்தளர்ந்த இரதிதேவியைப் பலநீதிமொழிகளால் தேற்றி உடன்படுத்தி, நறிய தேன் பில்கு வானி யிட்ட தூணி பின் யாத்து இறுக்கினான்-சுகந்தத் தையுடைய தேனைச் சிந்துகின்ற புஷ்பபாணங்களைச்செறித்த அம்புக் கூட்டை முதுகிற் கட்டி இறுக்கினான் எ-று.

அவ்வியற்கையென்றது பிரமதேவருடைய கற்பனையை. அல்கல்-தங்குதல்=வசித்தல். அல்குதன் புரம்=தான் அல்கு புரம். (61)

* கயக்கணின்ற பூவின்மிக்க காமகாண்டங். கன்னல்வில்
லியக்கமான பாரவில் லெடுத்துமொய்ம்பி லேந்தியே
தயக்கமுற் றுலாயசெய்ய தண்ணென்மா ளிளந்தளிர்
வயக்கடுங்கண் வாளமொன்று மாமருங்கு வைத்தரோ.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: கயக்கண் நின்ற பூவில் மிக்க காமகாண்டம்-தடாகத்திலுள்ள தாமரை மலராலாகிச் சிறந்த காமகாண்டமென்னும் வில்லையும், கன்னல்வில்-கருப்புவில்லையும்-இயக்கம் ஆன பாரவில்-பயிற்சியான இருப்புவில்லையும், எடுத்து மொய்ம்பில் ஏந்தி-எடுத்துத் தோளிற்றாங்கி, தயக்கம் உற்று உலாய-பிரகாசம்பொருந்தி விளங்குகின்ற, செய்ய-சிவந்தறித்தையுடைய, தண் என் இளம் மா தளிர்-குளிர்ந்த இளமையான மாந்தளிராகிய, வய கடுங்கண் வாளம் ஒன்று-வெற்றிபொருந்திய தறுகண்மையினையுடைய ஒரு வானை, மா மருங்கு வைத்து-பெரிய அரையிற்சேர்த்தி எ-று.

மலர்விலென்றது தாமரை மலரை நாளத்தோடெடுத்து வளைக்கும்வில். உலாய செய்ய தண்ணென் என்னும்பெயரெச்சங்கள் மூன்றும் தனித்தனி தளிர் என்னும் பெயர் கொண்டன. வாளம் வடசொல். இது ஈறுகுறைந்து வான் எனவும் வழங்கும். இதுமுதன் மூன்று செய்யுட்கள் குளகம். பூவில்லும் காமகாண்டமும் கருப்பு வில்லுமாகிய பாரமான விற்களையெடுத்து எனப் பொருள்சூறிக் காமகாண்டத்தை இருப்புவில்லென்பாருமுளர். (62)

கோகிலங்க ளானவுங் குழாங்கொள்வேலை யானவுங்
காகளங்கண் முரசமாய்க் கறங்கவோதம் யாவதுஞ்
சேகரங்க ளாயசைந்து செல்லமீன கேதன
மாகவும்ப ருலவவெண் மதிக்குடை நிழற்றவே.

இ-ள்: கோகிலங்கள் ஆனவும்-சூயில்களும், குழாம் கொள் வேலை ஆனவும்-கூட்டமாகிய சமுத்திரங்களும், காகளங்கள் முரசம் ஆய் கறங்க-(முறையே) காகளங்களும் முரசங்களுமாகி இயம்ப, ஓதம் யாவதும் சேகரங்கள் ஆய் அசைந்து செல்ல-அலை களெல்லாஞ் சாமரங்களாக அசைந்துவீச, மீன கேதனம் மாக உம்பர் உலவ-மகரக்கொடியானது ஆகாயத்திலுலாவ, வெள் மதி குடை நிழற்ற-வெள்ளிய பூரணசந்திரனாகிய குடை நிழலைச் செய்ய எ-று.

யாவதுமென்பதில் அது பகுதிப்பொருள்வினாதி. மாகவும்பர்-இருபெயரொட்டு. (63)

பொருவில்கிள்ளி யென்னுமாக்கள் பூண்டதென்றல் ஸ்வயமே
விரதியோடு மேறிவே ளிருந்ததொல்லையுலகினை
யரிதகன்று குறிகள்வெய்ய வளவையின்றி நிகழவே
பரமன்னைகு கயிலையம் பருப்பதத்தை பணுகினன்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: வேள்-மன்மதன், பொரு இல் கிள்ளை என்னும் மாக்கள் பூண்டதென்றல் வையமேல் - ஒப்பற்ற கிளிகளாகிய குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட தென்றற்காற்றாகிய தேரின்மேல், இரதியோடும் ஏறி-இரதிதேவியோடும் இவர்ந்து, வெய்யகுறிகள் அளவை இன்றி நிகழ-தூர்ச்சகுனங்கள் அளவின்றி (அதிகமாக) நடைபெற, இருந்த தொல்லை உலகினை அரிது அகன்று-தானிருந்த பழைய நகரத்தை அருமையாக நீங்கி, பரமன் வைகு கயிலையம் பருப்ப தத்தை அணுகினான்-சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற திருக்கைலாச மலையையடைந்தான் என்று.

முற்செய்யுளிலுள்ள கறங்க செல்ல உலவ நிழற்ற என்னும் செயவெனெச்சங்கள் இச்செய்யுளிலுள்ள ஏறி என்பதனோடியைந்தன. அதன் முற்செய்யுளில் ஏந்தி வைத்து எனவும் இச்செய்யுளில் ஏறி அகன்று எனவும் வந்த செய்தெனெச்சங்கள் ஒன்றையொன்று கொண்டு அணுகினான் என்னும் முற்றோடு முடிந்தன.

புறப்படும்போதுண்டாகிய தூர்ச்சகுனங்களால் எண்ணிச்செல்லுங்காரியஞ் சித்திபெறுதென்பதைச் சோதிடநான்முறைப்படி தெரிந்து தன்னுர்விட்டுப்போதலின் மிகவும் பிரியமற்றவனாயினும், தேவர்க்குச் செய்தவாக்கை நிறைவேற்றுதற்காகச் சென்றனன தலின் 'குறிகளவெய்யவளவையின்றிநிகழ-இருந்ததொல்லையுலகினை யரிதகன்று' என்றார். (64)

கயிலைகண்டு தொழுதுதே ரிழிந்துகாம வேடனக்
கயலின்வந்த பரிசனத்தை யவணிறுத்தி மாதாடன்
பயிலும்வில்லும் வாளியும் பரித்துவல் லியத்தினைத்
துயிலுணர்த்து மானெனத் துணிந்துபோதன் மேயினான்.

இ-ள்: காமவேள்-மன்மதன், கயிலை கண்டு தொழுது-திருக்கைலாச மலையைத் தரிசித்துக் கைதொழுது, தேர் இழிந்து-ஏறிவந்த தேரினின்றியிறங்கி, தனக்கு அயலின் வந்த பரிசனத்தை அவண் நிறுத்தி-தன்பக்கத்தில்வந்த பரிவாரங்களை அவ்விடத்து நிறுத்தி, பயிலும் வில்லும் வாளியும் பரித்து-முன்பற் பலகாலங்களில் எய்து பயின்றவில்லையும் பாணங்களையும் கையிற்றாங்கி, வல்லியத்தினை துயில் உணர்த்தும் மான் என துணிந்து-புலியை நித்திரையினின்றெழுப்புகின்றமானைப்போல மனந்துணிந்து, மாதாடன் போதல் மேயினான்-இரதிதேவியுடன் போவனாயினான் என்று.

தெரிந்துகொண்டு தனக்குத்தானே தீங்கைவருவிக்கப்புகுதலின் 'வல்லியத்தினைத்துயிலுணர்த்துமானென' என்றார். (65)

காமதகனப் படலம்

**கூறுலாவு மதிமிலைந்த குழகன்வைகு கயிலைமே
லேறியே தனதுகை யிருந்தகார் மூகம்வளைஇ
மாறிலேவு பூட்டியங்கண் வைகுபுள்ளு மார்க்களு
மூறிலா திருந்தகாம முன்னுவித்தன் மூன்னினான்.**

இ-ள்: கூறு உலாவும் மதி மிலைந்த குழகன் வைகு கயிலைமேல் ஏறி-பாலசந்திரனையணிந்த அழகராகிய சிவபெருமான்வீற்றிருக்கின்ற திருக்கைலாசகிரியின்மேலிவர்ந்து, தனது கை இருந்த கார் முகம் வளைஇ-தனதுகையிலிருந்த கருப்பு வில்லை வளைத்து, மாறு இல் ஏவு பூட்டி-ஒப்பற்ற அம்புகளைத் (தெரிந்து) தொடுத்து, அங்கண் வைகு புள்ளும் மாக்களும் ஊறு இலாது இருந்த காமம்-அம்மலையிலிருந்த பறவைகளும் மிருகங்களும் அடைதலின்றி யிருந்த புணர்ச்சிலிருப்பத்தை, உன்னுவித்தல் முன்னினான்-நினை வித்தலைச் சிந்தித்தான் எ-று.

வளைஇ-வளைத்து என்பதன்விகாரம். ஊறு முதனீண்ட முத னிலைத்தொழிற்பெயர். குறிதவரதுசென்றுபடும் பாணமென்பார் 'மாறிலேவு' என்றார். (66)

**பொருளில்காம லின்னதன்மை புந்திகொண்டு மற்றவண்
விரவுபுள்ளின் மீதினும் விலங்கின்மீதி னும்மலர்ச்
சரமெலாம் விடுப்பவாதி தனதுமந் திரத்துமுன்
னருளினோ டிருந்தநந்தி யடிகளன்ன கண்டரோ**

இ-ள்: பொரு இல் காமன்-ஒப்பில்லாத மன்மதன், இன்ன தன்மை புந்திகொண்டு-இத்தன்மையை நினைத்து, அவண் விரவு புள்ளின்மீதினும்-அவ்விடத்துப்பொருந்திய பறவைகளின்மேலும், விலங்கின்மீதினும்-மிருகங்களின்மேலும், மலர் சரம் எலாம் விடுப்ப-புஷ்பபாணங்களெல்லாவற்றையுஞ்செலுத்த, ஆதிதனது மந்தி ரத்து முன் அருளினோடு இருந்த நந்தி அடிகள்-முதற்கடவுளாகிய சிவபெருமானது திருக்கோயிலின் முதல்வாயிலிற் கிருபையுட னெழுந்தருளியிருக்கின்ற திருநந்திதேவர், அன்ன கண்டு - அச் செயலைப் பார்த்தருளி எ-று.

அன்னது என்பதில் ஈற்றுயிர்மெய்தொக்கது. இச்செய்யுளும் பிற்செய்யுளுங் குளகம். (67)

கந்தபுராணம்

கொம்மெனச் சினம்புரிந்து கொடியபூசன் மதனனார்
தம்மியற்கை யாமிதம்ம சரதமென்று நினைவுறு
வும்மெனத் தெழித்துரப்ப வொலிகொள்புள் விலங்கின்மேல்
வெம்மையிற் செலாதுமாரன் விசிகம்விண்ணி னின்றவே.

இ-ள்: கொம் என சினம் புரிந்து - விரைவாகக்கோபித்து, கொடிய பூசல்- (இங்கேநிகழும்) கொடியகலகம், மதனனார் தம் இயற்கை ஆம்-மன்மதனதுசெயலேயாம், இது சரதம் என்று நினைவுறு-இது சத்தியமென்று சிந்தித்து, உம் என தெழித்து உரப்ப-உம்மெனும் அனுகரணத்தொனியுண்டாகும்படி ஆரவாரித்து உரப்ப, மாரன் விசிகம்-அந்த மன்மதனது பாணங்கள், ஒலிகொள் புள் விலங்கின் மேல் வெம்மையில் செலாது-ஒசையையுண்டாக்குகின்ற பறவைகளின்மேலும் மிருகங்களின்மேலும் வெப்பத்தோடுஞ் செல்லாமல் (தடைப்பட்டு), விண்ணில், நின்ற-அந்தரத்தில் நின்றன எ-று.

ஆர்விகுதிஇழிவுபற்றிவந்தது. இது கொடியபூசல்மதனனார்தம் இயற்கையாமெனக்கூட்டி, இச்செயல் கொடிய கலகத்தையுடைய மன்மதனதுசெயலேயாமெனப் பொருள்கூறுவாருமுளர். (68)

நிற்றலோடு மவ்வியற்கை நின்றுநோக்கி நெடியவேள்
கொற்றநீடு சூரலொன்று கொண்டுனோ புரத்தலைத்
தெற்றிமே லிருந்தநந்தி தேவர்காப்பு மாணையு
முற்றுநோக்கி நெடிதுயிர்த் துளந்துளங்கி விம்மினான்.

இ-ள்: நிற்றலோடும்- (பாணங்கள்) தடைப்பட்டுநின்றலும், நெடிய வேள்-நெடியமன்மதன், நின்று அ இயற்கை நோக்கி- (சிறிதுநேரம்) நின்று அத்தன்மைப்பார்த்து, கோபுர தலை தெற்றி மேல் கொற்றம் நீடு சூரல் ஒன்று கொண்டு இருந்த நந்திதேவர் காப்பும் ஆணையும்-கோபுரவாயிற்றிண்ணையில் வெற்றிபிடுந்த ஒரு பொற்பிரம்பைக் கையிற்றூங்கிக்கொண்டிருந்த திருநந்திதேவரது காவலையுங் கட்டுப்பாட்டையும், உற்று நோக்கி-உற்றுப்பார்த்து, நெடிது உயிர்த்து-பெருமூச்செறிந்து, உளம் துளங்கி விம்மினான்-மனம்நடுங்கி வருந்தினான் எ-று. (69)

விம்மிநந்தி தேவர்முன் விரைந்துசென்று தாழ்ந்தெழுஉச்
செம்மைசெய் கருத்தனாய்த் திகழ்ந்துபோற் றெடுத்தலு
மிடமலைக்கண் வந்ததென்னை யெனவயன் புணர்ப்பெலா
மெய்ம்மையா லுணர்ந்தலும் வினாவி யீ துளங்கொள்வான்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: விம்மி- (மன்மதன் இவ்வாறு) மனம்வருந்தி, நந்தி தேவர்முன் விரைந்துசென்று - திருநந்திதேவர்க்குமுன் விரைவாகப் போய், தாழ்ந்து எழுஉ-வணங்கியெழுந்து, செம்மை செய் கருத் தன் ஆய் திகழ்ந்து போற்றெடுத்தலும்-தூய்மைபொருந்தியமனத் தையுடையவனாய்ப் பொலிந்துநின்று துதிக்க, இ ம லை க் க ண் வந்தது' என்னே என - (அத்திருநந்திதேவர், மன்மதனே ! நீ) இந்த மலையின் கண்வந்த காரணம்யாதென்று வினாவ, அயன் புணர்ப்பு எலாம் மெய்ம்மையா உணர்த்தலும்-(அவன்) பிரமதேவரது சூழ்ச் சிகளெல்லாவற்றையும் உள்ளவாறு கூறுதலும், வினாவி ஈது உளம் கொள்வான் - (திருநந்திதேவர்) கேட்டு இதனைச்சிந்திப்பாராயினார் எ-று.

எழுஉ-எழுந்து என்பதன்விக்காரம். போற்றெடுத்தல்-துதிசூறல். (70)

வேதனாதி யானதேவர் விழுமநோ யகன்றிடு
மேதுவால் விடுத்துளார்க ளிவனையிசன் யோகுறும்
போதில்யாவர் வருகினும் புகாதுசெய்தி மதனவேள்
சாதலெய்து வான்வரிற் றடேலென வியம்பினான்.

இ-ள்: வேதன் ஆதி ஆன தேவர்-பிரமாமுதலியதேவர்கள் விழும நோய் அகன்றிடும் ஏதுவால் இவனை விடுத்துளார்கள்- (தங்கள்) துன்பமாகிய நோய் தீரும்பொருட்டு இந்த மன்மதனை அனுப்பியுள்ளார், ஈசன்-சிவபெருமான், யோகு உறும் போதில்- ஞானயோகத்திலெழுந்தருளியிருக்கும்பொழுது, யாவர் வருகினும் புகாது செய்தி - எவர் (இங்கே) வந்தாலும் உட்புகாவண்ணந்தடை செய்குதி, சாதல் எய்துவான் மதனவேள் வரின் - இறக்குங்கால மணுகியவனாய் மன்மதன் வந்தால், தடேல் என இயம்பினான்- தடைசெய்யற்கவென்று(எனக்குக்)கட்டளையிட்டருளினார்எ-று. (71)

புன்மையாம் பசுத்தடிந்து புரையில்வேள்வி யாற்றியே
தொன்மைபோ லெழுப்புமாறு சுருதிசொற்ற வாறுபோன்
மன்மதன் றனைப்படுத்து மாதைவேட்டு மற்றதன்
பின்புறைக்க ணல்கவெம் பிரானினைந்த னன்கொலாம்.

இ-ள்: புன்மை ஆம் பசு தடிந்து- எளிய பசுவைக்கொன்று, புரை இல்வேள்வி ஆற்றி-ஒப்பற்ற யாகத்தைச்செய்து, தொன்மை போல் எழுப்புமாறு- முன்போல எழுப்பும்படி, சுருதி சொற்ற ஆறு போல்-வேதங்கள் கூறிய தன்மைபோல, மன்மதன் தனை

கந்தபுராணம்

படுத்து-மன்மதனையெரித்து, மாதை வேட்டு-பார்ப்பதிதேவியைத் திருமணஞ்செய்து, அதன் பின் முறைக்கண் நல்க-அதன்பின்பு முறையாக எழுப்பும்படி, எம்பிரான் நினைந்தனன் கொல்-எங்கள் கடவுளாகிய சிவபெருமான் திருவுள்ளம்பற்றினர்போலும் எ-று.

ஆம்-அசைநிலை. ஆடுமுதலிய அற்பமிருகமென்பார் 'புன்மையாம் பசு' எனவும், அதனை வதைத்தியற்றும்வேள்வி சுவர்க்காதி புண்ணிய பதப்பேறுகளைத் தருதலின் 'புரையில்வேள்வி' எனவும், அப்பசுவதை மீளவும் எழுப்பியவழிப் புண்ணியமாவதுபோல மன்மதனை யழிப்பதும் தேவியைமணமியற்றியபின் எழுப்பியவழித்திருவருளாய் முடிதலின் 'தொன்மைபோலெழுப்பு மாறுசுருதிசொற்றவாறு போல்-நினைந்தனன்கொல்' எனவும் கூறினார். (72)

ஆகையாலி தருளதே யிவன்வரத்து மாணையென்
ரோகையா லுணர்ந்துவேளை நோக்கியும்ப ராகுலம்
போகுமா றியற்றல்செய்த பொருளிலாத கருணைசே
ரேகநா யகன்றன்முன்ன ரேகல்வேண்டு மோவென்றான்.

இ-ள்: ஆகையால்-ஆதலினால், இது அருளதே-இச்செயலும் (சிவபிரானது) திருவருளேயாம், இவன் வரத்தும் ஆனை என்று-இந்த மன்மதனது வருகையும் (அவரது) கட்டளையேயாமென்று, ஓகையால் உணர்ந்து-ஞானத்தினாலறிந்து, வேளை நோக்கி - மன்மதனைப்பார்த்து, உம்பர் ஆகுலம் போகுமாறு இயற்றல் செய்த-தேவர்களது துன்பங்கள்நீங்கும்படி செய்தருளிய, பொரு இலாத கருணை சேர் ஏகநாயகன் தன் முன்னர்-ஒப்பில்லாத கிருபை மிகுந்த முதற்கடவுளாகிய சிவபிரானது திருமுன்னிலையில், ஏகல் வேண்டுமோ என்றான்-நீ போதல் வேண்டுமோ என்று வினாவி யருளினார் (திருநந்திதேவர்) எ-று.

உம்மை-எச்சம், சிவபிரானையோகிருத்தல் தேவர்களது வினைச் சேடத்தைத்தொலைத்தருளுதற்கேயென்பதும் அவர்நிலையை நீ தவிர்க்கப்புகுவது தவறென்பதுந்தோன்ற 'உம்பராகுலம்போகு மாறியற்றல்செய்தபொருளிலாதகருணைசே ரேகநாயகன்றன்முன்னரேகல்வேண்டுமோ' என்றார். (73)

நந்திதேவ னினையவாறு நவிலவே யுணர்ந்துவே
ளெந்தைகேட்டி யாலிதொன் றெனக்கொன்று குறுகி
மந்திவேணி யண்ணன்முன்ன மனுசுமா றமைந்திவன்
வந்தான் னதற்கியைந்த வகைமைநல்கு வாயென.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: நந்தி தேவன் இனையவாறு நவில-திருநந்திதேவர் இவ்வாறுவினாவியருள, வேள் உணர்ந்து-மன்மதன்கேட்டு, எந்தை-எம்பெருமானே!, இது ஒன்று கேட்டி-இவ்வாசகமொன்றைக் கேட்பீராக, எனக்கு ஒரு கறு குறுகினும்-சிறியேனுக்கு யாதேனு மொரு அழிவுவந்தாலும், அந்தி வேணி அண்ணல் முன்னம் அணுகு மாறு அமைந்து - செக்கர்மேகத்தைப்போலுந் சடைமுடியைய யுடைய சிவபெருமானது திருமுன்னிலையிற் போகும்படி துணிந்து, இவண் வந்தனன்-இவ்விடத்தில் (யான்) வந்தேன், அதற்கு இயைந்த வகைமை நல்குவாய் என-அதற்கேற்றவழியை அருள் செய்குதிரென்று பிரார்த்திக்க எ-று.

உம்மை-இழிவுசிறப்பு. வகைமை என்பதில் மை தன்மையை யுணர்த்தாது தன்மையுடைப்பொருளையுணர்த்தலின் பகுதிப் பொருள்விடுதி. இன்றோர்னவற்றை வடநூலார் சுவார்த்தத் தில்வந்த பாவதத்திதப்பிரத்தியயமென்பர். இச்செய்யுளும் பிற செய்யுளுங்குளகம். (74)

இகலுமன்பு மிறையுமன்றி யெவ்வுயிர்க்கு முள்ளதோர்
புகுதிநாடி முறையினைப் புரிந்துசேர் பவர்க்குமேற்
றகுதிசெய்து கருணைகூர் சயம்புமுன்பு சாந்தியேன்
மிகுதிக்கொண்ட மேலைவாய்தன் மேலியேகு கென்றான்.

இ-ள்: இகலும் அன்பும் இறையும் இன்றி - பகையுமுறவுஞ் சிறிதுமின்றி, எ உயிர்க்கும் உள்ளது ஓர் புகுதி நாடி-எல்லாவுயிர் களுக்கும் அமைந்துள்ள பிராரத்தகன்மங்கனையறிந்து, முறையினை புரிந்து-(அவற்றிற்கேற்ற) நியதிகளைச்செய்து, சேர்பவர்க்கு மேல் தகுதி செய்து - தம்மையடையும் பக்குவிகட்கு மேலாகியமுத்தி யைக்கொடுத்து, கருணை கூர் சயம்பு முன்பு சாந்தியேல்-கிருபை செய்கின்ற சிவபெருமானது திருமுன்னிலையிற் போகவிரும்புவை யாயின், மிகுதி கொண்ட மேலை வாய்தல் மேலி ஏகுக என்றான்- பெருமைபொருந்திய மேற்றிசைக்கோபுரவாயிலையனுதி உட செல்லுதியென்று கூறியருளினார் (திருநந்திதேவர்) எ-று.

சயம்பு என்பது சயம்பு எனநின்றது; தானேதோன்றியவ னென்பது பொருள். (75)

என்றலுங் கரங்குனித் திறைஞ்சிமார னேர்புரிஇ
-நன்றிலங்கு வேத்திரக்கை நந்திதேவர் விடைதரச்
சென்றுமேலை வாயில்சார்ந்து தேவதேவ னீற்றழற்
குன்றமென்ன மோனமோ டிருந்தவெல்லை குறுகினான்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: என்றலும் - என்று (திருநந்திதேவர்) கூறுதலும், மாரன்-மன்மதன், கரம் குவித்து இறைஞ்சி - இருகரங்களையுங் கூப்பி வணங்கி, நேர்புறீஇ-அதற்கு 'உடன்பட்டு. நன்று இலங்கு வேத்திர கை நந்திதேவர் விடை தர-செவ்வனே பிரகாசிக்கின்ற பொற்பிரம்பைத் தாங்கிய திருக்கரத்தையுடைய அத்திருநந்தி தேவர் அனுமதிக்கொடுக்க, சென்று-போய், மேலை வாயில் சார்ந்து-மேற்றிசைக்கோபுரவாயிலையடைந்து, தேவதேவன் நீற்று அழல் குன்றம் என்ன மோனமோடு இருந்த எல்லை குறுகினான் - தேவாதி தேவராகிய சிவபெருமான் நீறுபூத்த அக்கினிமலையைப்போல யோகநிலையுடன் வீற்றிருந்த இடத்தை அடைந்தான் எ-று.

சிவந்தநிறத் திருமேனியில் விபூதியணிந்திருத்தலால் 'நீற்றலற் குன்றமென்ன' என்றார்.

வேறு

ஒருதனிச் சிம்புள் வேந்த னுறைந்தது கண்ட சீயக்
குருளாயி னமலன் தன்னைக் கோலமால் புதல்வன் காணா
வெருவரு முளத்த னாகி வியர்த்துமெய் பனியா வுட்கிப்
பருவர லுழந்து கொண்ட படையொடுங் கடிதில் வீழ்ந்தான்.

இ-ள்: ஒரு தனி சிம்புள் வேந்தன் உறைந்தது கண்ட சீய குருளாயின்-ஒப்பற்ற சரபராசனிருந்ததைக்கண்ட சிங்கக்குட்டியைப் போல, அமலன் தன்னை கோல மால் புதல்வன் காணா-மலரகிதராகிய சிவபெருமானை அழகினையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியின் குமாரனாகிய மன்மதன்பார்த்து, வெருவரும் உளத்தன் ஆகி-அச்சமுற்ற மனத்தையுடையவனாய், வியர்த்து மெய் பனியா உட்கி-வெயர்வை கொண்டு சரீரம்நடுங்கி ஓடுங்கி, பருவரல் உழந்து-கிலேசமுற்று, கொண்ட படையொடும் கடிதில் வீழ்ந்தான்-கையிலேந்திய ஆயுதங்களுடன் விரைவிற் சீழேவிழுந்தான் எ-று.

சிங்கம் மிருகராசனாயிருப்பினுஞ் சரபப்பறவையைக்கண்ட வுடனஞ்சுதல் போல, மன்மதனும் ஏனையோரைவெல்லுந்தரத்தினனாயினுஞ் சிவபிரானைக் கண்டவுடனஞ்சிவீழ்ந்தனன் என்பதாம் (77)

எழுதரு மதனா மேக மிழைவனைக் கண்டே யஞ்சி
விழியிருண் மூடக் கோல வில்லிட்டு வியர்ப்பின் வாரி
மழைபட விடியார்ப் பெய்த மார்புமற் றதுவீழ் கின்ற
தொழின்முறை புதரங் காட்டத் துளங்கிவீழ்ந் திட்ட தன்றே.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: எழுதரும் மதன் ஆம் மேகம்-எழுந்துநின்ற மன்மதனாகிய மேகமானது, இறைவனை கண்டு அஞ்சி-சிவபிரானைக்கண்டுபயந்து, விழி இருள் மூட-கண்களை இருளானதுமறைக்க, கோல வில் இட்டு-அழகியவில்லைக் (கீழே) தவறவிட்டு, வியர்ப்பின் வாரி மழை பட-வெயர்வெமெள்ளமாகிய மழை உண்டாக, மார்பு இடி ஆர்ப்பு எய்த-நெஞ்ச இடிபோலும்பேரொலியைப்பெற, அது வீழ்கின்ற தொழில் முறை புதரம் காட்ட-அவ்விடிவிழுதலாகிய தொழின் முறையைத் திருக்கைலாசகிரி காண்பிக்க, துளங்கி வீழ்ந்திட்டது-நடுங்கிவிழுந்து எ-று.

அது மேகமெனினுமாம். பூதரம் என்றது புதரம் எனக்குறுகி நின்றது. கடனீரைப்பருகியெழுக்கின்ற மேகம் மலையிற்படியுங்கால் உலகினர்கண்களுக்கிருள்தோன்றுதலும் இந் திர வில் விடு த லு ம் மழைபெய்தலும் முழங்குதலும் இடிவிழுதலும் உளவாதலின், நிலைதவறிவீழ்ந்த மன்மதனை மேகமாக உருவகித்தார். (78)

அஞ்சிவீழ் குற்ற மார னறிவிவா தவச மாகத்
துஞ்சினன் கொல்லோ வென்னுத் துயருழந் தெடுத்துத் தேவி
கஞ்சநேர் கரத்திற் றுங்கிக் கடிவகை யுய்த்துத் தேற்ற
நெஞ்சமே லுணர்ச்சி கூட வினையவை நினைந்து நைவான்.

இ-ள் அஞ்சி வீழ்குற்ற மாரன் அறிவு இலாது அவசம் ஆக- (அவ்வாறு) பயந்துவிழுந்த மன்மதன் அறிவுகெட்டு மூர்ச்சையாக, தேவி-அவனதுமனைவியாகிய இரதியானவள், துஞ்சினன் கொல் என்ன துயருழந்து- (தன்கணவன்) இறந்தானோவென்று துன்பப் பட்டு, எடுத்து-பின் (அவசமேயென்பதையுணர்ந்து) எடுக்கி, கஞ்சம் நேர் கரத்தில் தாங்கி கடி வகை உய்த்து தேற்ற-தாமரை மலர்போன்ற கைகளிற்றாங்கி மடியில் முறைப்படி வைத்துத் தெளிவிக்க, நெஞ்சம் மேல் உணர்ச்சி கூட - (அதன்பின்) அவன் மனத்தில் அறிவு தோன்ற, இனையவை நினைந்து நைவான்-இவற்றை நினைத்து வருந்துகின்றான் எ-று. (79)

முறுவலி னெயின்மூன் றட்டமுதல்வனைப் பொருதி யென்றே
நறைமல ரயனு மேனைத் தேவரு நாகர் கோனு
முறுதுய ரகல விங்ங னுய்த்தனா வினையேற் கின்னே
யிறுதிவந் தனுகிற் றுகு மிதற்குமோ ரைய முண்டோ.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: முறுவலின் எயில் முன்று அட்ட முதல்வனை பொருதி என்று - புன்சிரிப்பினால் முப்புரங்களையும்ழித்த சிவபெருமானைப் போர்செய்துவெல்லுதியென்று, நறை மலர் அயனும்-தேன்பொருந்திய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவரும், ஏனை தேவரும்-மற்றைய தேவர்களும், நாகர் கோனும்-தேவர்க்கரசனாகிய இந்திரனும், உறு துயர் அகல இங்ஙன் உய்த்தனர்-தங்களுக்குவந்த துன்பந்திருமாறு என்னை இங்கே அனுப்பினார்கள், வினையேற்கு இன்னே இறுதி வந்து அணுகிற்கு ஆகும்-(ஆதலால்) பாவினானுக்கு இப்பொழுதே மரணம் வந்துநெருங்கிற்று, இதற்கும், ஓர் ஐயம் உண்டோ-இதற்குமொரு சந்தேகமிருக்கின்றதா? (இல்லையே) எ-று.

பொருதியென்று உய்த்தனர் எனஇயையும். இதற்கும் என்பதில் உம்மை தெரிநிலை. நம்மால் வெல்லுதற்கரியரென்பான் 'முறுவலினெயின்முன்றட்டமுதல்வன்' என்றான். (80)

எண்டரு குணத்தின் மேலா மிறையவ னிருந்த வண்ணங்
கண்டலும் வெருவி யாவி காண்கில னவனை யென்கைக்
கொண்டதோர் கணைகள் வாகை கொள்ளுமோ வினைய பான்மை
யண்டரு மயனும் யாரு மறிகிலர் போலு மன்றே.

இ-ள்: எண் தரு குணத்தின் மேல் ஆம் இறையவன் இருந்த வண்ணம் கண்டலும்-மதிக்கத்தகுந்த முக்குணங்களினின்றும் மேம்பட்ட சிவபெருமான் வீற்றிருந்ததன்மையைப் பார்த்தவுடன், வெருவி ஆவி காண்கிலன்-பயந்து அவசமானேன், அவனை-அத்தகையகடவுளை, என் கை கொண்டது ஓர் கணைகள் வாகை கொள்ளுமோ-எனதுகையிலெடுக்கப்பட்ட பாணங்கள் வெற்றிகொள்ளுமா?(கொள்ளாவே), இனைய பான்மை-இத்தன்மையை, அண்டரும் அயனும் யாரும் அறிகிலர் போலும்-தேவர்களும் பிரமதேவரும் பிறரும் அறியார்போலும் எ-று.

கண்டவுடனஞ்சி அறிவிழந்தயான் பாணமெய்துவெல்வதியலா தென்பது தாற்பரியம். 'எண்டருகுணத்தின்மேலா மிறையவன்' என்பதற்கு எண்குணங்களையுடையதலைவராகிய சிவபெருமான் எனப்பொருள்கூறுவாருமுளர். (81)

தாக்கினால் வலிபெற் றுள்ள மருத்தின்முன் றனித்த தீபம்
போக்கினு னிற்பு துண்டோ வனையது போலத் தேவர்
வாக்கினுன் மனத்தா லெட்டா வள்ளன்மு னுய்த்தாரனா
னோக்கினு லினிச்சில் போதி னுண்பொடி யாவன் போகலமா.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: தாக்கினால் வலி பெற்று உள்ள மருத்தின் முன்-வீசந் தன்மையினால் வலிமையைப்பெற்றுள்ள காற்றின்முன்னாக, தனித்த தீபம் போக்கினால்-தனிமையாயிருக்கின்ற விளக்கைப்புகுவித்தால், நிற்பது உண்டோ-அது தணியாமல் நிலைபெறுவதுண்டா?(இல்லையே) அனையது போல-அத்தன்மையைப்போல, தேவர்-பிரமாமுதலிய தேவர்கள், வாக்கினால் மனத்தால் எட்டா வள்ளல் முன் உய்த்தார்-வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் பிரமாணித்தற்கதீதரான சிவபெருமானுக்குமுன்னே என்னை ஏவினார்கள், அன்னுன் நோக்கினால் இனிசில் போதில் நுண் பொடி ஆவன்-அச்சிவபெருமானது பார்வையினால் இனிச்சிறிதுநேரத்துள் நுண்மையான சாம்பராவேன் எ-று.

பெருங்காற்றின்முன் தனித்தீபம் நிலைப்படாதொழிதல்போல யானும் இறந்துபடுவனென்பதாம். வாக்கினால் மனத்தாலென்பதில் உபலக்கணத்தாற் காயத்தாலுணர்த்தக்கெட்டா மையையுமமைக்க, சிவபிரான் இம்முன்றிற்குமெட்டாதவரென்பதை “நோக்கினு நுழைகிலை நுவலு கின்றதோர்-வாக்கினு மமைகிலை மதிப்பவொண் கிலை” என மேல் திருவவதாரப்படலத்திற் கூறுதலாலுமுணர்க (82)

ஏழுற லுலக மெல்லா மீறுசெய் முதல்வன் றன்னை
பூமலர் கொண்டி யானே பொருகின்றே னகையீ தன்றே
வாமிது விதியின் செய்கை யதனையார் கடக்க வல்லார்
தாமரை முதல்வற் கேனுந் தள்ளருந் தகைய தன்றே.

இ-ள்: ஏழுற உலகம் எல்லாம் ஈறு செய் முதல்வன் தன்னை-இன்பம் பொருந்தும்படி உலகமனைத்தையுஞ் சங்கரிக்கின்ற தலைவராகிய சிவபெருமானே, பூ மலர் கொண்டு யானே பொருகின் றேன்-புஷ்பபாணங்களால் யானுபொருதுவெல்வேன், ஈது நகை அன்றே-இவ்வெண்ணம் (எவராலும்) சிரிக்கப்படுவதன்றே?, இது விதியின் செய்கை ஆம்-இவ்வாபத்துநமக்கு நேர்ந்தது ஊழின் செயலேயாம், அதனை கடக்க வல்லார் யார் - அவ்ஊழைக்கடக் கத்தக்கவர் யாவர், தாமரை முதல்வற்கேனும் தள்ளரும் தகையது அன்றே-தாமரைமலரில்வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவராயினும் விலக்குதற்கரிய தன்மையையுடைத்தன்றே எ-று.

எல்லாவுலகங்களையுஞ் சங்கரிக்கும் பேரழற்பிழம்பாகிய கடவுளை அவ்வக்கினிவெப்பந்தாவியவுடனழிகின்ற மலர்க்களைகளால் வெல்வது கூடாதென்றபடி.

கந்தபுராணம்

சிவபெருமான் சங்காரகிருத்தியத்தை ஆன்மாக்கட் கிளைப் பாற்றுகையின் பொருட்டியற்றுதலின் 'ஏழுறவுலகமெல்லாமீறு செய்முதல்வன்' என்றார். விதியைக்கடத்தலியலாதென்பதை "ஊழிற் பெருவலியாவுளமற்றொன்று-சூழினுந் தான் முந்துறும்" என்னுந்திருக்குறளானும், "வினைப்பயனைவெல்வதற்கு வேதமுதலா-வனைத்தாய நூலகத்து மில்லை" எனவும் "தாந்தாமுன் செய்தவினை தாமேயனுபவிப்பார்-பூந்தாமரையோன்பொறிவழியே-வேந்தே-யொறுத்தாரையென்செயலா மூரெல்லாமொன்றாய்--வெறுத்தாலும்போமோவிதி" எனவும் வரும் ஔவையார் வாக்குகளானுமுணர்க.

சிவபிரானது கண்ணழலால் இறக்கும் விதி மன்மதனுக்கு நேர்ந்த சரித்திரம்:- முற்காலத்திலே திருமால் புத்திரப்பேறினமையாற் சிவபிரானைக்குறித்து எண்ணில்காலம் அருந்தவஞ்செய்ய, சிவபிரான் அவர்க்கருள்செய்யும்படி தேவியுடன் எழுந்தருளிவந்தனர். அப்பொழுது திருமால், உடன்வந்த உமாதேவியாரைவிட்டுச் சிவபிரானைமாத்திரம் பணிந்துதுதித்தனர். சிவபிரான் 'அன்பனே! நீ தவமியற்றிய காரணம் யாது' என்று வினாவிருளினார். திருமால் 'ஸ்வாமி! சிறியேன் புத்திரப்பேறின்றி வருந்துகின்றேன் தந்தருள்க' என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபிரான் அவ்வாறே ஒருபுத்திரனைத் தருகின்றோமென்றருளினார். உமாதேவியார் தம்மைமதியாத காரணத்தாற் கோபமுடையவராய்த் திருமாலேநோக்கி 'உன் புதல்வன் எம்பெருமானது கோபாக்கினியாலழியக்கடவன்' என்றுசாபமிட்டுச் சிவபிரானுடன் மறைந்தருளினார். பின்னர்த்திருமால் துக்கமுற்றுச் சிவபெருமானையுந் தேவியாரையுங் குமார்க்கடவுளையும் விதிப்படியமைத்துப் பலகாலம்பூசித்துவர அவர் சாந்தித்தியமாயினர். அப்பொழுது திருமால் முன்னர்த் தேவியாரையும் பின்னர்ச் சிவபிரானையும்பணிந்து துதிக்க உமாதேவியார் மனமகிழ்ந்து 'அன்பனே! எமதுசாபத்திற்கு அழிவில்லையாதலின் உன்குமாரன் எம்பெருமானது கண்ணழலாவிறந்து மீட்டும் எழுக' என்று திருவாய்மலர்ந்து சிவபிரானுடன் மறைந்தருளினார் என்பதாம். இச்சரித்திரம் மேல் தக்ஷகாண்டத்துக் கந்தவிரதப்படலத்திற் கூறப்பட்டது.

(83)

சங்கிவை யமலன் சூழ்ச்சி யாவதோ முடிவ தோரேன்
நூங்கியான் கிடத்த லொல்லா துண்ணென வெழுந்து வில்லும்
வாங்கினன் சரமும் பூட்டி வல்லவா றிழைப்ப னையன்
பாங்குற நின்று மேலே பட்டவா படுக வென்றான்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: இவை அமலன் சூழ்ச்சி-இவையெல்லாங் சிவபெருமானது புணர்ப்பேயாம், முடிவது யாவதோ-இனி நிகழ்ந்து முடிவது யாதாமோ, ஒரேன்-அறியமாட்டேன், யான் தூங்கி கிடத்தல் ஒல்லா-யான் சோம்பல் கொண்டு கிடத்தல் தகாது, துண்ணென எழுந்து-விரைவில் எழும்பி, வில்லும் வாங்கினன் - வில்லையும் வளைத்து, சரமும் பூட்டி-பாணத்தை யுந்தொடுத்து, ஐயன் பாங்கு உற நின்று - சிவபெருமானது பக்கத்தில் நின்று, வல்லவாறு இழைப்பன்-இயன்ற முயற்சியைச் செய்வேன், மேல் பட்டவா படுக என்றான்-அதன்மேல் முடிந்தபடிமுடிக என்று சிந்தித்தான் (மன்மதன்) எ-று.

ஒல்லாது பட்டவாறு என்பவற்றில் ஈற்றுயிர்மெய்கள் தொக்கன. ஈங்கிவை என்றது தேவரேவியதும் தான்வந்ததுமீ முதலியவற்றை. உம்மைகள் எச்சங்கள். (84)

இனையன பலவு முன்னி யெழுந்துமா மதவே ளிட்ட,
தனுவினை யெடுத்து வாங்கித் தன்மலர் விசிகம் பூட்டி.
மனைவிதன் அகலாள் செல்ல மதிக்குறை தவழ்ந்த சென்னிப்
புனிதன தொருசார் போகிப் பொருவகை முயன்று நின்றான்.

இ-ள்: மா மதவேள்-பெருமைபொருந்திய மன்மதன், இனையன பலவும் உன்னி-இவைபோல்வன பலவற்றையுஞ் சிந்தித்து, எழுந்து-எழும்பி, இட்ட தனுவினை எடுத்து வாங்கி - கீழேதவற விட்ட வில்லை எடுத்துவளைத்து, தன் மலர் விசிகம் பூட்டி-குளிர்த்த புஷ்பபாணங்களைத்தொடுத்து, மனைவி தன் அகலாள் செல்ல-இரதிதேவி தன்னைவிட்டுப்பிரியாதுடன்வர, மதிக்குறை தவழ்ந்த சென்னி புனிதனது ஒரு சார் போகி பாலசந்திரன்பொருந்திய திருமுடியினையுடைய பரிசுத்தராகியசிவபெருமானது ஒரு பக்கத்திற்போய், பொருவகை முயன்று நின்றான் - போர்செய்யும்படி முயற்சிசெய்து நின்றான் எ-று.

மதிக்குறை = குறைமதி. அகலாள் - முற்றெச்சம். (85)

மாரவே ளீண்டு நிற்ப மனோவதி நகரின் மேய
வாரண முதல்வன் றன்னை யமரர்கோன் நெழுது நோக்கிக்
காருறழ் கண்டன் றன்பாற் காமனை விடுத்தி யன்னான்
போரிய லுணர்வா னங்கட் போதரல் வேண்டு மென்றான்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: மாரவேள் ஈண்டு நிற்ப-மன்மதன் இங்கே (இவ்வாறு) நிற்க, ம்னோவதிநகரில் மேய ஆரண முதல்வன் தன்னை-மனோவதியென்னும் நகரத்தில் வீற்றிருக்கின்ற வேதங்கையுணர்ந்த தலைவராகிய பிரமதேவரை, அமரர்கோன் தொழுது நோக்கி-தேவர்க்கரசனாகிய இந்திரன் கைதொழுது பார்த்து, கார் உறழ் கண்டன் தன் பால் காமனை விடுத்தி— (ஸ்வாமீ! தேவரீர்) கரு நிறம் பொருந்திய திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானிடத்து மன்மதனை அனுப்பினீர் (ஆதலின்), அன்னான் போர் இயல் உணர்வான்-அவனது போர்நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கும்படி, அங்கண் போதரல் வேண்டும் என்றான்—(யாங்கள்) அங்கே போதல்வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தான் எ-று.

(86)

சதமக வினைய கூறத் தண்மலர்க் கடவு ணேராக்

கதுமென வெழுந்து வானோர் கணத்துட ன்னையன் போற்றப்

பொதிதரு கயிலை யந்தன் பொருப்பின்மே லொருசார் போகி

மதனிய றெறிந்து முக்கண் வள்ளலை வழுத்தி நின்றான்.

இ-ள்: சதமகன் இனைய கூற-நூறுயாகங்களையுடைய இந்திரன் இவ்வாறு விண்ணப்பஞ்செய்ய, தண் மலர் கடவுள் நேரா-குளிர்ந்த தாமரைமலராசனத்தில்வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவர் அதற்குச் சம்மதித்து, கதுமென எழுந்து-விரைவிலெழும்பி, வானோர் கணத்துடன் அனையன் போற்ற-தேவர்கூட்டத்துடன் அவ்விந்திரன் துதித்துடன் வர, பொதிதரு கயிலையம் தண் பொருப்பின் மேல் ஒரு சார் போகி-சோலைகளான் மூடப்பெற்ற திருக்கைலாசமென்னும் பெயரையுடைய குளிர்ந்த மலையின்மீது ஒருபுடையிற் போய்நின்று, மதன் இயல் தெரிந்து-மன்மதனது போர்முயற்சியைக்கண்டு, முகண் வள்ளலை வழுத்தி நின்றான்-மூன்று திருக்கண்களையுடைய அருள் வள்ளலாகிய சிவபெருமானைத் தோத்திரஞ்செய்து நின்றார் எ-று.

அம்-சாரியை; அழகெனினுமாம்.

(87)

எறிதரு கணிச்சிச் செங்கை யீசன்மே லிலக்க நாடுங்

குறியினர் போல நின்ற கொடுந்தொழின் மாரன் றுஞ்சு

நெறியினர்க் கச்ச முன்போ நினைத்தது முடிப்ப னென்ற

நறுமலர் வாளி யைந்து நாதன்மேற் செல்ல விட்டான்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: எறி தரு கணிச்சி செம் கை ஈசன் மேல் இலக்கம் நாடும் குறியினர் போல நின்ற கொடும் தொழில் மாரன்—(எதிர்ந்தார் மேல்) வீசுதற்கேற்ற மழுப்படையைத்தாங்கிய சிவந்த திருக்கரத்தையுடைய சிவபிரான்மீது இலக்குப்பார்க்குங் குறிப்புடையார் போலநின்ற தீத்தொழிலையுடைய மன்மதன், துஞ்சும் நெரியினர்க்கு அச்சம் உண்டோ—இறக்குங்கருத்துடையார்க்குப் பயமுண்டா? (இல்லையே), நினைத்தது முடிப்பன் என்னு—யானெண்ணிய தொழிலைச் செய்து முடிப்பேனென்று சிந்தித்து, நறு மலர் வாளி ஐந்தும் நாதன் மேல் செல்லவிட்டான்—நறுமணங்கமழும் புஷ்பபாணங்களைந்தையுஞ் சிவபெருமான்மேற் போகும்படி ஏவினான் எ-று.

வில்லிற் கணைகளைப்பூட்டிய வாரே சிவனருகில் நெடுநேரம் நின்று ஆலோசித்தலால் 'ஈசன்மேலிலக்கநாடுங்குறியினர்போல நின்றகொடுத்தொழில்மாரன்' என்றார். (88)

**விட்டவெம் பகழி யைந்தும் வியத்தகு விமலன் மீது
பட்டலுஞ் சிறிதே வேளைப் பார்த்தனன் பார்த்த லோடுங்
கட்டழல் பொதிந்த நெற்றிக் கண்ணது கடிதே காமற்
சுட்டது கயிலை முற்றுஞ் சூழ்புகை பரவிற் றன்றே.**

இ-ள்: விட்ட வெம் பகழி ஐந்தும்—மன்மதன்செலுத்திய கொடிய ஐந்து பாணங்களும், வியத்தகு விமலன் மீது பட்டலும்—மெருமைமிக்க மலரகிதராகிய சிவபெருமான்மேற்படுதலும், சிறிது வேளை பார்த்தனன்—(அச்சிவபெருமான்) சற்றே மன்மதனைப்பார்த்தருளினார், பார்த்தலோடும்—(அவ்வாறு) பார்த்தவுடன், கடு அழல் பொதிந்த நெற்றி கண் அது—பேரழல்பொதியப்பெற்ற நெற்றிக் கண்ணுனது, கடிதே காமன் சுட்டது—விரைவில் மன்மதனை எரித்தது, கயிலைமுற்றும் சூழ் புகை பரவிற்று— (அதனால்) திருக்கைலாசமலை முழுதுவதும் சூழ்ந்தபுகையானது பரந்தது எ-று.

சம்மோகனாஸ்திரமாதவின் 'வெம்பகழி' என்பதற்கு விருப்பத் தைத்தரும்பாணமெனினுமாம். (89)

**ஆலையஞ் சிலவே ளாக மழல்படக் கயிலை யின்க
ணைவெம் புகையுந் தீயு மெழுதரு மியற்கை நாடிந்
மாலயன் முதலோர் யாரு மதித்துழி விரைந்து பாலின்
வேலையி னாடுவு திய விடமெழுந் தனைய தம்மா.**

கந்தபுராணம்

இ-ள்: ஆலையம் சிலை வேள் ஆகம் அழல்பட-கருப்புவில்லை யுடைய மன்மதனது சரீரம் எரிய, கயிலையின்கண்-திருக்கைலாச மலையில், ஏல வெம் புகையும் தீயும் எழுதரும் இயற்கை நாடின-மிகுதியாகக் கொடியபுகையுந் அக்கினியும் தோன்றுந்தன்மையை (எதுபோலுமென) ஆராயின், மால் அயன் முதலோர் யாரும் மதித் துழி-விஷ்ணுமூர்த்தியும் பிரமாவுமுதலாகியதேவர்களுல்லோருங் கடைந்தபொழுது, விரைந்து-விரைவாக, பாலின் வேலையின் நடுவு-பாற் கடலினவே, தீய விடம் எழுந்து அனையது-கொடிய நஞ்சுதோன்றினுற்போன்றது எ-று.

அம்மா-அதிசயத்தை தக்குறிக்குமிடைச்சொல். ஆலை-ஆகுபெயர். எழுந்தாலென்னும்வினையெச்சத்தின் ஆல்விசுவத்தொக்கது. அக்கினிச் சுவாலைபரம்பப்பெறுங் கயிலைமலை கடையப்படாநின்ற பாற் கடலையும் அம்மலையின்மேலெழும்புகை நஞ்சையும் நிகர்த்தன வென்க.

(90)

செறிந்ததீப் புகையின் மாலை செல்லலுங் குணபால் வாய்த
லுறைந்ததோர் நந்தி தேவ னெல்லமி லதனைப் பாரா
விறந்துபா டாயி னுன்கொ லேகிய மதன னென்னு
வறிந்தரோ வடைந்தார்க் கோதி யொருசெய லறைய லுற்றான்.

இ-ள்: செறிந்த தீ புகையின் மாலை செல்லலும்-எங்கும்பரவிய அக்கினியினின்றெழுந்த புகையின்படலம் போதலும், குணபால் வாய்தல் உறைந்தது ஓர் நந்திதேவன்-கீழ்த்திசைவாயிலைக் காவல் செய்திருந்த திருந்தேவர், ஒல்லையில் அதனை பாரா-விரைவில் அத்தன்மையைப்பார்த்து, ஏகிய மதனன் இறந்து பாடு ஆயினான் என்னு அறிந்து-உட்புகுந்தமன்மதன் இறந்து அழிந்தானென்றறிந்து, அடைந்தார்க்கு ஒதி-தம்மைச் சார்ந்திருக்கின்ற கணத்தவர்களுக்கு (அதனைக்) கூறி, ஒரு செயல் அறையல் உற்றான்-பின்னு மொருசெயலைக்கூறத்தொடங்கினார் எ-று.

உறைந்தது என்பதில் து-சாரியை.

(91)

நுண்ணிய வுணர்வின் மிக்கீர் நுமக்கிது புகல்வ னெங்கோன்
கண்ணுத லுமிழ்ந்த செந்தீக் காமனைப் பொடித்த தன்று
லண்ணலை யெய்வ னென்னு வனையவன் றுணர்விற கூறித்
துண்ணென வீண்டு வந்த செயற்கையே கட்ட போலும்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: நுண்ணிய உணர்வில் மிக்கீர்-நுட்பமான அறிவிற்கிறந்த வர்களே! நுமக்கு இது புகழ்வன்-உங்களுக்கு இவ்வாசகத்தைச் சொல்வேன் (கேளுங்கள்), எம் கோன் கண் நுதல் உமிழ்ந்த செம் தீ காமனை பொடித்தது அன்று-எங்கள் தலைவராகிய சிவபெருமானது நெற்றிக்கண்கான்ற சிவந்த அக்கினிப்பொறி மன்மதனை எரித்த தன்று, அனையவன்-அந்தமன்மதன், அண்ணலை எய்வன் என்னு துணிவில் கூறி-சிவபெருமானைப் பாணமெய்துவெல்வேனென்று துணிவுடன்சொல்லி, துண்ணென சுண்டு வந்த செயற்கையே சுட்ட-விரைவாக இங்கே வந்தசெயலே சுட்டது எ-று.

செய்தகுற்றத்திற்காகவே தண்டித்தாரென்பது தாற்பரியம். சுட்டது என்பதில் சுற்றியிர்மெய்தொக்கது. (92)

இன்னினி மகிழ்நன் றுஞ்ச மியற்கையை யிரதி நாடி
வன்னிபெய் யலங்கல் போலாய் வயிறிலைத் திரங்கி யெங்கோன்
றன்னவந் திரப்ப வேளைத் தருகுவன் காண்டி ரந்த
முன்னவ னனுக்கட் காய முறைபுரி யருளா லென்றான்.

இ-ள்: இன்னினி-இனி, இரதி-இரதிதேவியானவள், மகிழ்நன் துஞ்சம் இயற்கையை நாடி - கணவனிறந்ததன்மையைப்பார்த்து, வன்னி பெய் அலங்கல் போல் ஆய்-அக்கினியிலிடப்பட்ட பூமாவை யைப்போல்வாடி, வயிறு அலைத்து இரங்கி-வயிற்றை அலைத்துப் புலம்பி, எம் கோன் தன்னை வந்து இரப்ப-எங்கள் தலைவராகிய சிவபெருமானைவந்து பிரார்த்திக்க, அந்த முன்னவன்-அந்தக் கடவுள், அனுக்கட்கு ஆய முறை புரி அருளால்-ஆன்மாக்கட்கேற்ற முறைமையைச்செய்கின்ற திரு வருளால், வேளை தருகுவன்-மன்மதனையெழுப்புவார், காண்டிர் என்றான்-பாருங்களென்று கூறியருளினார் (திருநந்திதேவர்) எ-று.

தம்மையெதிர்த்துப்பாணமெய்த குற்றந்தீர்த்தபின்னெழுப்பு' வரென்பார் 'அனுக்கட்காயமுறைபுரியருளால் எழுப்புவன்' என்றார். (93)

ஐந்தொகை யாற்றின் மாடே யமலனை நினைந்து நோற்ற
நந்தியந் தேவ னின்ன நவிறலு மவற்கூழ் கின்ற
வந்தமில் கணத்தோர் கேளா வகிலமுய் பொருட்டா லெங்கோன்
புந்திகொ ளருளின் செய்கை போற்றெடுத்தனரா யுற்றார்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: ஐந் தொகை ஆற்றின் மாடு அமலனை நினைந்து நோற்ற நந்தியம் தேவன்-திருவையாறென்னுந்தலத்திற் சிவபெருமானை நினைத்துத் தவஞ்செய்த திருநந்திதேவர், இன்ன நவிறலும்-இவ்வாசகங்களைக் கூறுதலும், அவன் சூழ்கின்ற அந்தம் இல் கணத்தோர் கேளா-அவரைச்சூழ்ந்திருக்கின்ற அளவற்ற சிவகணத்தவர்கள் கேட்டு, அகிலம் உய் பொருட்டால் எம் கோன் புந்தி கொள் அருளின் செய்கை போற்றெடுத்தனர் ஆய் உற்றார்-எல்லாவுலகங்களுமுயும்பொருட்டு எங்கள் தலைவராகிய சிவபெருமான் திருவுள்ளம்பற்றிய காருண்ணியச்செயலைத் துதித்தவர்களாயிருந்தார்கள் எ-று.

தம்மைமதியாதெதிர்த்த பாவத்தைத்தீர்த்ததற்கும் அவ்வாறெதிர்த்தோர் தண்டிக்கப்படுவரென்பதையெவருமுணர்ந்துத் தற்குமாகவே மன்மதனையெரித்தனராதலின் 'அகிலமுய்பொருட்டாலெங்கோன்புந்திகொளருளின்செய்கை' என்றார்.

நந்திதேவர் தவஞ்செய்த சரித்திரம் :- முற்காலத்திற் சிலாதரென்னும் முனிவர் புத்திரப்பேறின்றி வருந்தித் திருவையாற்றையடைந்து பலகாலந்தவமியற்றினார். சிவபெருமான் அத்தவத்திற்கிரங்கி இடபாருடராய்ப் பார்வதியாரோடெழுந்தருளிவந்து 'முனிவனே! நீ விரும்பியபொருளாயது' என்றனர். முனிவர் 'எம்பெருமனே! அடியேனுக்கு ஒரு சற்புத்திரனைத் தந்தருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்குப்பெருமான் மகிழ்ந்து 'முனிவனே! நீ புத்திரகாமேட்டியாகஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பூமியையுமுறாப், அப்பொழுது ஒருபுத்திரன் வெளிப்படுவான், அவனுக்கு வயசுபதினாறு' என்றுகூறி மறைந்தருளினார். பின்னர்ச் சிலாதமுனிவர் சிவபிரானது கட்டளைப்படி புத்திரகாமேட்டியாகஞ்செய்யும்பொருட்டுப் பொன்னேர்பூட்டிப் பூமியையுமும்பொழுது உழுபடையிற் கொழுவாய்ப்பட்டு ஒருமாணிக்கப்பெட்டி கிளம்பியது. முனிவர் அதனையெடுத்துத் திறந்துபார்த்து நெற்றிக்கண்ணும் இளம்பிறைதவமுஞ் சடைமுடியும் நான்குபுயங்களுமமைந்த ஒருருவமிருப்பக் கண்டு பிரமித்துப் பரமேசுரரைத் தோத்திரஞ்செய்து நின்றனர். அப்பொழுது 'முனிவனே! இப்பெட்டியை மூடிப் பின்னொருமுறை திறப்பாயாக' என்று ஓரசரீரிவாக்குத்தோன்றிற்று. முனிவர் அவ்வாறேமூடித் திறப்ப அப்பெருமான் அப்பெட்டியுள் ஓர் குழந்தையருவாகத்தோன்றி அழுதனர். முனிவர் அக்குழந்தையையெடுக்கிச் சாருலக்ஷணையென்னுந் தமது பத்தினியாரிடங்கொடுத்து வளர்த்து வந்தார். பின்னர்ப் பதினாறும்வயசுச் சம்பித்தபொழுது தந்தையாரிருவரும் வருந்த அதனையறிந்த குமாரர் 'யான் அழியாவரம்பெற்றுவருகின்றேன்' என்று

காமதகனப் படலம்

பெற்றார்க்குக்கூறித் திருவையாற்றில் அயனரிதீர்த்தமத்தியினின்று அருந்தவஞ்செய்யச் சிவபெருமான் இடபாருடராயெழுந்தருளி வந்து நித்தியகாயங்கொடுத்துச் சிரசிற்றிருக்கரம்வைத்துத் தீக்ஷை புரிந்து சாரூப்பியமருளித் திருநந்திதேவரெனத் தமது திருநாமத் தையும்வர்க்கிட்டு வேதசிவாகமங்களைச் சனற்குமாரர்முதலிய முனிவர்களுக்குப்பதேசிக்கக்கட்டளையிட்டுச் சுயசையென்னுங் கன்னிகையைத் திருமணமியற்றுவித்துச் சிவகணங்களுக்குத்தலைவராய்த் தமதுதிருக்கோயிற்றிருவாயிலினின்று அதிகாரஞ் செலுத்தும்படி சுரிகையும் பிரம்புங்கொடுத்தருளினர் என்பதாம். இச்சரித்திரம் திருவையாற்றுப்புராணமுதலியவற்றிற் கூறப்பட்டுளது. (94)

வாவலங் கிள்ளை மான்தேர் மதன்புரி வினையா லன்னான்
வேவரப் புணர்த்து நோக்கி மிகைபடா தவன்சா ரான
தேவியை முடிக்கு மாற்றல் செய்தில விகல்பற் றின்றி
மூவரை விடுத்துத் தொன்னான் முப்புரம் பொடித்த முன்னோன்.

இ-ள்: வாவல் அம் கிள்ளை மான் தேர் மதன் புரிவினையால்-தாவுதலையுடைய அழகிய கிளிகளாகிய குதிரை பூண்ட (தென்றலாகிய) தேரினையுடைய மன்மதன்செய்த பாவத்திற்காக, அன்னான் வேவர புணர்த்து நோக்கி-அவனெனியும்படி சூழ்ச்சிசெய்து பார்த்தருளி, மிகைபடாது அவன் சார் ஆன தேவியை முடிக்கும் ஆற்றல் செய்திலன்-குற்றமுறாமல் அம்மன்மதனது பக்கத்தினின்ற இரதிதேவியை அழிக்குந்திறத்தைச்செய்திலார், தொல் நாள்-முன்னேநாளில், இகல் பற்று இன்றி-வெறுப்பும் விருப்பமின்றி, மூவரை விடுத்து முப்புரம் பொடித்த முன்னோன்-மூன்றகரர்களைத் தவறவிடுத்து முப்புரங்களை யழித்த முதல்வராகிய சிவபெருமான் எ-று.

முப்புரமெரித்தகாலத்தில் அங்கிருந்த சிவபத்தர்களாகிய தார்காஷன் கமலாஷன் வித்தியுன்மாலி என்னும் மூன்றகரர்களையும் எரிக்காது விடுத்ததுபோல மன்மதனையெரித்தபோதும் குற்றஞ்செய்யாதவளாயவனுடனின்ற இரதிதேவியை எரிக்காது விடுத்தனர் என்பதாம். (95)

கண்ணுமூல் சுடுத லோடுங் காமவேள் யாக்கை முற்றுஞ்
சுண்ணம தாகி வீழத் துஞ்சினன் போய பின்னை
யண்ணலம் பகவன் ரெல்லை யமைதியி னிருந்தா னெல்லா
மெண்ணிதின் றியற்று மெங்கோற் கினையதோ வரிது மாதோ.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: கண் அழல் சுடுதலோடும்—நெற்றிக்கண்ணிற்குேன்றிய அக்கினியானது எரிக்க, காம வேள் யாக்கை முற்றும் சுண்ணமது ஆகி வீழ்-மன்மதனது தேகமுமுவதுஞ்சாம்பராய்க் (கீழே) விழ, துஞ்சினன் போய பின்னை - இறந்து போன பின்பு, அண்ணலம் பகவன்-பெருமையிற்சிறந்த சிவபெருமான், தொல்லை அமைதியின் இருந்தான்-பழையஞானநிலையில் வீற்றிருந்தார், எல்லாம் எண்ணி நின்று இயற்றும் எம் கோற்கு இனையதோ அரிது-சிருட்டி முதலிய எல்லாத்தொழில்களையும்(ஒரேகாலத்தில்) உணர்ந்து நின்று செய்கின்ற எங்கள் தலைவராகிய சிவபெருமானுக்கு இச்செயலா அரிது? (அரிதன்று) எ-று.

யோகநிலையிலிருந்தபடியே மன்மதன் செய்தகுற்றத்தை அறிவதும் தண்டிப்பதும் பின்னும் யோகநிலைதவறாதிருத்தலும் முற்றறிவுடைய கடவுளுக்கு அருமையாகாதென்பது குறிப்பு. (96)

**பாடுறு கணவன் செய்கை பார்த்தலு மிரதி யுள்ளங்
கூடின துயரம் வீந்த கொண்டதொல் லுணர்ச்சி கண்ணீ
ரோடின வியர்த்த மெய்முக குயிர்த்தன வொடுங்கிற் றுளி
வீடின விவரு மென்ன விரைந்துகீழ்த் தலத்தின் வீழ்ந்தான்.**

இ-ள்: கணவன் பாடு உறு செய்கை பார்த்தலும் — தன் கொழுநனாகிய மன்மதனிறந்ததன்மையைக்கண்டவுடன், இரதி உள்ளம் துயரம் கூடின-இரதிதேவியின் மனத்தில் துக்கம் நிறைந்தது, கொண்ட தொல் உணர்ச்சி வீந்த — முன்னுள்ள அறிவு கெட்டது, கண்ணீர் ஓடின-சோகபாஷ்பஞ் சிந்திற்று, மெய் வியர்த்த சரீரம் வியர்த்தது, மூக்கு உயிர்த்தன-மூக்குப்பெருமூச்சுவிட்டது, ஆவி ஓடுங்கிற்று-உயிர் அடங்கியது (இக்குறிகளெல்லாந்தோன்ற), இவளும் வீடினள் என்ன-மனைவியாகிய இவளும் இறந்தாளென்று கண்டோர்சொல்லும்படி, விரைந்து கீழ்த்தலத்தின் வீழ்ந்தாள்—விரைவிற் பூமியில் விழுந்தாள் எ-று.

துயரம் கூடினமுதலிய ஐந்து தொடர்கள் ஒருமைபன்மை மயக்கம். (97)

களிதரு குடிஞை யாற்றிற் சுழித்தலைப் பட்ட மீன்போற்
பருவரல் வாரி நாப்பட் படிந்துபற் றின்றிச் சோரு
மிரதிகில் பொழுதிற் பின்ன ரிறந்ததொல் லுணர்வு தன்பால்
வருதலு மறித்துச் செங்கை வயிறலைத் திரங்க லுற்றாள்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: சுரி தரு குடினாரு ஆற்றில் சுழி தலை பட்ட மான் போல் - சுரித்துப்பாய்கின்றயாற்றின்சுழியிலகப்பட்டமானைப்போல, பருவரல் வாரி நாப்பண் படிந்து-துன்பமாகிய சமுத்திரத்துள் அமிழ்ந்தி, பற்று இன்றி சோரும் இரதி-பற்றுக்கோடின்றி வருந்துகின்ற இரதியானவன், சில் பொழுதில் பின்னர்-சிறிதுநேரத்தின் பின், இறந்த தொல் உணர்வு தன் பால் வருதலும்-அழிந்த பழைய அறிவு (மீட்டுந்) தன்னிடத்திற்கேன்ற, செம் கை மறித்து-சிவந்தகையையுதறி, வயிறு அலைத்து இரங்கலுற்றாள்-வயிற்றையதுக்கிப் புலம்பத்தொடங்கினாள் எ-று.

சுரித்தல்-வளைந்துபாய்தல். குடினாரு யாறு ஒருபொருட்கிளவிகள். அச்சக்குணத்தையியல்பாகவுடைமையானும் நோக்கவொப்புமையுடைமையானும் மாணையெடுத்துக்கூறினார். (98)

வேறு

செம்பதுமை திருக்குமரா தமிழேனுக் காரூயிரே திருமான் மைந்தா சம்பரனுக் கொருபகைவா கன்னல்வரிச் சிலைபிடித்த தடக்கை வீரா வம்பவளக் குன்றனைய சிவன்விழியால் வெந்துடல மழிவுற் றுயே யும்பர்கடம் விழியெல்லா முறங்கிறோ வயனாரு முவப்புற் றுரோ.

இ-ள்: செம் பதுமை திரு குமரா-செந்தாமரைமலரில் வசிக்கின்ற இலக்குமியின்சிறந்த புதல்வரே!, தமிழேனுக்கு ஆர் உயிரே-தமிழேனேது அரிய உயிர்போன்றவரே, திருமால் மைந்தா-விஷ்ணுமூர்த்தியின் குமாரரே!, சம்பரனுக்கு ஒருபகைவா - சம்பராசுரனது ஒருபகைவரே! கன்னல் வரி சிலை பிடித்த தட கை வீரா-கரும்பாலாகிய வரியப்பட்ட வில்லையேந்திய விசாலித்த கையையுடைய வீரரே! அம் பவள குன்று அனைய சிவன் விழியால்-அழகிய பவள மலையைப்போன்ற சிவபெருமானது திருக்கண்ணினால், உடலம் வெந்து அழிவுற்றுயே-சாரீரமெரிந்து இறந்தீரே, உம்பர்கள் தம் விழி எல்லாம் உறங் கிறோ-(உம்மையேவிய)தேவர்களது கண்களெல்லாம் துயின் றனவா? அயனாரும் உவப்பு உற்றுரோ-(நீர் மறுத்துரையாடிய வழிக்கோபித்த) பிரமனாரும் (இப்போது) மகிழ்ந்தாரா? எ-று.

தமிழேனுக்கு சம்பரனுக்கு என்பவற்றில் குவ்வுருபுகள் சட்டியயர்த்தமாய் வந்தன. விழியெல்லாமுறங்கிறோ-பன்மையொருமை மயக்கம். அருமைக்குமாரரென்பாள் 'திருக்குமரர்' எனவும், எவராலும்வெல்லுதற்கரிய சம்பரனைக் கொன்றவரேயென்பாள் 'சம்பரனுக்கொருபகைவா' எனவும், பிரமனாரும் தேவர்களும் நும்மை

கந்தபுராணம்

யேனிவிட்டுத் தூரத்தேநின்றரன்றி இறந்து படும்பொழுது அதனைத்தவிர்க்க ஒருபாயமுஞ்செய்திலரென்பான் 'உம்பர்கடம்விழியெல்லாமுறங்கிறீரே வயனாருமுவப்புற்றாரோ' எனவும் கூறினான். மன்மதன் சம்பராசுரனையழித்தமையை "நம்பி கருப்புவி னல்லிசைபாடுந்-தும்பிகொணாணின் வளைத்தெதிர் தோன்றி-யம்பென மென்மலரைந்தும் விடுத்துச்-சம்பர னாவி தடிந்தன னன்றே" என்னுங்கூர்மபுராணச்செய்யுளானுணர்க.

(99)

முன்னான்ற புரமுன்று மட்டவன்மேற் பொரப்போதன் முறையோ வென்று, சொன்னாலுங் கேட்டிலையே யமர்ப்பணி புரிவதுவே துணிந்திடபாயே, யுன்னாகம் பொடியாகிப் போயினதே யிதுகண்டு மய்வாருண்டோ, வென்னாவி யாகியநீ யிறந்தபின்னும் யான்றனியேமிருப்பதேயோ.

இ-ள்: முன்னாள் புரம் மூன்றும் அட்டவன் மேல் — முற்காலத்தில் முப்புரங்களையுமெரித்தருளியசிவபெருமான்மீது, பொரபோதல் முறையோ என்று சொன்னாலும் கேட்டிலையே—போர் செய்யச்செல்வது தக்கதன்றென்றுயான்சொல்லியவழியுங் கேட்டிலீரே. அமரர் பணிபுரிவதுவே துணிந்திட்டாயே—தேவர்களது ஏவலைச் செய்வதே தக்கதென்றுதுணிந்தீரே, (அங்ஙனந்துணிந்தமையால்), உன் ஆகம் பொடி ஆகி போயினதே—உமதுதேகஞ் சாம்பராய்ப்போயிற்றே, இது கண்டும் உய்வார் உண்டோ—இந்தப்பரிதாபச்செயலைப்பார்த்தும் (இறவாது) உய்ந்திருப்பவருண்டா? (இல்லையே), என் ஆவி ஆகிய நீ இறந்த பின்னும், யான் தனியே இருப்பதே—என்னுயிர்த் துணைவராகிய நீர் இறந்தபின்பும் யான் தனியேயிருக்கக்கூடுமா? (கூடாதே) எ-று.

முப்புரங்களையுமெரித்தருளியதுபோல நும்மையும் எரிப்பரென்றையுற்றுரைக்கவுங் கேட்டிலீரென்பான் 'முன்னாள் * * சொன்னாலுங்கேட்டிலையே' எனவும், பிறர்கானினுஞ் சோகஞ்சகித்தலாற்றாதிற்றுபடத்தக்க இம்மரணத்தை மனைவியாகிய யான் கண்டும் இறவாது சகித்திருப்பதுகூடாதென்பான் 'இதுகண்டுமய்வாருண்டோ' எனவும், நீரிறந்தபின்யானிருப்பது உயிர்நீங்கியபின் உடலிருப்பதுபோலாமென்பான் 'என்னாவிதாகியநீயிறந்தபின்னும் யான்றனியேயிருப்பதேயோ' எனவும் கூறினான்.

(100)

மாறாகப் பரமன்விழி நின்னாற்ற லிலதாக மற்றுன் மெய்யு, நீருக விண்டெல்லா நெருப்பாகக் கவலை விண்ணோர் நெஞ்சத் தாக, வாறாத பெருந்துயர் மெனக்காக மெங்கொளித்தா யருவா யேனாங், கூறையோ வறிதிருந்தா யென்கணவா யான்செய்த சூறையுன் டோதான்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: பரமன் விழி மாறு ஆக-சிவபெருமானுடைய நெற்றிக்கண் பகையானவுடன், நின் ஆற்றல் இலது ஆக-உமதுவலிமை கெடவும், உன் மெய்யும் நீராக - உமதுசரீரமுஞ் சாம்பராகவும், விண்டு எல்லாம் நெருப்பு ஆக - இம்மலையெங்கும் நெருப்புண்டாகவும், விண்ணோர் நெஞ்சத்து கவலை ஆக-தேவர்களதுமனத்திற் கவலையுண்டாகவும், எனக்கு ஆராத பெரும் துயரம் ஆக-எனக்கு நீங்காத பெருந்துன்பமுண்டாகவும், எங்கு ஒளித்தாய்-எங்கே சென்றொளித்தீர், அருவாயேனும் கூறாயோ- (உமதுடல் எரிக்கப்பட்டொழிந்ததேல்) அருவமாயேனும் ஒருவார்த்தையைச் சொல்லமாட்டீரா, வறிது இருந்தாய்-வாளாவிருந்தீர், என்கணவா-எனது நாயகரே!, யான் செய்த குறை உண்டோ-யான் செய்தகுற்றம் யாதேனுமுண்டா? (இல்லையே) எ-று.

குற்றஞ்செய்திலேனாதவின் என்னுடனுரையாடாதிருப்பது தக்க தன்றென்பதாம். மற்று-வினைமாற்று. (101)

உம்பர்கடம் பாலேயோ விந்திரனார் பாலேயோ வுன்னை யுய்த்த செம்பதுமத் திசைமுகத்தோன் பாலேயோ வரச்செயலைச் சிதைப்பனென்றோ, விம்பரிடை வல்விரைந்து வந்திடுதின பாலேயோ வீசன் கண்ணால், வெம்பொடியாய் நீயிறந்த விப்பழிதா னெவர்பாலின் மேவிறறையோ.

இ-ள்: நீ ஈசன் கண்ணால் வெம்பொடி ஆய் இறந்த இப்பழி-நீர் சிவபெருமானது கண்ணழலால் வெவ்விய சாம்பராயிறந்த இந்தக்குற்றமானது, உம்பர்கள் தம் பாலேயோ-தேவர் களிடத்திலேயா? இந்திரனார்பாலேயோ-இந்திரனிடத்திலேயா? உன்னை உய்த்தசெம் பதும திசைமுகத்தோன் பாலேயோ-உம்மையேவிய செந்தாமரைமலரில்வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவரிடத்திலேயா? அரன் செயலை சிதைப்பன் என்ன. இம்பரிடை வல்விரைந்து வந்திடும் நின் பாலேயோ - சிவபெருமானது யோகச் செயலைக்கெடுப்பேனென்று இவ்விடத்தே மிகவிரைந்து வந்த உம்மிடத்திலேயா? எவர் பாலில்மேவிறறு-யார்மாட்டுத்தங்கியது, ஐயோ - ஐயகோ! எ-று.

கண் ஆகுபெயர். தேவர் சுகம்பெறும் பொருட்டுவந்து மாண்டிராதவின்இப்பழி தேவர்மாட்டதாம், ஈண்டு நும்மையேவுதற்குப் பிரமனைத்தூண்டினனாதவின் இந்திரன்மாட்டதாம், நீர் பலகான் மறுத்துரைக்கவும் வலிந்தேவினராதவின் பிரமன்மாட்டதாம், வலிந்தேவியவழியும் முடித்தற்கரியகருமத்தை முடிப்பேனென்று

கந்தபுராணம்

துணிந்துவருதலின் நும்மாட்டதாம், இவ்வாறு பலர் மாட்டுஞ் சார்த்தியுரைக்கற்பாலதாய்நிற்கின்ற இக்குற்றத்தை யார்மாட்ட தென்று நிச்சயித்துரைக்கவகையறியாது வருந்துகின்றேனென்பது குறிப்பு.

(102)

வில்லாண்மும் புரமெரித்த பரம்பொருள்யோ கந்தவிர்க்க வேண்டில் விண்ணோ, ரெல்லாரு மிறந்தனரோ வென்கணவா நீயோதா விலக்காய் நின்றாய், கொல்லாது போலவுனைக் கொன்றனரே யென்னுயிர்க்குங் கொலைஞழந் தாரே, பொல்லாத பேர்க்குநன்றி செய்வதுத முயிர் போகும் பொருட்டே யன்றோ.

இ-ள்: வில்லால் மு புரம் எரித்த பரம்பொருள் யோகம் தவிர்க்க வேண்டில்- (மேருமலையாகிய) வில்லினால் முப்புரங்களை யு மெரித்தருளிய பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானது யோகநிலையை யொழிக்கவேண்டுமாயின், விண்ணோர் எல்லாரும் இறந்தனரோ- தேவர்கள் யாவரும் இறந்தார்களா? (இறந்திலரேற்றாமொழிக்க லாகுமே), என் கணவா-எனதுநாயகரே!, நீ தானோ இலக்காய் நின்றாய்-நீர்தாமா இலக்காய் நின்றீர்? கொல்லாது போல உனை கொன்றனரே - கொல்லாதவர்போலிருந்துகொண்டு உம்மைக் கொன்றுவிட்டார்களே, என் உயிர்க்கும் கொலை சூழ்ந்தாரே- எனது ஆன்மாவிற்கும் கொலையைத்தேடிஞர்களே; பொல்லாத பேர்க்கு நன்றி செய்வது தம் உயிர் போகும் பொருட்டே அன்றோ- துர்ச்சனருக்குபகாரஞ் செய்யப்படுவது தம்முயிர்நீங்கும் பொருட்டேயல்லவா எ-று.

கொல்லாதது என்பது கொல்லாது எனத்தொக்கது. பெய ரென்பது பேர் என விகாரமாயிற்று. பிந்திய உம்மை-எச்சம் (103)

என்னபவஞ் செய்தேனோ வெம்போல்வார் தமக்கென்ன விடர்சிசம் தேனோ, முன்னையுள விதிப்பயனை யறிவேனோ விப்படிய முடிந்த தையோ, கன்னல்வரிச் சிலையிடித்த காவலவோ தமிழேனைக் காத்தி டாயோ, வன்னிவிழி யாவுடைய பெருமானே நோவதற்கு வழக்கொன் றுண்டோ.

இ-ள்: என்ன பவம் செய்தேனோ-(எனதுனைவராகிய நீரிற் கும்படியான்) என்னபாவத்தைச்செய்தேனோ, என் போல்வார் தமக்கு என்ன இடர் செய்தேனோ-என்னைப்போன்ற மங்கையர் களுக்கு என்ன துயரத்தைச் செய்தேனோ, முன்னை உள விதி

காமதகனப் படலம்

பயனை அறிவேனோ-முற்பிறவியிற்செய்த பாவத்தாலுளதாய விதியின்பயனை (இன்னவாறென்று யான்) அறிவேனோ?, இப்படியே முடிந்தது-(அவ்விதியின்றிமைதான் இதுபொழுது) இவ்வாறு பனித்தது, ஐயோ-ஐயகோ, கன்னல் வரி சிலை பிடித்த காவலவோ-கரும்பினாலாகிய வரியப்பட்டவில்லைக்கைக்கொண்ட தலைவரே, தமிழேனை காத்திடாயோ-துணையற்றேனாகிய என்னை இரட்சிக்கமாட்டீரா?, வன்னி விழியா உடைய பெருமானே நோவதற்கு வழக்கு ஒன்று உண்டோ-அக்கினியை ஒருகண்ணாகவுடைய சிவபெருமானே குறைக்கூறுதற்கு நியாயஞ்சிறிதாயினுமுண்டா? (இல்லையே) எ-று.

வினைப்பயனின்றியித்யுயர் ஒருகாலுஞ்சம்பவிக்க மாட்டாது, ஆதலின், அவ்வினையைச் செய்துடைய என்னைக் குறைகூறுவதன்றிக் கடவுளைக் குறைகூறுவது முறையன்று என்பது குறிப்பு.

“புலம்பினோவுமாகும்” என்னும் விதிபற்றிக் காவலவோ என விளியில் ஓகாரம் வந்தது. ஒன்று-ஈண்டு அற்பம். நல்வினைசெய்துடையேனெல் இவ்வாறு கைமையாகமாட்டேனென்பார் ‘என்ன பவஞ்செய்தேனோ’ எனவும், சுமங்கலிகளாயிருக்குங் கற்புடையவர்களுக்கு அலக்கணியற்றினாரே பிந்திய பிறப்பில் இந்நிலையை யடைவராதலின் ‘என்போல்வார்தமக்கென்னவிடர்செய்தேனோ’ எனவும் கூறினான். (104)

பொன்செய்தார் முடிகாணே னழகொழுகுந் திருமுகத்துப் பொலிவு காணேன், மின்செய்பூ ணணிதலவும் புயங்காணே னகன்மார்பின் மேன்மை காணேன், கொன்செய்பூங் கணைகாணேன் சிலைகாணே னுடல் புரி கோலங் காணே, னென்செய்வே னென்கணவா வென்னையாழித் தெவ்விடத்தே யிருக்கின் றுயே.

இ-ள்: பொன் செய் தார் முடி காணேன் - பொன்னாற்செய்யப்பட்ட மாலையையணிந்த கிரீடத்தைக் காணுகின்றிலேன், அழகு ஒழுகும் திருமுகத்து பொலிவு காணேன் - அழகுவழிகின்ற திருமுகத்தினது பொலிவையுங் காணுகின்றிலேன், மின் செய்பூண் அணி குலவும் புயம் காணேன்-ஒளியைப்பரப்புகின்ற ஆபரணங்களின் அழகுவிளங்குகின்ற புயங்களையுங்காணுகின்றிலேன், அகல் மார்பின் மேன்மைகாணேன் - அகன்றமார்பினது சிறப்பையுங்காணுகின்றிலேன், கொன் செய்பூ கணை காணேன்-அச்சத்தைவிளைக்கின்ற புஷ்பபாணங்களையுங் காணுகின்றிலேன், சிலை காணேன்-கருப்புவில்லையுங் காணுகின்றிலேன், ஆடல் புரி கோலம்

கந்தபுராணம்

காணேன் - போர்செய்யும் வேடத்தையும் காணுகின்றிலேன், என் செய்வேன்-(யான்) யாதுசெய்வேன், என் கணவா-எனது நாயகரே, என்னை ஒழித்து எவ்விடத்தே இருக்கின்றாய்-(நீர்) தமியேனைவிடுத்து எங்கே சென்றிருக்கின்றீர்? (சொல்லுதிர்) எ-று.

அளவின்மேலாக அழகுநிறைந்தமுகமென்பாள் 'அழகொழுகுந்திருமுகம்' என்றாள். கொன்செய் என்றது சாதியடை. "கொன்னூர் துஞ்சினும் யாந்துஞ்சிலமே" என்பதிற்போலக்கொண்டு உமக்குப் பெருமையைத் தருகின்ற எனவுரைப்பினுமாம். (105)

அந்நாளி லழற்கடவுள் கரியாக வானவரோ டயன்மால் காணப், பொன்னாரு மங்கலநாண் பூட்டியெனை மணஞ்செய்து புணர்ந்த காலை, யெந்நாளு மினியுன்னைப் பிரியலமென் றேவாய்மை யிசைத்தாய் வேனின், மன்னாவோ மன்னாவோ வெனைத்தனியே விட்டேகல் வழக்கோ சொல்லாய்.

இ-ள்: அ நாளில்-அக்காலத்தில், அழற்கடவுள் கரி ஆக-அக்கினி தேவன் சான்றாக, வானவரோடு அயன் மால் காண-தேவர்களும் பிரமதேவரும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் பார்த்திருக்க, பொன் ஆரும் மங்கல நாண் பூட்டி-பொன்னாலாகிய மங்கலியகூத்திரத்தைக் கழுத்திற்கட்டி, எனை மணம் செய்து புணர்ந்த காலை-என்னை விவாகஞ்செய்து சேர்ந்தகாலத்தில், இனி உன்னை எ நாளும் பிரிய லம் என்று-இனி உன்னை எஞ்ஞான்றும் பிரியமாட்டேமென்று, வாய்மை இசைத்தாய்-சத்தியங்கூறினீர், வேனில் மன்னாவோ-வேனிற் காலத்தலேவரே, மன்னாவோ-என் அரசரே, எனை தனியே விட்டு ஏகல் வழக்கோ- (அந்தச்சத்தியவசனத்திற்குமாறாக இப்பொழுது) என்னைத் தனியாகவிடுத்து நீர் போவது நீதியா? சொல் வாய்-சொல்லுதிர் எ-று.

ஆக காண என்பன தனித்தனி மணஞ்செய்து என்பதனோடி யைந்தன. மன்னன் என்பது 'ஒருசார்னவ் வீற்றுயர்திணைப்பெயர் கண்' என்னும் நன்னூற்குத்திரத்தில் 'அயனீட்சியதனோ-உறு போதலவற்றோடோவுறல்' என்னும்விதிப்படி விளிக்கண் மன்னாவோ என்றாயிற்று. (106)

போவென்று வரவிட்ட தேவரெலாம் பொடியாகிப் போன வுன்னை, வாவென்று கடிதெழும்ப மாட்டாரோ நின்றதை வலிய னென்பா, ரோவென்று நர்ணிங்கே யரற்றிடவும் வந்திலனா லுறங்கி னானோ, வேவென்று நிள்கிரத்தில் விதித்திருந்தா லவரையெலாம் வெறுக்க லாமோ.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: போ என்று வர விட்ட தேவர் எலாம்-போ என்றுகூறி (இம்மலையில்) வரும்படியேவிய தேவர்கள் யாவரும், பொடி ஆகி போன உன்னை வா என்று கடிது எழுப்பமாட்டாரோ-சாம்பராய்ப் போன உம்மை வாவென்றுகூறி விரைவிலெழுப்பமாட்டார்களா?, நின் தாதை வலியன் என்பார்-உமது பிதா மிகவுஞ் சாமர்த்திய முடையவரென்று உலகினர் கூறுவர், நான் இங்கே ஓ என்று அரற் றிடவும் வந்திலன்-யானிங்கே ஓ என்று அலறவும் வந்திலார், உறங்கி னானே-துயின்றாரோ, வே என்று நின் சிரத்தில் விதிந்திருந்தால் அவரை எலாம் வெறுக்கல் ஆமோ-எரிந்திறப்பாயென்று; உமது தலையிலெழுதியிருந்தால் அவர்களையெல்லாம் யான் வெறுப்பது தகுமா? (தகாதே) எ-று.

போ வா வே என்பன ஆய்விசுதிசுன்றிய முன்னிலையேவல் வினை முற்றுக்கள். உம்மை இழிவுசிறப்பு. வலிந்தேவுதலால் நும்மையெழுப்புவதவர்கடனையாமென்பாள் 'வாவென்று கடிதெழுப்ப மாட்டாரோ' என்றாள். (107)

நேயமொடு மறைபயிலுந் திசைமுகனைப் புரந்தரனை நின்னைத் தந்த மாயவனை முனிவர்களை யாவரையு நின்கணையான் மருட்டி வென்ற யாயதுபோன் மதிமுடித்த பரமனையு நினைந்திவ்வா றழிவுற் றுயே தியழலின் விளக்கத்திற் படுகின்ற பதங்கத்தின் செயலி தன்றோ.

இ-ள்: நேயமொடு மறை பயிலும் திசைமுகனை-அன்பினுடன் வே தத்தை யோதுகின்ற நான்குமுகங்களை யுடைய பிரமதேவரையும், புரந்தரனை-இந்திரனையும், நின்னைத் தந்த மாயவனை-உம்மைப்பெற்ற திருமாலையும், முனிவர்களை-முனிவர்களையும், யாவரையும்-(மானுடர் முதலிய) மற்றுமெல்லோரையும், நின் கணையால் மருட்டி வென்றாய்-உமதுபாணங்களால் மயக்கி வெற்றிகொண்டீர், ஆயது போல்-அத் தன்மையைப்போல, மதி முடித்த பரமனையும் நினைந்து இவ்வாறு அழிவுற்றாயே - பிறையைச்சடைமுடியிலணிந்த சிவபெருமானையும் நினைத்துப்பொருது இப்படி இறந்தீரே, இது-இச்செயல், தீ அழலின் விளக்கத்தில் படுகின்ற பதங்கத்தின் செயல் அன்றோ-எரிகின்ற அக்கினியாகியவிளக்கிற் பட்டுமாய்கின்ற விட்டிற் பறவையின் செய்கைபோலுமல்லவா? எ-று.

தீ-வினைத்தொகை. விளக்கம் என்பதில் அம்-பகுதிப்பொருள் விசுதி. பரமனையும் என்பதில் உம்மை உயர்வுசிறப்பு விட்டிற் பறவை தானளவளாவுதற்கேற்ற மனோகரப்பொருளென்று விளக்கையெண்ணி அதிற்பட்டுமாய்வதுபோல, நீரும் ஏனையதேவர்போற் சிவபெருமானை நினைத்தெதிர்த்து மாண்டீர் என்பதாம். (108)

கந்தபுராணம்

தண்பனிநீர்ச் சிவிறிகொண்டு விளையாடி மலர்கொய்து தண்கா நண்ணி, யெண்படும்பூம் பள்ளிமின்சச் சிறுதென்றல் கவரிகளா யினிது செல்ல, வெண்பனித நறுஞ்சாந்தச் சேறுடி யிருவருமாய் விழைந்து கூடிக், கண்படைகொண் டமர்வாழ்வும் பொய்யாகிக் கனவுகண்ட கதையா யிற்றே.

இ-ள்: தண் பனிநீர் சிவிறி கொண்டு விளையாடி-குளிர்ந்த பனி நீர்நிரம்பிய சிவிறியைக்கைக்கொண்டு (ஒருவர்மேலொருவர்) வீசி, தண் கா நண்ணி மலர் கொய்து-குளிர்ந்த சோலையிற்சென்று பூக்களைக் கொய்து, வெண் பனித நறும் சாந்த சேறு ஆடி-வெள்ளிய பச்சைக் கர்பூரம்பொடிவிரவிய மணங்கமழ்கின்ற சந்தனக்குழம் பைப்பூசி, சிறு தென்றல் கவரிகளாய் இனிது செல்ல-இளந்தென்றற் காற்றினதுசாமரங்களாய் நன்றாகவீச, எண் படும் பூம் பள்ளி மிசை-மதிக்கத்தகுந்த புஷ்பசயனத்தின்மேல், இருவரும் ஆய் விழைந்து கூடி-நாமிருவேமுமாகவிரும்பிச்சேர்ந்து, கண்படை கொண்டு அமர் வாழ்வும்-துயின்றிருந்தவாழ்க்கையும், பொய் ஆகி-பொய்ப்பட்டு, கனவு கண்ட கதை ஆயிற்றே-கனவுக் கண்ட சரித் திரம்போல் முடிந்ததே! எ-று.

எண்-முதனிலைத்தொழிற்பெயர். விளையாடி கொய்து ஆடி கூடி அமர் வாழ்வு எனஇயையும். வாழ்வும் என்பதில் உம்மை எச்சத் தோடு உயர்வுசிறப்புமாம்.

கனவுக்காட்சி விழிக்குங்காறும் மெய்யாகவும் மேற்பொய்யாக வுந்தோன்றி உண்மையையூகிக்குமிடத்துப் பொய்யுமெய்யுமன்றாய் நிற்பதுபோல மனமதனோடுகூடியிருந்தவாழ்வும் சிறிதுகாலம்மெய் யாகவும் மேற்பொய்யாகவுந்தோன்றி உண்மையிற்பொய்யுமெய்யு மன்றாய்நின்றலின் 'கண்படைகொண்டமர்வாழ்வும் பொய்யாகிக் கனவுகண்டகதையாயிற்றே' என்றாள். "மையாடு கண்ணியுமைந் தரும் வாழ்வு மனையுஞ் செந்தீ-யையாநின் மாயை யுருவெளித் தோற்ற மகிலத்துள்ளே-மெய்யா யிருந்தது நாட்செல்ல நாட்செல்ல வெட்டவெறும்-பொய்யாய்ப் பழங்கதை யாக்கன வாய்மெல்லப் போனதுவே" என்றார் பட்டினத்தடிகளும்.

(109)

மருகென்றே யவமதித்த தக்கனார் வேள்விசெற்ற வள்ள றன்னைப், பொருகென்றே தேவரெலாம் விடுத்தாரே யாவராலே பொடிபட்டாயே, யெரிகின்றே னுனைப்போல வாராத பெருந்துயரால் யானு மங்கே, வரு கின்றேன் வருகின்றே னென்னுயிரே யெனப்புலம்பி வருந்து கின்றாள்.

காமதகனப் படலம்

இ-ள்: மருகு என்று அவமதித்த தக்கனார் வேள்வி செற்ற வள்ளல் தன்னை பொருக என்று-மருகரென்றிகழ்ந்த தக்கனது யாகத்தையழித்த அருள்வள்ளலாகிய சிவமிராணைப்பொருது வெல்லுதியென்று, தேவர் எலாம் விடுத்தாரே - தேவர்களெல்லோரும் உம்மையனுப்பினார்களே!, அவராலே பொடிபட்டாயே-அத்தேவர்களாற் சாம்பராயினீரே!, ஆராத பெரும் துயரால் உனை போல யானும் எரிகின்றேன்-தணியாதபெருஞ்சோகமாகிய தீயினால் உம்மைப்போல நானும் எரிகின்றேன், என் உயிரே-எனதுயிர் போன்ற நாயகரே!, (யானும்) அங்கே வருகின்றேன் வருகின்றேன்-நானும் நீர்சென்றவிடத்தே வருகின்றேன் வருகின்றேன், என புலம்பி வருந்துகின்றாள்-என்று அரற்றிவருந்தினாள் எ-று.

மருகு என்னுஞ்சொல் ஈண்டுத்தன்மையையுணர்த்தாது தன்மையுடைப் பொருளையுணர்த்திநின்றது. பொருக என்பதனீற்றகரந்தொக்கது. அவராலென்பதற்கு அச்சிவமிராணுலெனினுமாம். எரிதல்வினைக்கேற்பத் துயரைத்தீயென்றும். யானும் தாப்பிசை. உம்மை எச்சம். வருகின்றேன் வருகின்றேன் என்றது காலசாமிப்பியம்பற்றி நிகழ்காலமான அடுக்கு. குமாரசம்பவமென்னும் வடநூற்காவியத்திலும் இரதிபுலம்பலில் இன்னேரன்னவற்றிற்கு நிகழ்காலவினை புணர்த்தப்பட்டன. வருந்துகின்றாள்-காலவழுவமைதி.

தம்மையிகழ்வாரைத் தவருது தண்டிப்பவரென்பாள் 'மருகென்றேயவமதித்த தக்கனார்வேள்விசெற்றவள்ளல்' எனவும், அத்தகையினரென்பதையுணர்ந்தும் நும்முயிர்க்குறுந்தீங்கையெண்ணாது தமக்குய்திதேடுதலையே பொருட்படுத்தித் தூண்டினரென்பாள் 'வேள்விசெற்றவள்ளல் னனைப்பொருகுகன்றே தேவரெலாம்விடுத்தாரே' எனவும், இறந்துபடுகின்றேனென்பாள் 'யானுமங்கே வருகின்றேன்' எனவும் கூறினாள்.

(110)

காமதகனப் படலம் முற்றிற்று

2. மோனநீங்கு படலம்

சிவபிரான் சனகராதியோர்க்குக்காட்டிய மோனநிலையினின்று
நீங்குதலைக் கூறுதலாலிப் பெயர் பெற்றது

இப்படலப் பொழிப்பு.

மன்மதன் எரிந்திறந்தபின் சிவபெருமான் முன்போல யோகநிலையில் வீற்றிருந்தனர். பிரமாமுதலிய தேவர்களயாவரும் இந்நிகழ்ச்சிகளைக்கண்டு பெருந்துயருழந்து பின்னொருவாறுதெளிந்து சிவபிரான் வீற்றிருக்குந் திருக்கோயிலின் கோபுரவாயிலிற்சென்று நின்று பலவாறு துதித்தனர். சிவபெருமான் திருநந்திதேவரைக்கொண்டு அவரையழைப்பிக்க, அவர்கள்போய் அவரைத்தரிசித்து வணங்கித் துதித்து 'ஸ்வாமீ பார்ப்பதியாரைத்திருமணஞ்செய்து ஒரு குமாரரைத்தந்து அவராற் குரனாதியரையழித்து அருள்புரிக' என்று பிரசர்த்தித்தனர். சிவபிரான் அவ்வாறு செய்கின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்து விடைகொடுத்தனர். தேவர்கள் மீண்டு மேருமலையையடைந்தனர். அதன்மேல் இரதிதேவி சிவபிரானை வணங்கி 'ஸ்வாமீ! என்கணவர் தேவரேவலால் தேவரீருக்கு மாறுசெய்ய வந்தவரேயன்றித் தன்கருத்தாகவந்தவரல்லர், ஆதலின் அக்குற்றத்தைச்சகித்து அருள்செய்க' என்றுவேண்டினள். சிவபெருமான் 'பார்ப்பதியை மணஞ்செய்யும்பொழுது உன்கணவனை எழுப்புவோம்' என்று அருள்செய்தனர். இரதி அதுகேட்டு இமயமலையிற்சென்று திருமணத்தை எதிர்பார்த்திருந்தனர். பின்னர்ச் சிவபெருமான் சனகராதியோரைநோக்கி, 'முனிவீரகாள்! யாங்காட்டியவாறே நிட்டை கூடி முத்திபெறுதிர்' என்று அருள்செய்து விடைகொடுத்தனுப்பினர் என்பதாம்.

மோனநீங்கு பட்டம்

இரதி யின்னணம் வருந்திடத் தொன்மைபோ லெங்கோமான்
விரத மோனமோ டிருத்தலு முன்னரே விறற்காமன்
கருது முன்பொடி பட்டது கண்டனர் கலங்குற்றார்
சுருதி நன்றுணர் திசைமுகன் முதலிய சுரரெல்லாம்.

இ-ள்: இரதி இன்னணம் வருந்திட—இரதிதேவி இவ்வாறு துயருழப்ப, எம் கோமான் தொன்மை போல் விரத மோனமோடு இருத்தலும்—எங்கள் தலைவராகிய சிவபிரான் முன்போலவே ஞான நிலையுடன் வீற்றிருத்தலும், முன்னரே விறல் காமன் சுருதும் முன்பொடி பட்டது கண்டனர்—அதற்குமுன் வலிமைபொருந்திய மன்மதன் விரைவிற் சாம்பராயழிந்ததன்மையைப்பார்த்து, கலங்குற்றார்—மனக்கலக்கமெய்தினார்கள், சுருதி நன்று உணர் திசைமுகன் முதலிய சுரர் எல்லாம்—வேதங்களைச் செவ்வனே யோதியுணர்ந்த நான்குமுகங்களையுடைய பிரமாமுதலியதேவர்கள் யாவரும் எ—று.

இன்னணம் இன்னவண்ணம் என்பதன்மருஉ. விரதமோனம்—மோன விரதம். கருதுமுன்—நினைக்குமுன். கண்டனர்—முற்றெச்சம். (1)

சிதலை மெய்த்தொகை வன்மிகத் தெழுந்தெனச் செலக்கண்ணர்
பதலை யொத்தன வல்லல்கூர்ந் தரற்றிடப் பகுவாய்கள்
விதலை யுற்றுமெய் வியர்ப்புற வுளநனி விதிர்ப்பெய்த
மதலை மிற்றுழி நாய்கர்போற் றுயர்க்கடன் மறிகின்றார்.

இ-ள்: மெய் சிதலை தொகை வன்மிகத்து எழுந்து என—மெய்ம்மையாகிய கறையானது கூட்டம் புற்றினின்று வெளிபட்டுச் சென்றாற்போல, கண் நீர் செல—கண்களிலெழுஞ் சோகபாஷ்பஞ் சிந்த, பகுவாய்கள்—பகிர்ந்தவாய்கள் பதலை ஒத்தன அல்லல் கூர்ந்து அரற்றிட—ஒரு கட்பறைபோன்று சோகமிகுந்து, புலம்ப, மெய் விதலை உற்று வியர்ப்புற—சரீரம் நடுங்கி வியர்வைகொள்ள, உளம் நனி விதிர்ப்பு எய்த—மனம் மிகவுஞ்சுமல, மதலை இற்றுழி நாய்கர்போல்—(தமக்காதாரமாயிருந்த) மரக்கலமுடைந்தபொழுது (நடுக்கடலிலகப்பட்ட) வணிகரைப்போல, துயர்கடல் மறிகின்றார்—துன்பமாகிய சமுத்திரத்திலமிழ்ந்தினார்கள் எ—று.

கந்தபுராணம்

இற்ற என்பதில் ஈற்றுயிரும் எழுந்தாலென்னும் வினையெச்சத் தில் ஆல் விருதியும் தொக்கன. ஒத்தன-முற்றெச்சம், மறிகின்றார் காலவழுவுமைதி. பிற்செய்யுளில் அயர்கின்றார் என்பதுமது. ஓரினக் கூட்டமென்பார் 'மெய்த்தொகை எனவும், செல்வினங்கள் புற்றி னின்று மீட்டும்மீட்டுமெழுந்து தொடர்ந்து செல்லுதல்போலக் கண்ணீர் மேலும்மேலுந்தோன்றி இடைவிடாதுவழிதலின் 'சிதலை மெய்த்தொகை வன்மிகத்தெழுந்தெனச் செலக்கண்ணீர்' எனவும், தமது எண்ணங்களையாவும் மன்மதனால் முற்றுமென்று எதிர்பார்த் திருந்த தேவர்க்கு அவனிந்தவுடன் இனியெவ்வாற்றானும் ஈடேற்றமின்றென்னுமெண்ணத் தோன்றுதலின் 'மதலையிற்றுழி நாய்கர்போல்' எனவும் கூறினார்.

(2)

மையு லாவரு கறைமிடற் றிறையவன் மருங்காக

வெய்யு மாரனை விடுத்தன மவனையு மிறச்செய்தான்

பொய்யி றன்னிலை தவிர்ந்திலன் றென்மையே போலுற்று

னைய கோவினிச் செய்வதென் னோவென வயர்கின்றார்.

இ-ள்: மை உலாவரு கறை மிடற்று இறையவன் மருங்கு ஆக- கருநிறம் பொருந்திய நஞ்சையயின்ற திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானிடத்துச்செல்லும்படி, எய்யும் மாரனை விடுத்தனம்- (மலர்க்கணைகளைப்) பிரயோகிக்கின்ற மன்மதனை அனுப்பினோம், அவனையும் இற செய்தான்-(சிவபெருமான்) அந்த மன்மதனையும் எரியச் செய்தார், பொய் இல் தன் நிலை தவிர்ந்திலன்-பின்னும் பொய்ம்மையற்ற தமது யோகநிலையையொழித்தாரல்லர், தொன் மையே போல் உற்றான் - முன்போலவேயிருக்கின்றார், ஐயகோ- ஐயோ, இனி செய்வது என் என அயர்கின்றார் - இனி யாஞ்செய் யத்தக்கதுயாது என்று சோர்ந்தார்கள் எ-று.

உம்மை உயர்வுசிறப்பு. சிவபெருமானை மயக்கி வெல்லுஞ் சாதுரியமுடையனென நம்பியே வினமென்பார் 'எய்யுமாரனை விடுத்தனம்' என்றார்.

(3)

பூத்த ருங்களை மாரனை விழியினாற் பொடிசெய்த

வாத்த னாற்றலைப் புணர்ப்பினா னீக்குவ தரிதன்னான்

காத்து நந்துய ரகற்றிட வேண்டுமேற் கடிதேயா

மேத்தல் செய்வதே கடனென யாவரு மிசைவுற்றார்.

மோனநீங்கு படலம்

இ-ள்: பூ தரும் கணை மாரண விழியினால் பொடி செய்த ஆத்தன் ஆற்றலை-மலர்க்களாலமைக்கப்பெற்ற பாணங்களை யுடைய மன்மதனைக்கண்ணழலாலெரித்த சிவ பெருமானது வலிமையை, புணர்ப்பினால் நீக்குவது அரிது - உபாயத்தினு லொழிப்பது கூடாது, அன்னான்-அக்கடவுள், காத்து நம் துயர் அகற்றிட வேண்டுமேல்-இரட்சித்துச் சிறியேங்களது துன்பத்தை நீக்கவேண்டுமாயின், யாம் கடிது ஏத்தல் செய்வதே கடன் என-யாம் விரைவில் அவரைத் துதிப்பதே முறையாகுமென்று, யாவரும் இசைவுற்றார்-அனைவருஞ் சம்மதித்தார்கள் -ஈ-று.

ஆப்தன் என்னும் வடமொழி ஆத்தன் எனத்தமிழில் வழங் கிற்று, மெய்க்கடவுளென்பது பொருள். பின்னைய ஏகாரம் தேற்றம். வேறுகுழ்ச்சி புரியினும் அவற்றாற்பலன்பெறுதலியலா தென்பார் 'ஆத்தனாற்றலைப்புணர்ப்பினானீக்குவதரிது' என்றார். (4)

எகின மூர்பவன் முதலிய கடவுள் எல்லோரு

மகன மர்ந்தியை மிசைந்துதொல் கயிலையி னகநாப்பட்

புகல தாயபொன் கைரிடைக் கோபுரப் புறனேகித்

தொகுதி யோடெம திறைவனை யொல்லெனத் துதிக்கின்றார்.

இ-ள்: எகினம் ஊர்பவன் முதலிய கடவுளர் எல்லோரும்-அன்னப்பறவையை வாகனமாகக்கொண்டு செல்லுகின்ற பிரமா முதலியதேவர்கள்யாவரும், அகன் அமர்ந்து இவை இசைந்து-மன முவந்து இவ்வாசகங்களுக்குடன்பட்டு, தொல் கயிலையின் அகம் நாப்பண்-பழைய திருக்கைலாசமலையினடுவே, புகலது ஆய பொன் நகர் இடை கோபுர புறன் ஏகி-இடுக்கணுற்றார்க்கு அடைக்கலத் தானமாயிருக்கின்ற பொன்மயமான நகரத்திலுள்ளகோபுரவாயி லின் புறத்தேசென்று, தொகுதியோடு எமது இறைவனை ஒல் என துதிக்கின்றார்-கூட்டமாகநின்று எங்கள்தலைவராகிய சிவபெருமானை ஒல்லென்னுங் குறிப்பொலியுண்டாகத்தோத்திரஞ்செய்கின்றார்கள் -ஈ-று.

அகம்-மலை. அது பகுதிப்பொருள்விசுதி. தொகுதியோடு என்பதில் ஒடு வேறுவினையுடனிகழ்ச்சியென்னும் பின்னக்கிரியையில் வந்தது, காவொடற்குளந்தொட்டான் என்பதிற்போல. பேரொலி யுண்டாகவென்பார் 'ஒல்லென' என்றார். (5)

கந்தபுராணம்

நஞ்ச ருந்தியு நதியினைச் சூடிய நடுநெற்றித்
துஞ்சம் வெங்கனல் பரித்தும்வெவ் வலியரைத் தொலைத்திட்டு
மஞ்ச லென்றுமுற் காத்தனை யின்றெமக் கருளாயேற்
றஞ்ச மாருளர் தாதைய ரல்லது தனயர்க்கே.

இ-ள்: நஞ்ச அருந்தியும்-ஆலாகலத்தை அயின்றும், நதியினை சூடியும்-கங்கைநதியைத் திருசடையிற்புனைந்தும், நடு நெற்றி துஞ்சம் வெவ் கனல் பரித்தும்-நெற்றியினடுவே எவற்றையுமழிக்குங் கொடிய அக்கினியைத் தாங்கியும், வெவ் வலியரை தொலைத்திட்டும்-(சலந்தராசுரன்முதலிய) கொடிய வன்கண்ணரைக்கொண்டும், அஞ்சல் என்று முன் காத்தனை-பயப்படாதிரென்று அபயந்தந்து முன்னாளில் இரட்சித்தருளினீர், இன்று எமக்கு அருளாயேல்-(அதுபோல) இற்றைஞான்றுஞ் சிறியேங்களுக் கருணைசெய்யீராயின், தஞ்சம் ஆர் உளர்-அடைக்கலமாவார் வேறு யாவரிருக்கின்றனர், தனயர்க்கு தாதையர் அல்லது (தஞ்சம் ஆர் உளர்)-சிறுவர்க்குத் தாய் தந்தையரேயன்றி அடைக்கலமாவார் வேறுயாரிருக்கின்றனர் என்று.

தனயர்க்குத் தாதையரே தஞ்சமாவதுபோல எமக்கும் நீரே தஞ்சமாவீர் என்பதுகுறிப்பு. நெற்றி நடு எனற்பாலது-நடுநெற்றி என மாறிநின்றது. துஞ்சம்-பிறவினைவிசுவாதொக்கபெயரெச்சம்; இன்னோரன்னவற்றை அந்தர்ப்பவி தணிச்சென்பார் வடநூலார். தஞ்சமாருளர்-தாப்பிசை. 'பிதரௌ' என்பதற்கு மாதாபிதாக்க ளெனப்பொருள்கொள்ளும் வடநூல் வழக்குப்போல ஏகசேடபத்து வந்துவமாகக்கொண்டு, தாதையர் என்பதற்குத் தாய்தந்தைய ரெனப்பொருளுரைத்தாம். இச்செய்யுளிற்கூட்டிய சரித்திரங்களை மேல் தக்ஷகாண்டத்துத் ததீசியுத்தரப்படலத்திற்காண்க. (6)

கோளி லன்பர்க ளிழுக்கிய புரியினுங் குணானுக்கொண்
டாளு மெம்பிரா னின்னடி யரணமென் றடைந்தேங்க
னானும் வெந்திறற் சூரபன் மாவினா னலிவெய்தி ,
மாளு கின்றதோ சிறிதுமெம் முறுதுயர் மதியாயோ.

இ-ள்: கோள் இல் அன்பர்கள் இழுக்கிய புரியினும்-கபடமில் லாதமெய்யடியார்கள் தவறுகளைச்செய்தாலும், குணன் ஆகொண்டு ஆளும் எம் பிரான்-அவற்றைக் குணமாக ஏற்று அடிமைகொள்ளும் எங்கள் கடவுளே!, நின் அடி அரணம் என்று அடைந்தேங்கள்- தேவரீரதுபாதங்களைத் தஞ்சமென்றுநம்பி வந்தசிறியேங்கள், வெவ்

மோனநீங்கு படலம்

திறல் குரபன்மாவினால் நாளும் நலிவு எய்தி மாளுகின்றதோ—மிக்க வலியினையுடைய குரபன்மனற்றினந்தோறும் வருத்தமடைந்து இறத்தல் தக்கதா?, எம் உறுதுயர் சிறிதும் மதியாயோ—எங்களது பெருந்துன்பத்தைச் சற்றேனுந் திருவுள்ளங்கொள்ளமாட்டீரா? எ-று

இழுக்கிய—வினையாலணையும்பெயர். குணன்—மொழியீற்றுப் போலி. எம்பிரான்—அண்மைவிளி. புரியினும் என்பதில் உம்மை எதிர் மறை. “மறப்பினுமோத்துக்கொளலாகும்” என்பதிற்போல. (7)

தைய லைப்பிரீஇ யோகியல் காட்டிடு தனிச்செய்கை
யைய நிற்கீதோ ரிறைவரை யாகுமாலதுகாலை
நையு மெங்களுக் குகம்பல சென்றன நாமெல்லா
மூய்வு தெம்படி மின்னுநீ புறக்கணித் துறுவாயேல்.

இ-ள் ஐய-கடவுளே!, தையலை பிரீஇ யோகு இயல் காட்டிடு தனி செய்கை இது—உமாதேவியாரைப்பிரிந்து யோகநிலையை முனிவர்க்குக் காட்டியிருக்கின்ற ஒப்பற்ற இச்செயல், நிற்கும் ஓர் இறை வரை ஆகும்—தேவரீருக்கு ஒரு கணப்பொழுதளவினதேயாகும், அது காலை—அந்தக்கணப்பொழுதினுள், நையும் எங்களுக்கு பல உகம் சென்றன—வருந்துகின்ற சிறியேங்களுக்குப் பலயுகங்கள் கழிந்தன, இன்னும் நீ புறக்கணித்து உறுவாயேல்—இனியும் தேவரீர் பராமுகமாயிருப்பீராயின், நாம் எல்லாம் உய்வது எப்படி—சிறியேங்களைவேமும் உய்ந்திருப்பதெவ்வாறு?(இறந்துபடுவேம்) எ-று. (8)

நோற்று மாயவன் முதலினோர் யாவரு நுனதானைப்
போற்றி யர்ச்சனை புரியவித் திருவெலாம் புரிந்துற்றாய்
தோற்ற மின்றியே யைந்தொழி வியற்றிய தொல்லோய்நீ
யாற்று கின்றதோர் தவநிலை யெம்பொருட் டளவன்றோ:

இ-ள்: தோற்றம் இன்றி ஐந்தொழில் இயற்றிய தொல்லோய்—உற்பத்தியின்றி [சுயம்புவாய் நின்று] பஞ்சகிருத்தியங்களையுஞ் செய்தருளிய பழம்பொருளே!, மாயவன் முதலினோர் யாவரும்—திருமால்முதலிய தேவத்தலைவர்களெல்லோரும், நோற்று—தவஞ்செய்து, நுனதானை போற்றி அர்ச்சனை புரிய—தேவரீருடைய பாதங்களைத்துதித்துப்பூசிக்க, இதிரு எலாம் புரிந்து உற்றாய்—இந்தச் செல்வங்களெல்லாவற்றையுந் தந்தீர், நீ ஆற்றுகின்றது ஓர் தவநிலை—(அத்தகைய) தேவரீரியற்றுகின்ற ஒப்பற்ற யோகநிலையானது, எம்பொருட்டு அளவு அன்றோ—எங்கள்பொருட்டுமாத் திரமேயாமல்லவா? எ-று.

கந்தபுராணம்

சனனமரணத்துன்பங்கனையொழித்தற்பொருட்டு நம்மனோராவியற்றற்பாலதாகிய யோகநிலையைப் பிறப்பிறப்பில்லாப் பரமபதியாகிய தேவாரீரியற்றியது நம்பயன்கருதியே, நும்பயன்கருதியன்று என்பதுகருத்து.

ஆற்றுகின்றது வினைமுற்றுப்பெயரெச்சம். திருமால்முதலினோர் சிவபெருமானைப்பூசித்துச் சகலவளங்களையும் பெற்றனரென்பதை “வண்டுளருந் தண்டுமாய் மாயோ னிறுமாப்பும் - புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தே னிறுமாப்பு-மண்டர்தொழ வாழுன் னிறு மாப்பு மாலால-முண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்” என்னுந் திருவினையாடற்புராணச்செய்யுளானும், “வானமேத்த யான் வைகுந்த வாழ்வுபெற் றதுவு-ஞான நான்முகன் சத்திய வுலகநன் னியது-மேனை விண்ணவர் தத்தம வாழ்க்கையெய்தியது-மானு யர்த்தவ னருட்குறியருச்சனைப் பயனல்” என்னுங்காஞ்சிப்புராணச் செய்யுளானுமறிக.

(9)

எய்த்தி டுஞ்சிறி யேங்களைத் தவறுகூ ரிடர்வாளா
னித்த லுந்துணித் தீருதி செய்வினை நெறிநேடி
யத்த விங்கினிக் காத்தரு எல்லதே லடுவல்லே
சித்த மென்னுனக் கன்னவா ரென்றினைச் செய்வாயே.

இ-ள்: அத்த-எம் பரமபிதாவே, எய்த்திடும் சிறியேங்களை-(துயரஞ்சகிக்கலாற்றாமையால்)இளைப்புற்ற அற்பர்களாகிய எங்களை, செய் வினை நெறி நேடி - செய்துகொண்ட தீவினையின்பகுப்பையறிந்து (அதற்கேற்ப), தவறு கூர் இடர் வாளால்-குற்றமிகுந்த துன்பமென்னும் வாளினால், நித்தலும் துணித்து ஈருதி-தினந்தோறுங் கண்டித்து அரிகின்றீர், இனி காத்தருள்-இனி (அங்ஙனஞ் செய்யாது) இரட்சித்தருளுக, அல்லதேல் வல்லே அடு-அங்ஙனஞ்செய்யத் திருவுளமில்லையேல் விரைவில் அழிக்குதிர், உனக்கு சித்தம் என்-இவ்விரண்டினுள் தேவாரீர்க்குத் திருவுள்ளம் எவ்வாறோ, அன்னவாறு ஒன்றினை செய்வாய்-அவ்வாறே யாதேனுமொன்றைச் செய்தருளுக எ-று.

சிறியேங்கள் துயரத்தைத்தாங்லாற்றேமாகவும் வினைப்பயன் றொலையாமையாயின் வருத்துவதைத்தவிர்கின்றிலீர், இனி அங்ஙனஞ்செய்யாது காத்தருள்க, அதற்குத்திருவுள்ளமில்லையேல் இவ்வாறு துயருழப்பிப்பதினும் அழித்து விடுவதே நலம் என்பது கருத்து. உபத்திரவமிகுதியை விளக்க ‘தவறுகூரிடர்வாளானித்த லுந்துணித்தீருதி’ என்றார்.

(10)

மோனநீங்கு படலம்

கங்கை வேணியா யம்மையை மணந்தெமைக் கடிகொள்ளத்
திங்கள் வெண்குடை மதனனை விடுத்தனந் தெளிவில்லே
மங்க வன்புரம் பொடித்தனை முன்புபோ லமர்ந்துற்ற
யிங்கி யாந்தனர் கின்றதே யினிச்சிறி திரங்காயோ.

இ-ள்: கங்கை வேணியாய்-கங்கை நதியையணிந்த சடை முடியையுடையவரே, அம்மையை மணந்து எமை கடிகொள்ள—(தேவரீர்) உமாதேவியாரைத்திருமணமியற்றி எங்களை இரட்சிக்கும் பொருட்டு, தெளிவு இல்லேம்-மனத்தெளிவில்லாத சிறியேங்கள், திங்கள் வெண் குடை மதனனை விடுத்தனம் — சந்திரனாகிய வெள்ளிய குடையினையுடைய மன்மதனை ஏவினோம், அவன் புரம் பொடித்தனை முன்பு போல் அமர்ந்துற்றாய்—தேவரீர் அந்த மன் மதனது சரீரத்தை நீராக்கி முன்போல யோகநிலையில் வீற்றிருந்தருளினீர், யாம் இங்கு தளர்கின்றதே—யாங்கள் இங்கே நின்று வருந்துகின்றது தக்கதா?, இனி சிறிது இரங்காயோ-இனியாயினும் சற்றே இரக்கங்கொள்ளமாட்டீரா? எ-று.

வலிந்துபெறச் சிந்தித்ததுகுற்றமாயினும் அதனைப்பொறுத்து அருள்செய்க என்பது குறிப்பு. தெளிவில்லேம்-வினையாலனையும் பெயர். பொடித்தனை - முற்றெச்சம். ஏகாரம்-வினா. (11)

ஆர முற்கின வயப்புலி முதலிய வடன் மாவின்
பேரு ரித்திறந் தரித்தனை கிறுவிதி பெருவேள்வி
வீர னைக்கொடு தடித்தனை யஃதென மிகவெய்ய
சூர பன்மனைத் தொலைவுசெய் தெந்துயர் தொலைக்கென்றார்.

இ-ள்: ஆர் அழல் சின வய புலி முதலிய அடல் மாவின் பேர் உரி திறம் தரித்தனை-நிறைந்த அக்கினியைப்போன்ற கோபம்பொருந்திய வெற்றியையுடைய புலி முதலாகிய வலிய மிருகங்களின் பெரியதோல்களைத்தரித்தருளினீர், கிறுவிதிபெரு வேள்வி வீரனை கொடு தடித்தனை-தக்கனியற்றிய பெரியயாகத்தை வீரபத்திரக்கடவுளாலழிப்பித்தீர், அஃது என - அத்தன்மையைப் போல, மிக வெய்ய சூரபன்மனை தொலைவு செய்து-மிகக்கொடிய சூரபன்மனைச்சங்கரித்து, எம் துயர் தொலைக்க என்றார்—சிறியேங்கள் துன்பத்தை நீக்குக என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள்-ஹ.

முதலிய என்பதனால் யானையும்நரசிங்கமுங் கொளற்பாலன. தொலைக்க என்னும் வியங்கோளிறுதொக்கது. (12)

கந்தபுராணம்

மூரற்கொள் வண்டுசூழ் சததளப் பண்ணவன் முதலோர்க்
 ளுருக்க ரக்கென மெய்தளர்ந் திவ்வகை யுளநொந்தே
 யரற்றி யேத்தலு மவர்பவ முடிவதற் கணித்தாக
 விரக்க மாயரு ணந்தியை நினைந்துன னிறையோனே.

இ-ள்: மூரல் கொள் வண்டு சூழ் சத தள பண்ணவன் முதலோர்கள்-பண்ணைப்பாடுகின்ற வண்டுகள் சூழப்பெற்ற நூறிதழ் களையுடைய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமாமுதலிய தேவர்கள், உருக்கு அரக்கு' என மெய் தளர்ந்து - தீயிலுருக்கியமெழுகைப்போலச் சரீரம்வாடி, உளம். நொந்து - மனம்வருந்தி, இவகை அரற்றி எத்தலும்-இவ்வாறு புலம்பித்துதிக்க, அவர் பவம் முடிவதற்கு அணித்து ஆக-அவர்களதுபாவம் ஒழிதற்குக்காலம் நெருங்க, இரக்கம் ஆய்-அத்து திகளேக்கேட்டுத் திருவுளமிரங்கி, அருள் நந்தியை நினைந்தனன்-கிருபையினையுடைய திருநந்தி தேவரை வரும்படி நினைத்தருளினார், இ னை யோ ன் - சிவபெருமான் எ-று.

(13)

எந்தை நந்தியை யுன்னலு மவனறிந் திறைவன்மூன்
 வந்து வந்தனை செய்துகை தொழுதலு மறைமேலோன்
 கந்த மாமலர்க் கடவுளா தியர்தமைக் கடிதெம்முன்
 நந்தி டென்றன னன்றென முதற்கடை தனில்வந்தான்.

இ-ள்: எந்தை நந்தியை உன்னலும் - எம்பரமபிதாவாகிய சிவபெருமான் திருநந்திதேவரை நினைத்தவுடன், அவன் அறிந்து-அவர் அதனையுணர்ந்து, இறைவன் முன் வந்து வந்தனை செய்துகை தொழுதலும்-சிவபெருமானது திருமுன்னிலையில்வந்து வணங்கிக் கைகுவித்துநிற்க, மறை மேலோன்-வேதங்களுக்கதிதராகிய சிவபெருமான், கந்த மா மலர் கடவுள் ஆதியர் தமை-வாசனை பொருந்திய பெரிய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமாமுதலிய தேவர்களை, கடிது-விரைவாக, எம் முன் தந்திடு என்றனன்-எமது முன்னிலையில் அழைத்துவரக்கடவையென்று அவர்க்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார், நன்று என முதல் கடைதனில் வந்தான்-திருநந்திதேவர் அதுகேட்டு நன்றென்று சம்மதித்து முதல்வாயிலில் வந்தருளினார் எ-று.

(14)

கணங்கள் காப்புறு முதற்கடை குறுகலுங் கண்டேத்தித்
 தணங்கொள் பங்கயன் வாசவன் விண்ணவர் தாமெல்லாம்
 வணங்க வெம்பிரா னுமைத்தரு கென்றனை வறிதேறு
 மணங்கு கொள்ளலீர் வம்பினே நீவிரென் றருள்செய்தான்.

மோனைங்கு படலம்

இ-ள்: கணங்கள் காப்புறு முதல் கடை குறுகலும்—(திருநந்தி தேவர்) சிவகணத்தவர்களாற் காக்கப்படுகின்ற முதல்வாயிலில் வந்தவுடன், தணம் கொள் பங்கயன் வாசவன் விண்ணவர் எல்லாம்—குளிர்ச்சிபொருந்திய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரம தேவரும் இந்திரனும் மற்றையதேவர்களுமாகியயாவரும், கண்டு ஏத்தி வணங்க-தரிசித்துத்துதித்து நமஸ்கரிக்க, எம்பிரான் உமை தருக என்றனன் — (திருநந்திதேவர் அவர்களை நோக்கி) எங்கள் தலைவராகிய சிவபெருமான் உங்களை அழைத்துவருக என்று பணித்தருளினர், நீவிர் வறிதேனும் அணங்கு கொள்ளலீர்—நீங்கள் சிறிதாயினும் வருத்தமுரூதீர், வம்மின் என்று அருள் செய்தான் வாருங்களென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் எ-று.

தணம்-தண்மை.

(15)

சீர்த்த நந்திவந் திவ்வகை யுரைத்தசொற் செவிதோறும்
வார்த்த பேரமு தாதலு முவகையின் மதர்ப்பாகிப்
பேர்த்தொர் மாற்றமு முரைத்திலர் பிரமனே முதற்றேவ
ரார்த்து நாதனைப் பாடின ராவின ரலமந்தார்.

இ-ள்: சீர்த்த நந்தி வந்து இ வகை உரைத்த சொல்— சிறப்புப்பொருந்திய திருநந்திதேவர்வந்து இவ்வாறு கூறிய வார்த்தை, செவி தோறும் வார்த்த பேர் அமுது ஆதலும்—காதுகடோறும் வரர்க்கப்பட்ட பெருமைபொருந்திய அமிர்தம் போலமைதலும், பிரமனே முதல் தேவர்—பிரமாவேமுதலாகிய தேவர்கள், உவகையில் மதர்ப்பு* ஆகி - மகிழ்ச்சியினைப் பூரிப்படைந்து, பேர்த்து ஓர் மாற்றமும் உரைத்திலர்—பதில்வார்த்தை யொன்றுங்கூறுதவர்களாய், ஆர்த்து-ஆரவாரித்து, நாதனை பாடினர்—சிவபெருமானைத்தோத்திரஞ்செய்து, ஆடினர் அலமந்தார்—ஆநந்தக்கூத்தாடிச் சுழன்றார்கள் எ-று.

பெயர்த்து என்பது பேர்த்து என விகாரமாயிற்று. உம்மை-இழிவுகிறப்பு. உரைத்திலர் பாடினர் ஆடினர் என்பன முற்றெச்சங்கள். கேட்டவுடன் வருத்தத்தைத்தீர்த்தலால் 'செவிதோறும் வார்த்தபேரமுதாதலும்' என்றார்.

(16)

பெரிது நோயுழந் தருள்பவ ரின்றியே பெருங்கால
நிரய முற்றுளோர் தங்களை யெடுத்திடு நிலைத்தன்றே
வருளி வீர்மையா லுமையரன் விளித்தன னனைவீரும்
வருதி ரென்றசொற் பங்கயன் முதலிய வானோர்க்கே.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: அரன் அருளின் நீர்மையால் உமை விளித்தனன் அனைவீரும் வருதிர் என்ற சொல்-சிவபெருமான் திருவருட்டன்மையால் உங்களை யழைத்தருளினார் எல்லீரும் வாருங்கள் என்று திருநந்தி தேவர் கூறிய வார்த்தையானது, பங்கயன் முதலிய வானோர்க்கு-பிரமா முதலிய தேவர்களுக்கு, பெரிதும் நோய் உழந்து அருள்பவர் இன்றி பெரும் காலம் நிரயம் உற்றுளோர் தங்களை எடுத்திடும் நிலைத்து அன்றோ-மிகவுந்துயருழந்து காப்பவரில்லாமல் நெடுங் காலமாக நரகத்தில் அமிழ்த்திக்கிடந்தவர்களைத் தூக்கிவிட்ட தன்மைபோலுமல்லவா? ௪-௮.

நெடுநாளாக மனதிற்குடிகொண்டிருந்த பெருந்துயரைத் தீர்த்ததாதலின் அம்மொழியை 'நிரயமுற்றுளோர்தங்களை யெடுத்திடுநிலைத்தன்றோ' என்றார். (17)

செய்ய லாவதொன் றின்றியே மகிழ்ச்சியிற் றினைத்தோராய்
மைய லாகிய பண்ணவர் தங்களை வல்லேகொண்
டையன் முன்னுற வுய்த்தன னிருவகை யறத்தோரு
முய்ய வெஞ்சம னுடைதரப் புலியினி லுதிக்கின்றேன்

இ-ள்: செய்யல் ஆவது ஒன்று இன்றி மகிழ்ச்சியில் தினைத் தோர் ஆய்மையல் ஆகிய பண்ணவர் தங்களை - செயற்பாலது யாதொன்று மின்றிச் சந்தோஷசாகரத்திலமிழ்ந்தினவர்களாய் அறிவுமயங்கிய தேவர்களை, வல்லே கொண்டு-விரைவிலழைத்துக் கொண்டு சென்று, ஐயன் முன் உற உய்த்தனன்-சிவபெருமானது திருமுன்னாகவிடுத்தார், இருவகை அறத்தோரும் உய்ய-இரு வகைப்பட்ட தருமத்தின்வழிபட்டொழுகுகின்ற மானுடர்யாவரும் உய்திபெறவும், வெம் சமன் உடைதர-கொடிய யமன்தோல்வி யடையவும், புலியினில் உதிக்கின்றேன் - பூவுலகத்திலவதரித்த திருநந்திதேவர் ௪-௮.

இருவகையறத்தோர் என்றது இல்லறத்தினரையுந்துறவறத்தி னரையும். உதிக்கின்றேன் உய்த்தனன் எனஇயையும். தினைத்தல் வினைக்கேற்ப மகிழ்ச்சியைக்கடலென்றும். உதிக்கின்றேன்-கால வழுவுமைதி. (18)

வண்டுளர் கமலமேன் மதலை வாசவ
எண்டர்க ளனைவரு மன்பொ டேகியே
பண்டியிர் முழுதருள் பரனைக் கண்களாற்
கண்டனர் வழுத்தினர் கரங்கள் கூப்பினார்.

மோனநீங்கு படலம்

இ-ள்: வண்டு உளர் கமல மேல் மதலை-வண்டுகள் பண்ணைப் பாடுதற்கிடமாகிய தாமரைமலராசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவரும், வாசவன்-இந்திரனும், அண்டர்கள் அனைவரும்-மற்றையதேவர்களும் ஆகிய எல்லோரும், அன்பொடு ஏகி-அன்பினுடன்போய், பண்டு உயிர் முழுது அருள் பரனை கண்களால் கண்டனர் - முற்காலத்தில் ஆன்மாக்களெல்லாவற்றையும்படைத்தருளிய சிவபெருமானைக் கண்களினூற்றிரிசித்து, கரங்கள் கூப்பினார் வழுத்தினர்-கைகுவித்தவர்களாய் துதித்தார்கள். எ-று.

(19)

கண்டனர் கூப்பினார் என்பன முற்றெச்சங்கள்.

விண்மதி படர்ச்சடை வேத கீதனை

யண்மினர் வணங்கின ரரிமு னற்றிய

வுண்மகிழ் பூசனை யொப்பப் போதநீர்

கண்மல ரதனெடு கழல்கள் சேரவே.

இ-ள்: விண் மதி படர் சடை வேதகீதனை அண்மினர்-ஆகாயத்திற்சஞ்சரிக்கின்ற பாலசந்திரன்தவழப்பெற்ற சடைமுடியிளையுடைய வேதகீதராகிய சிவபிரானையணுகி, அரி முன் ஆற்றிய உள் மகிழ் பூசனை ஒப்ப-திருமால் முற்காலத்திற் செய்த மனம்கிழ்தற்கேற்ற பூசையைப்போல, போத நீர் கண்மலர் அதனெடு கழல்கள் சேர-ஆநந்தபாஷ்பம் கண்களாகிய மலர்களோடு, திருவடிகளிற்பொருந்த, வணங்கினர் - நமஸ்கரித்தார்கள் எ-று.

வேதகீதன்-வேதங்களின் கீதத்தையுடைவர் 'வேதமோதி வெண்ணூல்பூண்டு வெள்ளையெருதேறிப்-பூதஞ்சூழப்பொலியவருவார்புலியின்னுரித்தோலார்' என்னுந் தேவாரத்தானுமறிக. அண்மினர்-முற்றெச்சம். ஒப்ப சேர என இயையும். அது-பகுதிப்பொருள்வினாதி.

திருமால் சக்கரப்படையைப்பெறும்பொருட்டுத் தினந்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலராற் சிவபிரானைப்பூசித்துவருங்காலத்தில் ஒரு நாள் அவரது சோதனையால் ஒருமலர்குறையத் தமது வலக் கண்ணையே மலராக இடந்துசாத்தித் திருவருள்பெற்றதனால் 'அரிமுனாற்றியவுண்மகிழ்பூசனையொப்ப' என்றார். திருமால் கண்ணிடந்துசாத்தியதை 'பன்னுமொரு திருப்பெயர்க்கு நறுங்கமலங்

கந்தபுராணம்

காணுமைப் பதைத்து நோக்கி-யென்னினிமேற் செயலென்று
தெரிந்துணர்ந்து தனது விழி யிடந்து பெம்மான்-கொன்மலர்த்
தாண் மிசைச்சாத்திக் களிகூர்ந்தான்” என்னுங்காஞ்சிப்புராணச்
செய்யுளானுமுணர்க. (20)

வணங்கிய பண்ணவர் வல்ல வல்லவா
பணங்கீ ரரவரைப் பரமற் போற்றலு
முணங்கிய சிந்தையீ ருமது வேண்டலு
மணங்குறு நிலைமையு மறைமி னென்னவே.

இ-ள்: வணங்கிய பண்ணவர்-அங்ஙனம் பணிந்ததேவர்கள், வல்ல வல்லவா பணம் கிளர் அரவு அரை பரமன் போற்றலும்-தங்கள் தங்களாயினன்றவியன்றபடி படம்விளங்கப் பெற்ற சர்ப்பத்தைக் கச்சாகஅணிந்த அரையினையுடையசிவபெருமானைத்துதித்தலும், உணங்கிய சிந்தையீர்-(அப்பெருமான் அவர்களை நோக்கி) வாடியமனத்தையுடைய தேவீர்களாள்!, உமது வேண்டலும் அணங்கு உறும் நிலைமையும் அறைமின் என்ன-உங்கள்வேண்டு கோளையும் துன்பமுற்றிருக்குந்தன்மையையுஞ் சொல்லீர்களென்று திருவாய்மலர்ந்தருள எ-று.

வல்லவாறு என்றது ஈறுகுறைந்துநின்றது. சிவப்பிரபாவங்களை முற்றாய்க்குறித்து திப்பதரிதாகலின் நினைவில்வந்தனவற்றைக் கூறித் துதித்தனரென்க. இதனை 'வாயில்வந்தன வந்தன போற்றினர்' எனமுன்னர்ப்பாயிரப்படலத்திற் கூறுதலானுமறிக. இது முதனன்குசெய்யுட்கள் குளகம். (21)

பேருக மளப்பில பெயர்த லின்றியே
சூரன தானையிற் றுயர்ப்பட்ட டாழ்ந்தனங்
காருழ் கந்தரக் கடவு ணீயல
தாருள ரடியரே மலக்க ணீக்குவார்.

இ-ள்: அளப்பு இல பேர் உகம்-அளவில்லாத பெரியயுகங்களாக, பெயர்தல் இன்றி-ஒய்தலின்றி, சூரனது ஆணையில் துயர்ப்பட்டு ஆழ்ந்தனம்-சூரபன்மனது கட்டளையினுற்றுன்பமுற்றுத் தாழ்வடைந்தோம், கார் உறழ் கந்தரகடவுள்-கருநிறம்பொருந்திய திருக்கண்டத்தையுடைய பெருமானே, நீ அலது-தேவரீரேயன்றி, அடியரேம் அலக்கண் நீக்குவார் ஆர் உளர்-சிறியேங்களது துன்பத்தைத் தவிர்க்கத்தக்கவர்கள் வேறு யாவரிருக்கின்றனர் (ஒருவரு மில்லையே) எ-று.

அளப்பில-பல. கடவுள்-அண்மைவிளி. நீக்குவார்-வினையாலனை யும்பெயர்.

(22)

மோனநீங்கு படலம்

ஆயவெஞ் சூரன தானி நீக்கவோர்
சேயினை யருளுவான் சிமய மாகிய
மீயுயர் வரையிடை மேவி நோற்றிடு
மாயையின் முதல்வியை மணத்தல் வேண்டுநீ.

இ-ள்: ஆய வெம் சூரனது ஆவி நீக்க ஓர் சேயினை அருளுவான்-அந்தக்கொடிய சூரபன்மனது உயிரைத்தொலைத்தற்கேற்ற ஒருகுமாரரைத்தோற்றுவிக்கும்வண்ணம், சிமயம் ஆகிய மீ உயர்வரை இடை மேவி நோற்றிடும் மாயையின் முதல்வியை-இமயமாகிய ஆகாயமளவுமுயர்ந்தமலையில் வீற்றிருந்து தவஞ் செய்கின்ற மாயையின் தலைவியாகிய பார் ப்பதி தேவியை, நீ மணத்தல் வேண்டும்-தேவரீர் திருமணஞ்செய்தருளுதல்வேண்டும் எனு.

மாயை பெருமாயை என்னுமிரண்டிற்குமப்பாற்பட்டுநிற்பவரென்பார் 'மாயையின்முதல்வி' என்றார். இதனை "அப்பாலைக்கப்பாலைக்கப்பாலாயறிவரியவமலைதன்னை" என்னுஞ்சிவதருமோத்தரச்செய்யுளானுமுணர்க.

(23)

என்றிவை கூறியே யாரு மெம்பிரான்
மன்றலந் தாண்மலர் வணங்கிப் போற்றலு
மின்றிகழ் பசங்கதிர் மிலைச்சம் வேணியா
னன்றென விசைந்திவை நவிறன் மேயினான்.

இ-ள்: என்று இவை யாரும் கூறி-என்று இந்தவாசகங்களை எல்லாத் தேவர்களும் விண்ணப்பஞ்செய்து, எம் பிரான் மன்றலம் தாள் மலர் வணங்கி போற்றலும்-எங்கள் தலைவராகிய சிவபெருமானது நறுமணங்கமழுகின்ற திருவடிகளாகிய தாமரைமலர்களை வணங்கித்துதிக்க, மின் திகழ் பசும் கதிர் மிலைச்சம் வேணியான்-ஒளிவிளங்குகின்ற சூளிர்த்தகிரணங்களையுடைய சந்திரனையணிந்த சடைமுடியையுடைய அச்சிவபெருமான், நன்று என இசைந்து இவை நவிறல் மேயினான்-நல்லதென்று டன்பட்டு இவற்றைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுவாராயினார் எனு.

(24)

புங்கவர் யாவரும் பொருமல் கொள்ளல்
ருங்கடம் பொருட்டிலல் வோங்கல் வைகிய
மங்கையை மணந்துநும் வருத்த நீக்குது
மிங்கினி யாவரு மேகு கென்றனன்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: புங்கவர் யாவரும் பொருமல் கொள்ளலீர்-தேவிர்காள்! நீவிரெல்லீருந் துன்பமுறூதீர்கள், அ ஓங்கல் வைகிய மங்கையை உங்கள் தம்பொருட்டில் மணந்து-அந்த இமயமலையிலிருக்கின்ற பார்வதிதேவியை உங்கள்காரணமாகத் திருமணம்புரிந்து, நும் வருத்தம் நீக்குதும்-உங்கள் துன்பத்தையொழிப்போம், இனி யாவரும் ஏகுக என்றனன்-இனி எல்லீரும் (நும்மிருக்கையை நோக்கிச்) செல்லுங்கொண்டு திருவாய் மலர்ந்தருளினார் சிவ பெருமான் எ-று.

ஏகுக என்னும் வியங்கோளீறுதொக்கது. (25)

முழுதுணர் பரனிது மொழியப் போதனுஞ்
செழுமையில் பொன்னகர்த் தேவும் யாவருந்
தொழுதனர் விடைகொடு துயரஞ் சிந்தியே
விழுமிய மேருவின் மிசைக்க னேகினார்.

இ-ள்: முழுது உணர் பரன் இது மொழிய-எல்லாவற்றையும் ஒரேகாலத்திலறிகின்ற சிவ பிரான் இவ்வாசகத்தைக்கூறியருள, போதனும்-பிரமதேவரும், செழுமை இல் பொன் நகர் தேவும்-(அசுரராலழிக்கப்பட்டுப்) பொலிவிழந்த சுவர்க்கலோகத்திற்கதிப னாகிய இந்திரனும், யாவரும்-மற்றைய தேவர்களெல்லோரும் தொழுதனர் விடை கொடு-கைதொழுது (அவரிடம்) அனுமதி பெற்று, துயரம் சிந்தி-தமது துன்பத்தை யொழித்து, விழுமிய மேருவின் மிசைகண் ஏகினார்-சிறந்தமேருமலையின் மேலிடத்துச் சென்றார்கள் எ-று.

தொழுதனர்-முற்றெச்சம். (26)

வேறு

அன்னார் விடைகொண் டேகியபி னதுகண் டிரதி யெம்பெருமான், முன்னு விறைஞ்சிப் போற்றிசெய்து முறையோ முறையோ விறையோனே, பொன்னார் கமலத் தயன்முதலோர் புணர்ப்பா லெங்கோன் போந்திங்கே யுன்னான் முடிந்தா னவன்பிழையை யுளங்கொளாம லருளென்றான்.

இ-ள்: அன்னார் விடை கொண்டு ஏகிய பின்-அத்தேவர்கள் (சிவபிரானிடம்) அனுமதிபெற்றுக்கொண்டு சென்றபின், இரதி அது கண்டு-இரதிதேவி அந்நிகழ்ச்சிகளைப்பார்த்து, எம் பெருமான் முன்

மோனநீங்கு படலம்

ஆ இறைஞ்சி போற்றிசெய்து-எமதுதலைவராகிய சிவபிரானது திரு முன்னிலையிற்சென்று வணங்கித்துதித்து, இறையோனே-கடவுளே!, முறையோ முறையோ-இதுநீதியா!! நீதியா!! (நீதியல்லவே), பொன் ஆர் கமலத்து அயன் முதலோர் புணர்ப்பால்-அழகுபொருந்திய தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமாமுதலிய தேவர்களது சூழ்ச்சி யினால், எம் கோன் இங்கே போந்து உன்னால் முடிந்தான்-எனது நாயகர் இங்கே பொரவந்து தேவரீராலிறந்தார் (ஆதலின்), அவன் பிழையை உளங்கொளாமல் அருள் என்னுள்-அவர் அறியாதியற்றிய குற்றத்தைத் திருவுள்ளங்கொள்ளாது எழுப்பியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாள் எ-று

எங்கோன் என்பதில் யானென்பதன்விகாரமாகிய என் என்பது ஈறுதிரிந்து எம் எனநின்றது. போற்றிசெய்து-என்னுள் என இயையும்.

அருள்செய்யுஞ் சமயநோக்கியென்பார் 'அதுகண்டு' என்றார். என்கணவரை நும்முடன் பொருமாறேவுதலாகிய பெருங்குற்றத் தையுடைய பிரமனாதிபர்க்கருள்செய்துவிட்டு அவர்சொற்படிதேவரீ ரையெதிர்த்தெரிந்த என் கணவரையெழுப்பாது விடுவது நீதியன் றென்பாள் 'முறையோ முறையோ' என்னுள். (27)

வேறு

இனைய கூறின ளிரதிவேண் டிடுதலு மிணைதீர்ந்த
புனித னல்லரு ளெய்தியே மங்கைநீ புலம்பாய்கேள்
வகைக ருங்குழற் கவுரியை மேவியாம் வரைபோதி
லுனது கேள்வனை யளிக்குதும் போதியென் றுரைசெய்தான்.

இ-ள்: இரதி இனைய கூறினள் வேண்டிடுதலும் - இரதிதேவி இவ்வாசகங்களைக்கூறி வேண்டுதல்செய்ய, இணை தீர்ந்த *புனிதன் நல் அருள் எய்தி-ஒப்பற்ற சிவபெருமான் நல்ல கருணைகூர்ந்து. மங்கை நீ புலம்பாய் கேள்-(இரதியைநோக்கி) பெண்ணே! நீ புலம்பாதே இதனைக்கேட்குதி, யாம்-நாம், வனை கரும் குழல் கவுரியை மேவி வரை போதில்-அலங்கரிக்கப்பட்ட கரிய கூந்தலை யுடைய உமாதேவியையனுதி மணஞ்செய்யும்பொழுது, உனது கேள்வனை அளிக்குதும்-உனது கணவனாகிய மன்மதனை எழுப்பு வோம், போதி என்று உரைசெய்தான் - செல்லக்கடவையென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிஞர் எ-று. (28)

கந்த புராணம்

தன்னை யேதனக் கொப்பவ னிரதியைத் தளரேலென்
றின்ன வாறருள் செய்தலு மகிழ்ந்தடி யிறைஞ்சிப்போய்ப்
பொன்னின் மாலிம யக்கிரி புகுந்தொரு புடையுற்றாள்
வன்ன மாமுகில் வரவுபார்த் துறைதரு மயிலேபோல்.

இ-ள்: தன்னையே தனக்கு ஒப்பவன்-தம்மையே தமக்கு நிகராக
வுடைய சிவபெருமான், இன்னவாறு-இப்படி, இரதியை தளரேல்
என்று அருள் செய்தலும் - இரதியைத்திருநோக்கஞ்செய்து
வருந்தாதேயென்று கருணைசெய்ய, மகிழ்ந்து அடி இறைசிஞ்
போய்-அவ்விரதி மனச்சந்தோஷங்கொண்டு அவரது பாதங்களை
வணங்கிச்சென்று, பொன்னின் மால் இமய கிரி புகுந்து-பொன்
மயமாகிய பெரிய இமயமலையையடைந்து, வன்ன மா முகில்
வரவு பார்த்து உறைதரும் மயிலே போல் ஒரு புடை உற்றாள்-
அழகிய கரியமேகத்தின் வருகையை எதிர்நோக்கியிருக்கின்ற
மயிலையேபோல ஒருபக்கத்திலிருந்தாள் எ-று.

மயில் கார்காலமேகத்தையெதிர்நோக்கியிருப்பதுபோல இரதி
யும் சிவபிரான்றிருமணத்தையெதிர் நோக்கியிருந்தாள் என்க.
ஏகாரங்கள்-தேற்றம். (29)

வேறு

தமியளா யிரதிபோய்த் தானங் குற்றிட
வமரர்க ளாயுளா ரரந்தை தீர்க்கவு
மிமயமால் வரைமிசை யிருந்து நோற்றிடு
முமைதனை மணப்பவு முதல்வ னுன்னினான்.

இ-ள்: இரதி தமியளாய் போய் அங்கு உற்றிட-இரதிதேவி
தனித்தவளாகச்சென்று அவ்விமயமலையிலிருக்க, முதல்வன்-தலைவ
ராகிய சிவபெருமான், அமரர்கள் ஆய் உளார் அரந்தை தீர்க்
கவும்-தேவர்களது துன்பத்தையொழிக்கவும், இமய மால் வரை
மிசை இருந்து நோற்றிடும் உமை தனை மணப்பவும்-இமயமாகிய
பெரியமலையின்மேலிருந்து தவமியற்றுகின்ற பார்வதிதேவியைத்
திருமணஞ் செய்யவும், உன்னினான்-திருவுளம்பற்றினார் எ-று.

தான் - அசைநிலை.

(30)

மோனநீங்கு படலம்

மனந்தனி லித்திற மதித்து வானதி
புனைந்தவன் சனகனென் றுரைக்கும் புங்கவன்
சனந்தனர் சனாதனன் சனற்கு மாரரு
மினந்தரு முனிவரை யினிது நோக்கினான்:

இ-ள்: வான் நதி புனைந்தவன்-பெரிய கங்கைநதியைத் திருச் சடையிலணிந்த சிவபெருமான், மனம் தனில் இ திறம் மதித்து- திருவுள்ளத்திலிவ்வாறு சிந்தித்து, சனகன் என்று உரைக்கும் புங்கவன்-சனகரென்று சொல்லப்படுகின்ற தலைவரும், சனந்தன்-சனந்தரும், நல் சனாதனன்-நல்ல சனாதனரும், சனற்குமாரன் ஆம்-சனற்குமாரருமாகிய, இனம் தரும் முனிவரை-தொகுதி பொருந்திய நான்கு முனிவர்களையும், இனிது நோக்கினான்-நன்றாகத் திருநோக்கஞ்செய்தார் எ-று.

கிருபையுடனென்பார் 'இனிது' என்றார்.

(31)

நன்னல மைந்தர்கான் ஞான போதகஞ்
சொன்னடை யன்றது துயர நீங்கியே
மிந்நிலை மோனமோ டிருந்து நந்தமை
யுன்னுத லேயென வுணர வோதினான்.

இ-ள்: நல் நல மைந்தர்கான்-(அங்ஙனந் திருநோக்கஞ்செய்த சிவபெருமான்) மிக்க நன்மையையுடைய சிறுவர்களே, ஞான போதகம் சொல் நடை அன்று - ஞானபோதமானது வாயாற் சொல்லுந்தரத்தினதன்று, அது-அந்த ஞானபோதமானது. துயரம் நீங்கி-மனத்துன்பத்தையொழித்து, இ நிலை மோனமோடு இருந்து- இவ்வண்ணம் மெளனநிலையோடிருந்து, நந்தமை உன்னுதலே என-எம்மைத் தியானித்தலையாமென்று, உணர ஓதினான் - அவர்களறியும்படி திருவாய்மலர்ந்தருளினார் எ-று.

சேடரும் புத்திரர்களாதலின் 'நன்னலமைந்தர்' என்றார். (32)

கட்படு மிமைத்துணைக் காட்சி யோகினை
நுட்பம தாகவே நுதலிக் காட்டினே
ஞெட்பமொ டிவ்வகை யுரைப்ப வாற்றவுந்
தெட்பம தடைந்தனர் விதியின் சேமினோர்:

கந்தபுராணம்

இ-ள்: கண் படும் இமை துணை காட்சி யோகினை நுட்பமது ஆக நுதலி காட்டினோன்-கண்ணிமைப்பொழுதளவும் ஞானயோகத்தை நுட்பமாகக் குறித்துக் காட்டியருளிய சிவபெருமான், ஓட்பமொடு இவகை உரைப்ப-சிறப்புடன் இவ்வாறு திருவாய் மலர்ந்தருள, விதியின் சேயினோர் ஆற்றவும் தெட்பமது அடைந்தனர்-பிரமபுத்திரர்களாகிய சனகாதிமுனிவர்கள் மிகவுந் தெளிவு பெற்றார்கள். எ-று.

அது இரண்டும் பகுதிப்பொருள்விசுவரூபங்கள்.

(33)

அந்தநல் வேலையி லாற்று நோன்பினோர்
சிந்தைகொ ளன்பொடு சிவன்பொற் றுன்முறை
வந்தனை செய்துநம் மருட்கை நீக்கியே
யுய்ந்தனம் யாமென வுரைத்துப் போற்றினார்.

இ-ள்: அந்த நல் வேலையில் - அந்தநற்சமயத்தில், ஆற்றும் நோன்பினோர் - தவத்தைச்செய்துடைய சனகாதிமுனிவர்கள், சிந்தை கொள் அன்பொடு - மனத்திற்பொருந்திய அன்பினுடன், சிவன் பொன் தாள் முறை வந்தனை செய்து-சிவபிரானது பொன் மயமாகிய திருவடிகளை முறைப்படிவழிபாடுசெய்து, நம் மருட்கை நீங்கி யாம் உய்ந்தனம் என உரைத்து-(எம்பெருமானே!) மனச் சந்தேகம் நீங்கப்பெற்று நாங்கள் உய்ந்தோமென்றுகூறி, போற்றினார்-துதித்தார்கள் எ-று.

(34)

போற்றலு மத்துனைப் புனித னின்னினி
யேற்றிடு நிட்டையி லிருந்து வீடுநீடு
மேற்றிக மெழ்பத மேவு வீரெஞ்சு
சாற்றினன் விடுத்தனன் றவத்தி னோர்தமை.

இ-ள்: போற்றலும்--(முனிவர்கள்) துதித்தலும், அத்துனை-அப்பொழுது, புனிதன்-பரிசுத்தராகிய சிவபெருமான், இன்னினி ஏற்றிடும் நிட்டையில் இருந்து வீடு உறீஇ--(முனிவர்களாள்! நீவிர்) இனித்தகுந்த நிட்டைநிலையிலிருந்து பந்தநீக்கமுற்று, மேல் திகழ் எம் பதம் மேவுவீர் என சாற்றினன்-மேலாகவிளங்குகின்ற ஏமது திருவடிகளை அடைகுதிரென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, தவத்தினோர்தமை விடுத்தனன் - அம்முனிவர்களை (இருக்குமிடத்திற்கு) அனுப்பினார் எ-று.

சாற்றினன்-முற்றெச்சம். உறீஇ-உற்று என்பதன்விகாரம். (35)

மோனநீங்கு படலம் முற்றிற்று

3. தவங்காண் படலம்

பார்வதிதேவியாரது தவநிலையைச் சிவபிரான்கோதித்துக்கண்ட
சரித்திரத்தைக் கூறுதலின்பெயர் பெற்றது.

இப்படலப் பொறிப்பு.

சனகாதிமுனிவர்கள் தம்மிருக்கைநோக்கிப் போனபின் சிவ
பிரான் தேவியாரது அன்பின்றிறத்தைச்சோதிக்கும்படி ஒரு விருத்
தப்பிராமணவேடங்கொண்டு தவச்சாலையையணுகினர். அப்பொ
ழுது அச்சாலையின்வாயிலைக் காவல் செய்திருந்த கன்னியர்கள்
அவர்வந்தகாரணத்தைப் பார்ப்பதிக்குரைப்ப பார்ப்பதி 'அவரை
யழைத்துவாருங்கள்' என்று கட்டளைசெய்தனர். கன்னியர்கள்
அவ்வாறே அழைத்துவந்தனர். தேவியார் அவரைக் கைதொழுது
உபசரித்தனர். பின்னர் அவ்விருத்தப்பிராமணர் 'தேவியாரைப்
பார்த்து 'தேவீ! நீ தவஞ்செய்கின்றகாரணம்யாது?' என்று வினா
வினர். உடனே தேவியார் அவர்க்குப்பிரதி வசனங்கூறும்படி
தோழியாகிய விசையைக்குக்கண்குறிப்புக்கட்ட, அவள் 'சிவபிரான்
வந்து மணஞ்செய்யும்பொருட்டு இவர் தவஞ்செய்கின்றனர்'
என்றுகூறினள். விருத்தப்பிராமணர் அதுகேட்டு 'நங்காய்! சிவ
பிரான் இவள் தவத்திற்கெளிவரமாட்டார், மணஞ்செய்யவுமாட்
டார், இத்தவத்தைவிடுவதேமுறை' என்று திருவாய்மலர்ந்தரு
ளினர். உடனே தேவியார் கோபமுற்று 'முதியவரே! எம்
பெருமான் என்னை மணஞ்செய்யாவிடின் அருந்தவஞ்செய்துமாளு
வதன்றித்தவத்தைவிடுவதில்லை' என்றனர். விருத்தப்பிராமணர்
பின்பு சிவபிரானை மிக இழித்துப்பேசி 'இராசகன்னிகையாகிய
உனக்குக் கணவராக அவர் யோக்கியமுடையரல்லர்' என்றனர்.

கந்தபுராணம்

தேவியார் அதுகேட்டவுடன் முன்னையினும் மிகச்சினந்து சிவ பிரானது பிரபாவத்தையறியாது கூறினையென்று வைது அவரை அவ்விடத்தினில்லாது அப்பாற் போகுமாறு பணித்தனர். விருத்தப்பிராமணர் அது கேட்டும் போகாதிருந்து 'நங்காய்! யான் உன்னை மணஞ்செய்யவந்தேன் வந்தகாரணத்தைவினவாது துரத்துவது நீதியா?' என்றனர். தேவியார் இவ்னைப்போம்படி கூறியும் போகின்றிலன் யான்போவேனென்று அப்பாண்டந்தனர். உடனே சிவபிரான் விருத்தவேடத்தை விடுத்துத் தமது சுயரூபத்துடன் பிரசன்னமாயினர். தேவியார் வணங்கி 'எம்பெருமானே! அறியாமையால் யான் செய்த குற்றத்தைப் பொருத்தருளவேண்டும்' என்றனர். பெருமான் 'தேவீ! நீ கூறியவற்றைத் துதிபோலேற்றுக்கொண்டோம், நாளைவந்து மணஞ்செய்வோம்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி மறைந்தனர். இதனைச் சிவ தோழியர் மலையரசனுக்குக்கூற, அவன் மனைவியுடன்வந்து பார்ப்பதியை யழைத்துக்கொண்டு தனதுமானிகைசேர்ந்தனன் என்பதாம்.

தீது முனிமைந்தர் செல்லலு மதுபோழ்தின்

மாதவ நெறிநிற்கு மலைமக டனியன்புங்

காதலு மெனைவோர்க்குங் காட்டுத லருளாகிச்

சோதனை புரிவாரிற் றுண்ணென வெழலுற்றான்.

இ-ள்: தீது அறும், முனி மைந்தர் செல்லலும்—குற்றமற்ற முனிபுத்திரர் நால்வரும் (தம்மிருக்கைநோக்கிப்) போதலும், அது போழ்தில்—அப்பொழுது, மா தவ நெறி நிற்கும் மலைமகள் தனி அன்பும்—பெரிய தவநெறியில் நிற்கின்ற பார்வதிதேவியாரது ஒப்பற்ற அன்பையும், காதலும்—விருப்பத்தையும், எனைவோர்க்கும் காட்டுதல் அருள் ஆகி—யாவார்க்கும் விளங்க வெளிப்படுத்துதலையே திருவருளாகக்கொண்டு, சோதனை புரிவாரில்—பரீஷிப்பவரைப் போல, துண்ணென எழலுற்றான்—விரைவாக எழுந்தருளினார் (சிவபிரான்) எ-று.

முனிமைந்தர் என்றது மைந்தராகிய முனிவர் எனவிரிதலின் முன்மொழி விசேடியமென்னும் பண்புத்தொகை. இன்னோரென்னவற்றை வடநூலார் விசேடியபூருவபத கருமதாரயமென்பர். இவ்வாறு கொள்ளாது பிரமனது புதல்வரென ஆரும்வேற்றுமைத் தொகையாகப் பொருள் கூறினுமாம். போழ்து—பொழுது என்பதன் விகாரம்.

தவங்காண் படலம்

பார்ப்பதிதேவி தம்மேல்வைத்த அன்பையுங் காதலையும் முற்றறிவானுணர்ந்திருந்தும் உலகினர்க்கு வெளிப்படுத்துதற்காகவே சிவபிரான் சோதித்தனர், தாமறிதற்காகவன்று என்பது தோன்ற 'எனவேவார்க்குங்காட்டுதலருளாகி' எனவும் 'சோதனைபுரிவாரில்' எனவும் கூறினார். (1)

செறிதுவ ருடையாளன் சிகையின னணிநீற்றின்
குறியின னெளிர்நூலன் குண்டிகை யசைகைய
னுறைபனி கதிபோற்று மோலைய னுயர்கோலன்
மறைபயின் முதியோர்போல் வடிவிது கொடுபோனான்.

இ-ள்: செறி துவர் உடை ஆளன் — காவிதோயப்பெற்ற வஸ்திரத்தைத் தரித்தவராயும், சிகையினன்-குடுமியையுடைய வராயும், அணி நீற்றின் குறியினன்-அழகிய திருவெண்ணீற்றின் திரிபுண்டரத்தையுடையவராகியும், ஒளிர் நூலன்-விளங்குகின்ற உபவீதத்தையணிந்தவராயும், குண்டிகை அசை கையன்-கமண்ட லம் (தூங்கி) அசையப்பெற்ற கையையுடையவராயும், உறை பனி கதிர் போற்றும் ஒலையன்-மழையையும் பனியையும் வெய்யிலையுந் தம்மேற்படாது காக்கின்ற ஒலைக்குடையையுடையவராயும், உயர் கோலன்-நீண்ட தண்டத்தையுடையவராயும், மறை பயில் முதி யோர் போல்-வேதங்களையோதுகின்ற விருத்தவேதியரைப்போல, இது வடிவு கொடு போனான்-இந்தத்திருவுருவத்தைக்கொண்டு சென்றருளினார் எ-று.

துவருடையாளன் முதலியகுறிப்புமுற்றெச்சங்கள் தனித்தனி போனானென்னும் வினைமுற்றோடியடைந்தன. (2)

போயின னிமயத்திற் புவனமொ டுயிர்நல்குந்
தாய்தளர் வொடுநோற்குஞ் சாலையி னிடையாந்
தூயவ ரிவரென்றே தோகையர் கடைகாப்போ
ராயவர் பலர்வந்தே யடிதொழு துரைசெய்வார்.

இ-ள்: போயினன்-(இவ்வாறு சிவபிரான்) போய், இமயத்தில்-இமயமலையில், புவனமொடு உயிர் நல்கும் தாய் தளர்வொடு நோற்கும் சாலையின் இடை சார-உலகங்களையும் (அவற்றிலுள்ள) ஆன்மவர்க்கங்களையும்ன்றருளிய அன்னையாராகிய உமாதேவியார் மெவிவுடன் தவஞ்செய்கின்ற சாலையினிடத்து அணுக, கடை காப்

கந்தபுராணம்

போர் ஆயவர் தோகையர் பலர்-வாயிலைக்காவல்செய்பவராகிய கன்னியர்களனேகர், இவர் தூயவர் என்று வந்து-இவர் தூய்மையை யுடைய பெரியவரென்று சிந்தித்து (அவரிடத்து) வந்து, அடி தொழுது உரை செய்வார்-பாதங்களைவணங்கி இவ்வாறு கூறுவார்கள் என்று.

போயினன்-முற்றெச்சம், அது சார என்பதனோடியையும். உணவொறுத்தன்முதலிய நியமத்துடனென்பார் 'தளர்வொடு' என்றார். இதுகாறும் சிவபிரான்வந்திலரேயென்னும் வருத்தத்துடனென்பார் அங்ஙனங்கூறினரெனினுமாம். (3)

தளர்நடை முதியீரித் தடவரை யிடைசேற
லெளிதல வடிகேள்வந் தெய்திய தெவனென்ன
வளமலை யரசன்றன் மகள்புரி தவநாடற்
குளமுட னிவண்வந்தே னிவகையி னுடனென்றான்.

இ-ள்: அடிகேள்-பெரியவரே, தளர் நடை முதியீர்-சோர்ந்த நடையினையுடைய விருத்தராகியநீர், இ'தட்'வரை இடை சேறல் எனிது அல-(ஏற்றிழிவுமுதலியனமிகுதலாற் 'காளையர்க்குஞ்செல்லு தற்கரிதாகிய) விசாவித்த இந்த மலையின்கண்ணே நடந்துவருதல் இலகுவன்று, வந்து எய்தியது எவன் என்ன- (அங்ஙனமாகவும் ஆயாசத்தைச்சிந்தியாது) வந்துசேர்ந்தகாரணம் யாதென்று (அக் கன்னியர்) வினாவ, வள மலை அரசன் தன் மகள் புரி தவம் நாடற்கு உளமுடன்-வளப்பயிக்க மலையரசனதுபுத்திரிசெய்கின்ற தவத்தைக் காணுதற்கு மனங்கொண்டு, உவகையினுடன் இவண் வந்தேன் என்றான்-மகிழ்ச்சியுடன் இவ்விடத்து வந்தேனென்று அருளிச் செய்தார் (விருத்தப்பிராமணவேடங்கொண்ட சிவபிரான்) என்று.

எவன்-வினாவினைக்குறிப்பு. "என்காணுயர்பெயர்க்கு*** அயலில கரமே யாதலும்விளித்தனு" என்னும் நன்னூற்குத்திரவிதிப்படி அடிகள் என்பது விளிக்கண் அடிகேள் எனவந்தது. தவத்தைப் பரீட்சித்தற்குவந்தேனெனக் குறிப்புப் பொருளுந்தோன்ற. 'தவ நாடற்குளமுடனிவண்வந்தேன்' என்றார். (4)

என்றலு மினிதென்றே மிமையவ னிடையில்லோர்
சென்றனர் கிழவோன்றன் செயலினை யறைகாலை
யொன்றிய முதியோரே லுய்க்குதி ரிவனென்ன
நின்றதொர் பெரியோனை நேரிழை முனமுய்த்தார்.

தவங்காண் படலம்

இ-ள்: என்றலும்-என்று (விருத்தப்பிராமணவேடங்கொண்ட சிவபிரான்) அருளிச்செய்தலும், இனிது என்று-இதுநன்றென்றுகூறி, சில்லோர் இமையவன் இடைசென்றனர்-சிலகன்னியர்கள் பார்ப்பதி தேவியிடத்துப்போய், கிழவோன் தன் செயலினை அறை காலை-விருத்தப்பிராமணரது செயலைக்கூறியபொழுது, ஒன்றிய முதியோரேல் இவண் உய்க்குதிர் என்ன-(அவ்வம்மையார்) விருத்தராயின் (அவரை) இவ்விடத்துவரவிடுக்குதிரென்று கூறியருள, நின்றது ஓர் பெரியோனை நேரிழை முனம் உய்த்தார்-(அக்கன்னியர்கள்) வாயிலில் நின்ற விருத்தவேதியரை நேரிய ஆபரணங்கோயணிந்த பார்வதி தேவியாரது திருமுன்னிலையில் விடுத்தார்கள் எ-று.

இமையவன்-இமயமலையரசன்மகள். சென்றனர்-முற்றெச்சம். ஒன்றியமுதியோர்-முதுமையொன்றினோர். நேரிழை-அன்மொழித் தொகை. முன்னம் முனம் மெனத் தொக்கது. நரையானன்றி அறிவானும் முதியோரேலென்பார் 'ஒன்றியமுதியோரேல்' எனவும், அதனைஅறிந்துள்விடுத்தனரென்பார் 'நின்றதொர்ப்பெரியோனை நேரிழைமுனமுய்த்தார்' எனவும் கூறினர். (5)

உய்த்தலு மிவரெநதைக் குறுபரி வினரென்றே

பத்திமை படுபாலாந் பார்ப்பதி தொழலோடு

மெய்த்துனை யெனநின்ற விசையொயர் தவிசிட்டு

நித்தனை யுறைவித்தா னிமலையு மயனின்றுள்.

இ-ள்: உய்த்தலும்-அவ்வாறுவிட்டவுடன், பார்ப்பதி-பார்ப்பதி தேவியார், இவர் எந்தைக்கு உறு பரிவினர் என்று பத்திமை படுபாலால்-இவர் எம் பரமபிதாவாகிய சிவபிரானிடத்துப் பேரன் புடையவரென்று(தம்மனத்திற்)பத்திதோன்றுந்தன்மையால்,தொழலோடும்-கைதொழுதலும், மெய் துனை என நின்ற விசையை-மெய்ம்மையாகிய துணைவியாகநின்ற விசையென்பவள், ஓர் தவிசு இட்டு-(அவ்விடத்தே) ஓராசனத்தையிட்டு, நித்தனை உறைவித்தாள்-(விருத்தவேதியவடிவங்கொண்டே) சிவபெருமானை அதிவிருத்தினுள், நிமலையும் அயல் நின்றாள்-பார்ப்பதிதேவியாரும் அவரது பக்கத்தில் நின்றார் எ-று.

நித்தன்-என்றுமுள்ளவன். உம்மை-எச்சம். குறிப்பறிந்தேவல் செய்யுமுயிர்த்தோழியென்பார் 'மெய்த்துனையெனநின்றவிசையை' என்றார். (6)

கந்தபுராணம்

அப்பொழுது துமைதன்னை யாதர வொடுபாராச்
செப்புத லரிதாமுன் றிருநல னழிவெய்த
மெய்ப்படு தசையொல்க மிகுதவ முயல்கின்று
யெப்பொருள் விழைவுற்று யெண்ணிய துரையென்றுன்:

இ-ள்: அ பொழுது-அச்சமயத்தில், உமை தன்னை ஆதரவொடு பாரா- (விருத்தவேடங்கொண்ட சிவபெருமான்) பார்ப்பதிதேவி யாரைத் தண்ணளியோடுபார்த்து, செப்புதல் அரிது ஆம் உன் திரு நலன் அழிவு எய்த-வருணித்தற்கரிய உனதுபேரழகுக்கெடவும், மெய் படு தசை ஒல்க-சரீரத்திற்பொருந்திய தசை ஒடுங்கவும், மிகு தவம் முயல்கின்றாய்-மிகுந்ததவத்தைச்செய்கின்றனை, எ பொருள் விழை வுற்றாய்-எந்தப்பொருளைப்பெறவிரும்பினை, எண்ணியது உரை என்றான்-நீ நினைத்ததைச்சொல்லுதியென்று திருவாய்மலர்ந்தளிர் னார் எ-று.

(7)

வேறு

முடிவி லானிவை யுரைத்தலும் விசயையை முகநோக்கிக்
கொடியி னெல்கிய நுகப்புடை யுமையவள் குறிப்பாலே
கடிதி னிங்கிவர்க் கெதிர்மொழி யீகெனக் கண்காட்ட
வடிய நேற்கிது பணித்தன ளெனவறிந் தவள்சொல்வாள்.

இ-ள்: முடிவு இலான் இவை உரைத்தலும்-அழிவற்ற சிவ பெருமான் இவ்வாசகங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், கொடியின் ஒல்கிய நுகப்பு உடை உமையவள்-பூங்கொடியைப்போலத் துவளுகின்ற இடையினையுடைய பார்ப்பதிதேவியார், விசயையை முகம் நோக்கி-(காதற்றோழியாகிய) விசயையை முகத்தின்கட் பார்த்து, இவர்க்கு கடிதின் எதிர் மொழி ஈக என-இவருக்கு விரை வில் விடைபகருதியென்று, குறிப்பால் கண்காட்ட-குறிப்பிற் கண்ணைக்காட்ட, அவள்-அவ்விசயை, அடியனேற்கு இதுபணித்தனள் என அறிந்து சொல்வாள்-அடியேனுக்கு இப்பணியைக் கற்பித்தா ரென்றுணர்ந்து கூறுவாள் எ-று.

ஈங்கு-அசை.ஈக என்னும்வியங்கோள் ஈறுதொக்கது.விசயையை முகநோக்கி என்பது, “முதலையெயுறிற்சினையைக்கண்ணுறும்” என்றவிதிப்படி சினையிற்கண்ணுருபுவிரித்துப் பொருள்கொள்ளப் பட்டது. விசயையின்முகத்தை நோக்கியென்பது கருத்து. தான் விடைகூற நாணிணளாதலின் விடைகூறும்படி விசயைக்குக்கண் குறிகாட்டினர். மேல் பன்னிரண்டாஞ்செய்யுளில் தேவி கூறத் தொடங்குமிடத்து ‘நாணீக்கியே பொருதுமைநுவல்கின்றான்’ எனக் கூறுதலாலும் இக்கருத்துணர்க.

(8)

தவங்காண் படலம்

மன்னு யிர்க்குயி ராகிய கண்ணுதன் மணஞ்செய்து
தன்னி டத்தினி லிருத்தினன் கொள்வதே தானுன்னிக்
கன்னி மெய்த்தவ மியற்றின ளென்றுகா தலிகூற
முன்ன வர்க்குமுன் னானவ னகைத்திவை மொழிகின்றான்.

இ-ள்: மன் உயிர்க்கு உயிர் ஆகிய கண்ணுதல்-நிலைப்பெற்ற ஆன்மாக்களுக்குப் பரமான்மாவாய் நிற்கின்ற நெற்றிக்கண்ணை யுடைய சிவபிரான், மணஞ்செய்து-திருமணமியற்றி, தன் இடத்தினில் இருத்தினன் கொள்வதே உன்னி-தமது இடப்பாகத்தில் அமைத்துக்கொள்வதையே நினைத்து, கன்னி-இந்தப் பார்ப்பதிதேவி, மெய்தவம் இயற்றினள் என்று-மெய்ம்மையாகிய தவத்தைச் செய்தா ரென்று, காதலி கூற-காதற்றோழியாகிய விசயை விண்ணப்பஞ் செய்ய, முன்னவர்க்கும் முன்ஆனவன்-முன்னைப்பழம்பொருட்கும் முன்னைப்பழம்பொருளாகிய சிவபிரான், நகைத்து இவை மொழிகின்றான்-புன்னகைசெய்து இவ்வாசகங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளு கின்றார் என்று.

ஏ-தேற்றம். தான்-அசை. இருத்தினன்-முற்றெச்சம். (9)

புவியளித்தருண் முதல்வரு நாடரும் புனிதன்று
னிவட வத்தினுக் கெய்துமோ வெய்தினு மினையாளை
யவன்வி ருப்பொடு வரையுமோ ஷமையவ ளறியாமே
தவமி யற்றின ளெளியனோ சங்கரன் றனக்கம்மா.

இ-ள்: புவி அளித்து அருள் முதல்வரும் நாட அரும் புனிதன்-உலகத்தைப்படைத்தும் காத்தும் அருளுகின்ற தலைவர்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்களாலுந்தேடியறிதற்கரியரான சிவபிரான், இவன் தவத்தினுக்கு எய்துமோ-இந்தப்பார்ப்பதிதேவியினது தவத்திற் குப்பிரசன்னமாவாரா? (ஆகார்), எய்தினும்-அங்ஙனம் பிரசன்னமாயினும், அவன்-அச்சிவபெருமான், விருப்பொடு இனையாளை வரையுமோ-விருப்பத்துடன் இப்பார்ப்பதியை மணஞ்செய்வாரா? (செய்யார்), உமையவள் அறியாமே தவம் இயற்றினள்-பார்ப்பதி தேவி இவைகளையறியாது தவஞ்செய்தாள், சங்கரன் தனக்கு எளியனோ-சிவபிரான் இப்பார்ப்பதிக்கு எளியவரா?(அல்லரே!) என்று.

உம்மை முன்னையது உயர்வுசிறப்பு;பின்னையது எதிர்மறை.நாட என்பதனீற்றுகரந்தொக்கது. அறியாமே-மேயிற்றுவினையெச்சம். அளித்தல்-பிரமற்காம்போதுபடைத்தல், விஷ்ணுவுக்காம் போது

கந்தபுராணம்

காத்தல். அளித்தலைப் படைத்தலெனவும் அருளனைக்காத்தலெனவுங் கூறுவாருமுளர். (10)

அல்லல் பெற்றிட நோற்றிடு பகுதியா லாம்பாலொன்
நில்லை மித்துணைப் பெறலரும் பொருளிவட் கெளிதாமோ
பல்ப கற்றன தெழினலம் வறிதுபட் டனவன்றோ
வொல்லை மித்தவம் விடுவதே கடனினி யுமைக்கென்றான்.

இ-ள்: அல்லல் பெற்றிட நோற்றிடு பகுதியால்-வருத்தமுண்டாகத் தவஞ்செய்தலினால், ஆம் பால் ஒன்று இல்லை-நிறைவேறற்பாலது யாதொன்று மில்லை, இ துணை பெறல் அரும் பொருள் இவட்கு எளிது ஆமோ-இத்தகைய பெறுதற்கரிய பொருள் இவளுக்கு எளிதிற்கிடைக்குமா? (கிடையாதே!), பல் பகல் தனது எழில் நலம் வறிதுப்பட்டன அன்றோ-பலநாளாக இவளது அழகின் நலம் வீணயிற்றன்றோ?, இனி ஒல்லை இ தவம் விடுவதே உமைக்கு கடன் என்றான்-இனி விரைவில் இந்தத்தவத்தைச் செய்யாதுவிடுவதே பார்ப்பதிக்கு முறைமையாமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் எ-று.

ஏகாரம்-தேற்றம். தன் இளநலத்திற்கேற்ற ஓர்காளையை மணஞ்செய்தின்பமுறது பெறுதற்கரியவரனைப்பெறவிரும்பி உணவொறுத்தலாதிய நியமங்களைப் பூண்டமையால் இவளது இளமை இதுகாறுங்கொன்னே கழிந்தது, இன்னுமில்வாறிருப்பின் உடல்சுருங்கி இளமை போய்விடும், மேல் எவராயினும் மணஞ்செய்யவுடன்படார் ஆதலின் இப்பொழுதே இத்தவத்தைவிடவேண்டும் என்பார் 'பல்பகற்றன தெழினலம்வறிதுபட்டனவன்றோ வெல்லையித் தவம் விடுவதே கடனினியுமைக்கு' என்றார். நலம் வறிதுப்பட்டன-ஒருமைபன்மையக்கம். (11)

இந்த வாசகங் கேட்டலு மெம்பிராற் கிவரன்பு
ரந்தண் மாமுது குரவரென் றுன்னின னதிறேனா
வந்து வெம்மொழி கூறுத லெனச்சின மனங்கொண்டு
நொந்து யிர்த்துநா ணீக்கியே பொருதுமை நுவல்கின்றான்.

இ-ள்: உமை-பார்ப்பதிதேவியார், இந்த வாசகம் கேட்டலும்-இவ்வார்த்தையைக் கேட்டவுடன், இவர் எம்பிராற்கு அன்பர் அம் தண் மா முது குரவர் என்று உன்னின்-இவர் எமது தலைவராகிய சிவபெருமானுக்கு அடியவரும் அழகிய தண்ணளியையுடைய பெரிய முதியகுருவுமாவரென்று இதுதாறுமெண்ணியிருந்தேன், வந்து வெம்

தவங்காண் படலம்

மொழி கூறுதல் அறியேன் என-இங்ஙனம் வந்து கொடுஞ்சொற் பேசுவரென்பதை அறிந்திலேனென்று, சினம் மனம் கொண்டு-கோபத்தைமனத்திற்கொண்டு, நொந்து உயிர்த்து-வருந்திப்பெரு மூச்சுவிட்டு, நாண் நீக்கி-வெட்கத்தையொழித்து, பொருது-சகிக்காது, நுவல்கின்றான்-பின்வருமாறு கூறுகின்றார் எ-று.

கேட்டலும் மனங்கொண்டு எனஇயையும். அந்தண்மாமுதுகுரவர் என்பதற்கு அந்தணகுலத்தவராகிய பெரிய முதியகுரு எனினுமாம். ஓர் புருடனது சிறப்பையும் அவனைத் தான் கணவனாகக் கொள்ளுமாறு காதலித்தமையையும் கன்னியர் கூறத்தொடங்குழிக் கழிபெருநாண்விளையுமாகவும் அடியார்வேடம்பூண்ட சிவபிரான் கூற்றைச் சகிக்காமையின் அந்நாணைத் தவிர்த்துக்கூறத்தொடங்கினரென்பார் 'நாணீக்கியேபொருதுமைநுவல்கின்றான்' என்றார் (12)

முடிவி லாதுறை பகவின்னன் வேட்கையை முடியாது
விடுவ னென்னினுந் தவத்தினை விடுவனோ மிகவின்னங்
கடிய நோன்பினை யளப்பில செய்துயிர் கழிப்பேனா
னொடிது மூத்தலின் மயங்கினை பித்தனோ நீயென்றான்.

இ-ள்: முடிவு இலாது உறை பகவன் என் வேட்கையை முடியாது விடுவன் என்னினும்-அழிவின்றி நித்தியராயிருக்கின்ற சிவபெருமான் எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றாமல் விட்டவழியும், தவத்தினை விடுவனோ-யான்தொடங்கிய தவநியமத்தை விடுவனோ? (விடமாட்டேன்), மிக கடிய நோன்பினை அளப்பில இன்னம் செய்து-மிகக்கொடிய தவங்களை அளவின்றி இன்னமுஞ் செய்து, உயிர் கழிப்பேன்-எனது உயிரைப் போக்குவேன், நெடிது மூத்தலின் மயங்கினை-மிகவும் மூப்புற்றதனாலிவுமயங்கப்பெற்றாய், நீ பித்தனோ என்றான்- நீ பைத்தியம் பிடித்தவனா என்று இழித்துப் பேசினார் (பார்ப்பதிதேவியார்) எ-று.

வார்த்திகதசையாலுண்டான மதிமயக்கமும் பைத்தியமும் ஆகிய இரண்டுளொன்றின்றேல் இங்ஙனமுரையாடமாட்டாயென்பது குறிப்பு. உம்மை-எதிர்மறை. (13)

ஈட்டு மாருயிர்த் தொகையெலா மளித்தவ னிவைகூற
மீட்டு மோர்புணர்ப் புன்னியே மாதுநீ வெஃகுற்ற
நாட்ட முன்றுடைப் பிஞ்ஞகன் வளத்திய னன்றாய்ந்து
கேட்டி தாய்கொலா முணர்த்துவ னஃதெனக் கிளக்கின்றான்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: ஈட்டும் ஆர் உயிர் தொகை எலாம் அளித்தவன் இவை கூற-தொகுக்கப்படுகின்ற நிறைந்த ஆன்மவர்க்கங்களையெல்லாம் பெற்றறருளிய தாயாகிய பார்ப்பதிதேவி இவற்றைப் பேச, மீட்டும் ஓர் புணர்ப்பு உன்னி (விருத்தவேடங்கொண்ட சிவபிரான்) பின்னரும் ஒருபாயத்தை நினைத்து, மாது-பெண்ணே!, நீ வெஃகுற்ற நாட்டம் மூன்று உடை பிஞ்ஞகன் வளத்து இயல் நன்று ஆய்ந்து கேட்டிலாய் கொல்-நீ விரும்பிய மூன்று திருக்கண்களையுடைய சிவபிரானது வளப்பத்தினியல்பை நன்றாக ஆராய்ந்து கேட்டிலாய்போலும், அஃது உணர்த்துவன் என கிளக்கின்றான்- அதனைத் தெரிவிக்கின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளுவார் எ-று.

ஆம்-அசைநிலை. ஈட்டும் என்பதற்கு இருவினைகளையீட்டுகின்ற எனினுமாம். பிஞ்ஞகன் - தலைக்கோலத்தையுடையவன். பிறைகங்கை சர்ப்பம் கொன்றைமலை தலைமலை கொக்கினிறகு முதலியவற்றைச் சடைமுடியிலணிந்திருத்தவினிவர்க்கிப்பெயர் வழங்கிற்று. சடைமுடியையுடையவரெனினுமாம். (14)

**ஆடை தோல்லிடை யேறுவ தணிகல மரவென்பு
கேடில் வெண்டலை மாலிகை கேழலின் மருப்பின்ன
வோடு கொள்கல மூண்பலி வெய்யநஞ் சுலப்புற்றோர்
காட தேநடம் புரியிடங் கண்ணுதற் கடவுட்கே.**

இ-ள்: கண்ணுதல் கடவுட்கு-நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவ பெருமானுக்கு, ஆடை தோல்-வஸ்திரம். தோலேயாம், ஏறுவது விடை-வாகனம் இடபமேயாம், அணி கலம் அரவு என்பு கேடு இல் வெண் தலை மாலிகை கேழலின் மருப்பு இன்ன - ஆபரணங்கள் சர்ப்பமும் எலும்புமாலையும் கெடுதலில்லாத வெண்டலைமாலையும் பன்றிக்கோடும் இவைபோல்வன பிறவுமேயாம், கொள்கலம் ஓடு-பிஷாபாத்திரம் பிரமகபாலமேயாம், ஊண் பலி வெய்ய நஞ்சு-உணவு பிஷான்னமும் கொடிய நஞ்சுமேயாம், நடம் புரி இடம் உலப்பு உற்றோர் காடதே-நடனசாலை இறந்தவர்களது சுடுகாடேயாம் எ-று.

மாலிகை என்பது என்பு என்பதனோடுங்கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. தோலென்றது புலித்தோலையும் நரசிங்கத்தோலையும். நரசிங்கத்தோலைப்போர்வையென்பாருமுளர். ஆமையோடு முதலியவற்றையுமடக்க இன்ன என்றார்.

தவங்காண் படலம்

சிவபிரான் தோலை ஆடையாகக்கொண்டது முதலியவற்றின் காரணங்களை மேல் தஷகாண்டத்துத் ததீசியுத்தரப்படலத்தில் விரிவாக்காண்க. (15)

வேய்ந்து கொள்வது வெள்ளெருக் கறுகுநீர் வியன்கொன்றை
பாந்த னொச்சியே மத்தமென் றினையன பலவுண்டாற்
சாந்தம் வெண்பொடி சூலமான் மழுத்துடி தழலங்கை
யேந்து கின்றது பாரிடஞ் சூழ்படை யிறையோற்கே.

இ-ள்: இறையோற்கு-சிவபெருமானுக்கு, வேய்ந்து கொள்வது-புனைந்து கொள்ளும் பொருள்கள், வெள்ளெருக்கு-வெள்ளெருக்கம்பூவும், அறுகு-அறுகும், நீர்-சங்கையும், வியன் கொன்றை-சிறந்த கொன்றைமலரும், பாந்தள்-சர்ப்பங்களும், நொச்சி-நொச்சியும், மத்தம் என்று-ஊமத்தையுமென்று, இனையன பல உண்டு-இவைபோல்வன பல இருக்கின்றன, சாந்தம் வெண்பொடி-பூசஞ் சந்தனம் வெள்ளிய சாம்பராம், அங்கை ஏந்துகின்றது-அகங்கையிற்றாங்குவன, சூலம் மான் மழு துடி தழல்-சூலமும் மானும் மழவும் தமருகமும் அக்கினியுமாம், சூழ்படை பாரிடம் - சூழ்ந்துள்ளசேனை பூதங்களாம் எ-று. (16)

அன்னை தாதைகேள் வடிவொடு குணங்களி லனையானுக்
கின்ன வாகிய பலவள னுண்டவை யெவையுந்தா
நின்ன வாகவோ தவம்புரிந் தெய்த்தனை நெடுந்தொல்சீர்
மன்னன் மாமகட் கியைவதே யித்துணை வழக்கென்றான்.

இ-ள்: அன்னை தாதை கேள் வடிவொடு குணங்கள் இல் அனையானுக்கு-தாயும் தந்தையும் சுற்றமும் உருவமும் குணங்களுமில்லாத அந்தச்சிவனுக்கு, இன்ன ஆகிய பல வளன் உண்டு-இவைபோன்ற பலவளப்பங்கள் உள்ளன, அவை எவையும் நின்ன ஆகவோ தவம் புரிந்து எய்த்தனை - அவ்வளப்பங்களெல்லாம் உன்னுடையனவாதற்காக அருந்தவஞ்செய்து இளைப்புற்றாய்?, நெடும் தொல் சீர் மன்னன் மா மகட்கு-நெடிய பழைய கீர்த்தியையுடைய இராசகுமாரியாகிய உனக்கு, இதுணை வழக்கு இயைவதே என்றான்-இத்தகைய இயல்பு இசைவதா? (இசையாதே!) என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் (விருத்தப்பிராமணவேடங்கொண்ட சிவபிரான்) எ-று.

கந்தபுராணம்

வளமென்பது வளனெனப் போலியாயிற்று. தாம்-அசை. எகாரம்-வினா. வடிவு அழகெனினுமாம். இன்னவாகிய பல்வளம் என்றதற்கு முயலகன் முதலியவற்றையுரைக்க. “அன்னைதாதை கேள்வடிவொடு குணங்களிலனையான்” என்பதை “தாயுமிலிதந்தையிலிதான்றனியன்காணேடி” என்னுந் திருவாசகத்தானும், “வடிவனைத்துந்தந்தவடிவில்லாச்சுத்தவான்பொருளே” எனவும், “குலமிலான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்-புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்து-மிலமி லான்மைந்தர் மனைவியில் லானெவ னவன்சஞ்-சலமி லான்முத்தி தரும்பர சிவனெனத் தகுமே” என்னுந் தாயுமானவர் திருவாக்கானுமுணர்க.

தாய் தந்தை சுற்றம் வடிவம் நற்குணம் என்பவை மணமகனுக்குவேண்டப்படுவனவாதலின், அவையொன்றுமில்லா ரென்பதை யுணர்த்தினார். சிவனை வரனாகக்கொண்டு மன்றலியற்றுழிப் புலித்தோலும் நரசிங்கத்தோலுமே மணச்சடங்கிற் கிடைக்கும் ஆடையாம், சர்ப்பமே காப்புநாணும் மங்கலநாணுமாம், கிழத்தன்மைமிக்க இடபமே வாகனமாம், உயர்ந்தபட்டா டையையுடுத்துப்பட்டு நூலிழையாற் காப்புநாணும் மாற்றையர்ந்த பொன்னால் மங்கலநாணுமணிந்து யானே மேலிவர்ந்து பரிசனர் சேவிக்க வீதிவலம் வருதற்குரிய இராசகன்னிகையாகிய உனக்கு இவையெல்லாமேற்றனவா என முதலூற்றிருத்தையமைத்து அவ் வப்பொருள்களினியைபை ஊகித்துணர ‘அவையெவையுந்தாநின்ன வாகவோதவம்புரிந்தெய்த்தனைநெடுந்தொல்சீர் மன்னன்மாம கட்கியைவதேயித்துணைவழக்கு’ என்றார். (17)

வேறு

புரங்கண்மூன் றினையு மட்ட புங்கவ னினைய கூற

வரங்கண்மே தகைய வெற்பின் மடமயில் கேட்ட லோடுங்

கரங்களாற் செவிகள் பொத்திக் கண்ணுத னுமம் போற்றி

யிரங்குவெஞ் சினத்த ளாகி யிடருழந் தினைய சொல்வான்:

இ-ள்: புரங்கள் மூன்றினையும் அட்ட புங்கவன் இனையகூற-முப்புரங் களையுமெரித்தருளிய சிவபிரான் இவற்றைத் திருவாய்மலர்ந்தருள, வரங்கள் மேதகைய வெற்பில் மட மயில் கேட்டலோடும்-பெரு மையிற்சிறந்த மடமையினையுடைய இம்மயமலையரசனது புதல்வி யாகிய பார்ப்பதிதேவி கேட்டவுடன், கரங்களால் செவிகள்

தவங்காண் படலம்

பொத்தி - இ ரு கை களிஞ்ஞங்காதுகளைமுடி, கண்ணுதல் நாமம் போற்றி-சிவநாமத்தையுச்சரித்து, இரங்கி-இரக்கங்கொண்டு, வெம் சினத்தள் ஆகி-கொடுங்கோபத்தையுடையவராய், இடர் உழந்து-துன்பப்பட்டு, இனைய சொல்வாள்-இவ்வாசகங்களைக் கூறுவார் எ-று.

சிவபிரானது திருவருட்சோதனையை அறிந்திலரென்பதை விளக்க, 'மடமயில்' என்றார். மயில் உவமவாகுபெயர். சிவநாம முச்சரித்தது சிவதூஷணங்கேட்ட பாவந்தீர்த்தற்பொருட்டென்க. (18)

கேட்டியா லந்த னுள கேடிலா வெம்பி ரான்றன்
மாட்டொரு சிறிது மன்பு மனத்திடை நிகழ்ந்த தில்லை
காட்டுறு புள்ளின் சூழல் கவருவான் புதன்மேற் கொண்ட
வேட்டுவ வியல்போன் மேலோன் வேடநீ கொண்ட தன்மை

இ-ள்: அந்தணுள கேட்டி-வேதியனே! கேட்பாயாக, மனத்திடை-உன்மனத்தில், கேடு இலா எம் பிரான் தன் மாட்டு ஒரு சிறிதும் அன்பு நிகழ்ந்தது இல்லை-அழிவற்ற எங்கள் தலைவராகிய சிவபிரானிடத்து மிக அற்பமாயேனும் பத்திதோன்றவில்லை, நீ மேலோன் வேடம் கொண்ட தன்மை-நீ சிவனடியானுடைய வேடத்தைப் பூண்டிருக்குந்தன்மை, காட்டு உறு புள்ளின் சூழல் கவருவான் புதல் மேல் கொண்ட வேட்டுவன் இயல் போல்-காட்டிற்பொருந்திய பறவைக்கூட்டங்களையகப்படுத்தும்படி சிறு தூறுகளை மேற்புனைந்திருக்கும் வேட்டுவனது தன்மைபோலும்எ-று

கேடு முதனீண்டமுதனிலைத்தொழிற்பெயர். போல் என்னு முதனிலை முற்றும்முடிந்தது கொள்வாருங் கள்வருநேரென்னுந் திருக்குறளிற்போல. போனம் எனப் பிரித்துக்கூறினுமாம்.

வேடன் பறவைகளையகப்படுத்துமாறு புதலைமேற்புனைந்து மறைந்திருத்தல்போல, நீயும் என்போல்வாரை வஞ்சிக்குமாறு இவ்வேடம்பூண்டனையேயுன்றி உண்மையிற் சிவபத்தனல்லனென்பது கருத்து. (19)

நேசமி லாது தக்க நிமலனை யிழித்து நின்றோற்
பேசிய திறனு மன்னுன் பெற்றதுங் கேட்டி லாயோ
வீசனை யிங்ங னென்மு விகழ்ந்தனை யிந்நாள் காறு
மாசறு மறைக னேது மாய்ந்திலை போலு மன்றே.

கந்தபுராணம்

இ-ள் தக்கன்-தக்கனென்பான், நேசம் இலாது-பத்தியில்லாமல், நின் போல் நிமலனை இழித்து பேசிய திறனும் - உன்னைப் போவச் சிவபிரானையிகழ்ந்து பேசியதன்மையையும், அன்னைப் பெற்றதும் கேட்டிலாயோ-அவனடைந்ததண்டனையையும் (நீயிது காறும்) கேள்வியுற்றிலாயா?, ஈசனை இங்ஙன் என் முன் இகழ்ந்தனை-சிவபிரானை இவ்விடத்து என்முன்னிலையில் நிந்தித்தாய், இந்நாள் காறும் ஆச அறும் மறைகள் ஏதும் ஆய்ந்திலே போலும்-இந்நாள் வரையுங் குற்றமற்ற வேதங்களைச்சிறிதும் ஆராய்ந்திலாய் போலும் எனு.

சிவபிரானையிகழ்ந்த தக்கன் தண்டிக்கப்பட்டதைக் கேள்வியுற்றிருப்பின் அத்தண்டனையுண்டாமென்றஞ்சுவை, அவரது பிரபாவங்களை விளக்கும் வேதங்களையோதியுணர்ந்திருப்பின் நீ கூறிய வெல்லாம் அவர்க்குப்புக்கழேயென்பதை நன்குணர்வை, இவ்விண்ணுமின்மையாற்றான் இவ்வாறிகழ்ந்து கூறினை என்பது கருத்து.

திறம் திறனெனப்போலியாயிற்று. இங்ஙனம் என்பது இங்ஙனெனக்கடைக்குறையாயிற்று. (20)

முறைபடு கருதி யெல்லா மொழியினு மதுவே சார்வா
வுறுகில ராகிப் பொல்லா வொழுக்கமே கொண்டு முக்க
னிறைவனை யிகழ்ந்து முத்தி யெய்திடா துழல முன்னான்
மறையவர் பெற்ற சாப நின்னையு மயக்கு ருதோ.

இ-ள்: முறைபடு கருதி எல்லாம் மொழியினும்—முறைமை பொருந்திய வேதங்களெல்லாவற்றையும் ஒதினும், அதுவே சார்வு ஆ உறுகிலர் ஆகி-அவ்வேதநெறியையே நன்மார்க்கமென்றுகடைப்பிடியாதவர்களாய், பொல்லா ஒழுக்கமே கொண்டு-தீயவொழுக்கத்தையேயனுசரித்து, முகண் இறைவனை இகழ்ந்து-மூன்றுதிருக்கண்களையுடைய சிவபிரானைநிந்தித்து, முத்தி எய்திடாது உழல—மோகமடையாமற் பிறந்திறந்துழலும்படி, முன் நாள் மறையவர் பெற்றசாபம்—முற்காலத்திற் சிவபிராமணர்கள் பெற்றுக்கொண்ட சாபமானது, நின்னையும் மயக்கு ருதோ—உன்னையும் மயக்க மாட்டாதா? (மயக்குமே) எனு.

உம்மை, முன்னையது உயர்வுசிறப்பு; பின்னையது எச்சம். ஏகாரங்கள் தேற்றம். பொல்லாவொழுக்கமென்றதீண்டு வைனவமதார் சாரத்தை. கிரமமாயும் ஆதியந்தமாயும் ஒதினுமென்பார் 'முறைபடு

தவங்காண் படலம்

சுருதியெல்லாமொழியினும்' என்றார். மறையவர் சாபம்பெற்றதை மேல் தக்காண்டத்து அனந்தன்சாபநீங்குபடலத்து 37-ம் செய்யு ளாலுணர்க. (61)

தாதையாய்த் தம்மை நல்கித் தந்தொழிற் குரிய னாகி
யாதியாய்த் தங்கட் கின்றி யமைவுறுச் சிவனை நீங்கி
யேதிலார் பக்க மாகி யில்லொழுக் கிறந்தார் போலும்
வேதியர் முறையே செய்தாய் வெறுப்பதெ னின்னை யானே.

இ-ள்: தாதை ஆய் தம்மைநல்கி-பரமபிதாவாயிருந்து தம்மைத் தோற்றுவித்து, தம் தொழிற்கு உரியன் ஆகி-தாங்களியற்றுகின்ற (வேள்விமுதலிய) தொழில்களுக்குரியவராய், ஆகி ஆய்-முதற்கடனாகி, தங்கட்கு இன்றியமைவுறு சிவனை நீங்கி-தங்களுக்கு இன்றியமையாத சிவபிரானைவிலக்கி, ஏதிலார் பக்கம் ஆகி இல்லொழுக்கு இறந்தார் போலும் வேதியர் முறையே செய்தாய்-அன்னியபுருடர் மாட்டு மனம்வைத்து இல்லறநெறிநிகோடிய கற்பின்மகளிர்போன்ற வைணவப்பிராமணர்களது முறையையே நீயுஞ்செய்தனை, நின்னை யான்வெறுப்பது என்-உன்னை யான்வெறுப்பது எவ்வாறு? எ-று.

முன்னைய ஏகாரம் தேற்றம். குலதெய்வமாதலின் 'தங்கட்கின்றி யமைவுறுச்சிவன்' என்றார். அத் தெய்வத்தைவிடுத்துப் பிற தெய்வத்தை முதலாகக்கொள்ளுதலின் அவர்க்கு ஏதிலார்பக்கமாகி யில்லொழுக்கிறந்த மகளிரையுமுவமித்தார். ஏதிலார்பக்கமாகி என்பதை வேதியர்க்கடையாக்கி 'பிறதேவர்மேல் அன்புவைத்து' என உரைப்பாருமுளர். நல்கி என்பது முதலிய எச்சங்கள் 'இன்றி யமைவுறு' என்னும் எதிர்மறைவினையோடி யைந்தன. நின்குல வொழுக்கத்தையறியாதுபசரித்த என்னை வெறுப்பதன்றி உன்னை வெறுப்பதுதகாதென்பார் 'வெறுப்பதெனின்னையானே' என்றார். (22)

ஆயினு மறையோர் தம்மி னருமறை முறையே வேடந்
தூயன தாங்கி யெங்கோன் றெண்டுசெய் வோரு முண்டா
னீயவர் தன்மைத் தாயு நித்தனை யிகழ்ந்தா யென்னிற்
றியவ ருனைப்போ லில்லை யவுணர்தத் திறத்து மதோ:

இ-ள்: ஆயினும்-அங்ஙனமாயினும், மறையோர் தம்மில்-வேதியர்களுள், அரு மறை முறையே தூயன வேடம் தாங்கி-அரிய வேதவிதிப்படியே புனிதமான வேடத்தைப்பூண்டு, எம் கோன்

கந்தபுராணம்

தொண்டு செய்வோரும் உண்டு-எங்கள் தலைவராகிய சிவபிரானது பணிகளைச் செய்கின்ற மெய்யடியாருமுள், நீ அவர் தன்மைத்து ஆயும்-நீ அந்த மெய்யடியாரது இயல்பைப்பொருந்தியிருந்தும், நித்தனை இகழ்ந்தாய் என்னில்-நித்தியராகிய சிவபிரானை நிந்தித்தனை ஆதலின், அவுணர்தம் திறத்தும் உனை போல் தீயவர் இல்லை-அசுரர்களுள்ளும் உன்னைப்போலக்கொடியவர்களில்லை எ-று.

கபடஞ்செய்தலை இயல்பாகவுடைய அசுரகுலத்தார்தாமும் உன்போற்கபடவேடம்பூண்டு சிவபிரானை நிந்தித்திவராதலின் நீ அவரினுங் கொடியை என்பதாம். உம்மை, அவுணர்தந்திறத்தும் என்பதில் இழிவுசிறப்பு; தொண்டுசெய்வோரும் என்பதில் எச்சம்; தன்மைத்தாயும் என்பதில் உயர்வுசிறப்பு. (23)

வேண்டுதல் வேண்டி டாமை மில்லதோர் விமலன் றன்னை
யீண்டுநீ யிகழ்ந்த வெல்லாம் யாரையு மளிக் கு மன்பு
பூண்டிடு குறிகா ணற்றாற் புகழ்ச்சியா மன்றி முக்க
ணுண்டகை யியற்கை யெல்லா மார்கொலோ வறிய கிற்பார்.

இ-ள்: வேண்டுதல் வேண்டிடாமை இல்லது ஓர் விமலன் தன்னை-விருப்பும்வெறுப்புமில்லாத நிர்மலராகிய சிவபிரானை, ஈண்டு நீ இகழ்ந்த எல்லாம்-இவ்விடத்து நீ நிந்தித்துக்கூறிய இயல்புகளையாவும், யாரையும் அளிக்கும் அன்பு பூண்டிடு குறி-நம்மனோரனைவரையுங் காக்கின்றகிருபையை மேற்கொண்ட முத்திரைகளாம், அற்றால் புகழ்ச்சி ஆம்-அவற்றால் (அவருக்குப்) புகழுண்டு, அன்றி-அங்ஙனமன்றி, மு கண் ஆண்டகை இயற்கை எல்லாம் அறியகிற்பார் ஆர் - மூன்றுதிருக்கண்களையுடைய சிவபிரானது தன்மைகளெல்லாவற்றையும் அறிய வல்லுநர் யாவர் (ஒருவருமில்) எ-று.

ஆண்டகை-அன்மொழித்தொகை; ஆண்டன்மையினையுடைய வன் என்பது பொருள். விருப்புவெறுப்பற்ற சிவபிரான் அவற்றை விரும்பிக்கொண்டது தாமேபரமபதியென்பதை எவருமுணர்ந்தீ டேறும்பொருட்டேயாதலின் அவை அவர்க்குப்புகழாம், எண்ணி றந்தகாலம் அருந்தவமியற்றிப்பக்குவமெய்தினோர்க்கும் உணர்தற் கரிய சிவபிரானதுபிரபாவமெல்லாம் அவரையிகழ்ந்துதிரியும் வஞ்ச கனாகிய உனக்குப்பலப்படா என்பது கருத்து. (24)

போதனே முதலா வுள்ள புங்கவர் வழிபட் டேத்த
வேதமி லிறைமை யாற்ற லியாவையும் புரிந்த நாதன்
காதலும் வெறுப்பு மின்றிக் கருணைசெய் நிலைமையேகாண்
பேதைநீ மிகழ்ச்சி யேபோற் பேசிய தன்மை யெல்லாம்.

இ-ள்: போதனே முதல் ஆ உள்ள புங்கவர் வழிபட்டு
ஏத்த-பிரமனே முதலாகவுள்ள தேவர்கள் யாவரும் வழிபாடு
செய்து துதிக்க, ஏதம் இல் இறைமை ஆற்றல் யாவையும் புரிந்த
நாதன்-குற்றமற்ற அதிகாரத்தையும் வல்லமையையும் வேண்டிய
பிறவற்றையுங் கொடுத்தருளிய சிவபிரான், காதலும் வெறுப்பும்
இன்றி கருணைசெய் நிலைமையே-விருப்பும் வெறுப்பும்இன்றி ஆன்மாச்
களுக்குத் திருவருள் செய்கின்ற இயல்பேயாம், பேதை நீ இகழ்ச்
சியே போல் பேசிய தன்மை எல்லாம்-அறிவிலியாகிய நீ நிந்தையே
போல எண்ணிக்கூறிய செயல்களையாவும் எ-று.

காண்-முன்னிலையசை.

(25)

இம்முறை மறைக ளாதி யிசைத்தன வினைய வெல்லாஞ்
செம்மைகொ ளுணர்வி னானோர் தெளிகுவ றிறையை யெள்ளும்
வெம்மைகொள் குணத்தாய் நிற்கு விளம்பொனா விளம்பிற் பாவம்
பொய்ம்மறை வேடத் தோடும் போதிநீ புறத்தி லென்றாள்.

இ-ள்: இ முறை மறைகள் ஆதி இசைத்தன-இவ்வாறு
வேதமுதலிய நூல்கள்கூறின, இனைய எல்லாம் செம்மை கொள்
உணர்வின் ஆன்றோர் தெளிகுவர்-இவைகளைத்தையும் தூய்மை
பொருந்திய அறிவினையுடைய பெரியோர் உணர்வார்கள், இறையை
எள்ளும் வெம்மை கொள் குணத்தாய்-சிவபிரானையிகழுகின்ற
துர்க்குணனே! நிற்கு விளம்ப ஒனா-உனக்கு விரித்துக்கூறுதல்
தகாது, விளம்பில் பாவம்-அங்ஙனங்கூறினாற் பாவமுண்டாம், நீ
பொய் மறை வேடத்தோடும் புறத்தில் போதி என்றாள் - நீ
பொய்மையான வேதியவடிவத்துடன் வெளியே போ என்று
கூறினாள் (பார்ப்பதிதேவியார்) எ-று.

(26)

அறத்தினைப் புரிவா ளிவ்வா றறைதலு மணங்கே யிங்குள்
றிறத்தினி லார்வஞ் செய்து சென்றவென் செயல்கே ளாது
புறத்திடைப் போதி யென்றி புரையதோ புகுந்த பான்மை
மறைச்சடங் டயற்றி நின்னை வரைந்திடற் காகு மென்றாள்:

கந்தபுராணம்

இ-ள்: அறத்தினை புரிவாள் இவ்வாறு அறைதலும்—(காஞ்சி புரத்தின் கண்ணே) முப்பத்திரண்டு தருமங்கனையுஞ் செய்தருளிய உமாதேவியார் இவ்வாறு கூறுதலும், அணங்கே—(விருத்தவேதிய ராகிய சிவபிரான் அவரைநோக்கி) பெண்ணே!, உன் திறத்தினில் ஆர்வம் செய்து ஈங்கு சென்ற என் செயல் கேளாது—உன் மாட்டுக்காதல்கொண்டு இங்குவந்த எனதுவரவை வினவாது, புறத்திடை போதி என்றி—வெளியிற்பேவென்றுகூறினே, புரை வதோ—இது தக்கதா?, புருந்த பான்மை—யான்வந்தகாரணம் (யாதெனில்), மறை சடங்கு இயற்றி நின்னை வரைந்திடற்கு ஆகும் என்றான்—வேதவிதிப்படி கிரியைகளை நடாத்தி உன்னைப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்தற்காமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் என்று.

இங்கு ஈங்குஎன முதனீண்டது. புரிவாள்—காலவழுவமைதி. (27)

வஞ்சக முதல்வன் சொற்ற வாசக மிறைவி கேளா
வஞ்செவி பொத்தி யாற்று தழுங்கிமெய் பதைப்பு விம்மி
யெஞ்சலின் முதியோன் போகா னேகுவன் யானே யென்னுப்
பஞ்சடி சேப்ப வாண்டோர் பாங்கரிற் படர்த லுற்றான்.

இ-ள்: இறைவி—பார் ப்பதி தேவியார், வஞ்சக முதல்வன் சொற்ற வாசகம் கேளா—கபடவேடங்கொண்ட சிவபிரான் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வார்த்தையைக்கேட்டு, அம் செவி பொத்தி—அழகியகாதுகளைக் கைகளால்மூடி, ஆற்றாது அழுங்கி—பொறுது வருந்தி, மெய் பதைப்பு விம்மி—சரீரம்பதற மனம்புழுங்கி, எஞ்சலில் முதியோன் போகான்—மிகவும் வார்த்தைகனைய இவன் போக மாட்டான், யானே ஏகுவன் என்னு—யானே போவேனென்றுகூறி, பஞ்ச அடி சேப்ப—செம்பஞ்சுட்டிய திருவடிகள் சிவப்பேற, ஆண்டு ஓர் பாங்கரில் படர்தலுற்றான்—அவ்விடத்தில் ஒரு பக்கத்திற் போயினார் என்று.

எஞ்சலில்முதியோன்—குறைவில்லாத முதுமையையுடையோன். ஏகாரம்—பிரிநிலை. (28)

படர்ந்தனள் போத லோடும் பனிபடு யிமயம் வைகு
மடந்தைதன் னியற்கை நோக்கி வரம்பிலா வருண்மீ தூர
வடைந்ததொல் பனவக் கோல மகன்றுமால் விடைமேல் கொண்டு
தொடர்ந்துபல் கணங்கள் போற்றத் தோன்றினன் றொலைவி லாதோன்

தவங்காண் படலம்

இ-ள்: படர்ந்தனன் போதலோடும்-இவ்வாறு நடந்துசெல்ல, தொலைவு இலாதோன்-அழிவில்லாத சிவபிரான், பனி படும் இமயம் வைகும் மடந்தை தன் இயற்கை நோக்கி-பனிபொருந்திய இமயமலையில் வீற்றிருக்கின்ற பார்ப்பதிதேவியின் தவநியமத்தைப்பார்த்து, வரம்பு இலா அருள் மீது ஊர-அளவற்ற கிருபை மேன்மேலுங்குளர, அடைந்த தொல் பனவ கோலம் அகன்று-தாங்கொண்டருளிய பழைய விருத்தப் பிராமண வேடத்தைநீங்கி, மால் விடை மேல் கொண்டு-பெருமைபொருந்திய இடபவாகனத்தின்மேலிவர்ந்தருளி, பல் கணங்கள் தொடர்ந்து போற்ற-பல பூதகணங்கள் பின் றொடர்ந்து துதிக்க, தோன்றினன்-பிரசன்னராயினர் எ-று.

படர்ந்தனன்-முற்றெச்சம். மால்விடை-விஷ்ணுவாகிய இடப மெனிலுமாம். (29)

தொலைவறு பகவன் வான்மீத தோன்றலுந் துளங்கி நாணி மலைமகள் கண்டு பல்கால் வணங்கியஞ் சலியாற் போற்றி யலகிலா ஷுணர்வா லெட்டா வாதினின் மாயை தேறேன் புலனிலாச் சிறியே னின்னை மிகழ்ந்தவா பொறுத்தி யென்றான்.

இ-ள்: தொலைவு அறு பகவன் வான் மீ தோன்றலும்-அழிவில்லாத சிவபெருமான் ஆகாயத்திலெழுந்தருள், மலைமகள் கண்டு-பார்ப்பதிதேவி தரிசித்து, துளங்கி நாணி-நடுங்கி வெட்கமுற்று, பல் கால் வணங்கி-பலமுறை நமஸ்கரித்து, அஞ்சலியால் போற்றி-அஞ்சலியோடுநின்று துதித்து, அலகு இலா உணர்வால் எட்டா ஆதி-அளவிடப்படாத பேரறிவாலும் உணர்தற்கதீதமான முதற்கடவுளே', புலன் இலாசிறியேன்-உய்த்துணர்வில்லாத சிறியேனாகிய யான், நின் மாயை தேறேன்-தேவரீரதுமாயத்தை அறிந்திலேன் (ஆதலின்), நின்னை மிகழ்ந்தவா பொறுத்தி என்றான்-தேவரீரை நிந்தித்தமையைப் பொறுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார் எ-று.

அஞ்சலி-கைகுவித்தல். அஞ்சலியால் என்பதில் ஆலுருபு உடனிகழ்ச்சிப் பொருட்டு. போற்றி-என்றான் என இயையும். மிகழ்ந்தவாறு என்பதில் ஈற்றுயிர்மெய்யும் உணர்வாலென்பதில் உயர்வு சிறப்பும்மையுந்தொக்கன. (30)

நற்றவ மடந்தை கேண்மோ நம்மிடத் தன்பா னீழன் சொற்றன யாவு மீண்டே துதித்தன போலக் கொண்டாங் குற்றமுண் டாயி னன்றே பொறுப்பது கொடிய நோன்பான் மற்றினி வருத்த னுனை மணஞ்செய வருது மென்றான்:

கந்தபுராணம்

இ-ள்: நல் தவ மடந்தை கேள்-நல் ல த வ த் தினை யு டை ய நங்கையே! கேட்பாயாக, நம்மிடத்து அன்பால் நீ முன் சொற்றன யாவும்-எம்மிடத்து வைத்த பேரன்பினால் நீ முன்னர்க்கூறிய வாசகங்களெல்லாவற்றையும், ஈண்டு துதித்தன போல கொண் டாம்-இப்பொழுது துதிசெய்ததுபோலங்கீகரித்தோம், குற்றம் உண்டாயின் அன்றே பொறுப்பது-குற்றமிருந்தாலன்றோ பொறுக்க வேண்டியது?, இனி கொடிய நோன்பால் வருந்தல்-இனிக்கொடிய தவத்தைச் செய்தலால் வருந்தற்க, நாளை மணம் செய வருதும் என்றான்-நாளைக்குத்திருமணம்செய்யும்பொருட்டு வருவோம் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார் எ-று.

மோ-முன்னிலையசை. ஈண்டு என்னுமிடைச்சொல் காலத்தை யுணர்த்தி நின்றது. (31)

சிறந்தநின் வதுவை முற்றச் செல்லுது மென்று தொல்லோன்
மறைந்தனன் போத லோடு மலைமக ளுள்ளந் தன்னி
விறைந்திடு மகிழ்ச்சி கொண்டு நித்தனை நினைந்து போற்றி
யுறைந்தன விதனை வேந்தற் குரைத்திடச் சிலவர் போனார்.

இ-ள்: தொல்லோன்-பழையவராகிய சிவபிரான், சிறந்த நின் வதுவை முற்ற செல்லுதும் என்று-சிறப்புப்பொருந்திய உனது விவாகம் நிறைவேறும்படி (நாளை) வருவேமென்று திருவாய்மலர்ந் தருளி, மறைந்தனன் போதலோடும்-அந்தர்த்தானமாய்ச்செல்லு தலும், மலைமகள்-பார்ப்பதிதேவியார், உள்ளம் தன்னில் நிறைந் திடும் மகிழ்ச்சி கொண்டு-மனத்தில்திறைந்த சந்தோஷத்தைக் கொண்டு, நித்தனை நினைந்து போற்றி உறைந்தனன்-நித்தியராகிய சிவபிரானைத்தியானித்துத் துதித்துக் கொண்டிருந்தார், இதனை வேந்தற்கு உரைத்திட சிலவர் போனார்-இந்நிகழ்ச்சியை மலையரச னுக்குக்கூறுமாறு சிலதோழியர்கள் சென்றார்கள் எ-று. (32)

அண்ணல்வந்தருளிச் செய்கை யரசனுக் குரைத்த லோடு
முன்னிக முயர்ச்சி நீங்கி யொல்லாதன் வில்லி னோடு
நண்ணின வுமையைக் கொண்டு நலங்கொடன் வகரத் துய்த்தான்
கண்ணுத விறைவ னங்கட் செய்தன கழற லுற்றேன்.

இ-ள்: அண்ணல் வந்து அருளிச்செய்கை அரசனுக்கு உரைத்த லோடும்-சிவபிரானெழுந்தருளிவந்து திருவருள் செய்தமையைத் (தோழியர்) மலையரசனுக்குக் கூறுதலும், உள் நிகழ் அயர்ச்சி நீங்கி-

தவங்காண் படலம்

(அவன்) தன் மனத்திற்பொருந்திய வருத்தம் நீங்கப்பெற்று, ஒல்லை தன் இல்லிளேடு நண்ணினன்-விரைவில் தனது மனைவியாகிய மேனையுடன் (தவச்சாலையிற்) போய், உமையை கொண்டு நலம் கொள் தன் நகரத்து உய்த்தான்-பார்ப்பதிதேவியையழைத்துக்கொண்டு சென்று நன்மைபொருந்திய தனது மானிகையிற் சேர்ந்தான், கண்ணுதல் இறைவன் அங்கண் செய்தன கழறலுற்றேன்- (இஃதித் துணைநிற்க இனி) நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபிரான் அவ்விடத்துச் செய்தசெயல்களை யான் சொல்லத் தொடங்குவேன் என்று.

செய்தன-வினையாலணையும்பெயர். அங்கணென்றது கயிலையை. இது கவிக்கூற்று. உண்ணிகழயர்ச்சியென்றது நம்மகவிதுகாறுமருந்தவமியற்றியுஞ் சிவபிரானருள்செய்திலரேயென்னுங் கவலையை. (33)

தவங்காண் படலம் முற்றிற்று.

மணம்பேசு படலம்

ஏழுமுனிவர்களுஞ் சிவபிரானேவற்படி சென்று திருமணம்பேசிய
சரித்திரத்தைக் கூறுதலினிப் பெயர் பெற்றது.

இப்படலப் பொழிப்பு.

சிவபிரான் தேவியின்றவத்தைப் பரீக்ஷித்தபின் திருக்கைலாச
மலையின்கட்சென்று ஏழுமுனிவரையும் வருவித்து 'நீவிர் இமயமலை
யரசனிடத்துச்சென்று பார்ப்பதியை நமக்கு மணம்பேசிவருதிர்'
என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். முனிவர் அவ்வாறே சென்று அவனை
வணங்கித் தாம் வந்த காரணத்தையுணர்த்தினர். மலையரசன்
தன்மகளை மணமியற்றிக்கொடுக்க உடன்பட்டனன். அப்பொழுது
அவன்மனைவியர்கிய் மேனை 'தக்கனென்பான் மகட்கொடுத்துப்
பின்னர் அவராற்றண்டிக்கப்பட்டானாதவின் யான் இதற்கு அஞ்ச
கின்றேன்' என்றனள். முனிவர் அதுகேட்டு அவளுக்குத் தேற்ற
மொழிகூறி உடன்படுத்திக் கயிலைசேர்ந்து அந்நிகழ்ச்சிகளைச் சிவ
பிரானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்துவிடைபெற்றுத் தம்மிருப்பிடங்களுக்குப்
போயினர் என்பதாம்.

பொருடரு மலைக்கொடி புரிய நோன்புகண்
டருடனை நல்கிய வாதி நாயகன்
றெருடரு கயிலையிற் சேர்வுற் றேழ்வகை
யிருடிக டங்களை மிதயத் துன்னினான்

மணம்பேசு படலம்

இ-ள்: பொருள் தரும் மலை கொடி புரியும் நோன்பு கண்டு அருள் தனை நல்கிய ஆதி நாயகன்-சராசரப்பொருள்களனைத்தையும் மீன்றருளிய இமயமலையரசனதுமகளாகிய பார்ப்பதிதேவிசெய்த தவத்தைப் பரீக்ஷித்தறிந்து கிருபையைச் செய்தருளிய முத்தர் கடவுளாகிய சிவபிரான், தெருள் தரு கயிலையில் சேர்வுற்று-மனத் தெளிவையுண்டாக்குகின்ற திருக்கைலாசமலையிற்போய், ஏழ் வகை இருடிகள் தங்களை இதயத்து உன்னினான்-சப்தரிஷிகளைத் திருவுள்ளத்திற் சிந்தித்தார் எ-று.

பொருடரு என்பதை மலைக்கடையாக்கி, மணிமுதலிய திரவியங்களைத்தருகின்றமலையெனவும் பொன்மயமானமலையெனவும் பொருள்கூறினுமாம். கொடி-உவமவாகுபெயர். கொடிபோன்ற இடையிளையுடையாளென்பதுபொருள்.சப்தரிஷிகள் யாவரென்பதை மேற்பாயிரப்படலத்துரைத்தனம். சிவபிரானைத்தன்னிடத்துடையதும் மெய்ஞ்ஞானியர்கட்புலத்திற்குத்தோன்றுவதும் அவரருள் பெறுதற்கேற்ற புண்ணியத்தானமும் ஆதலின் 'தெருடருகயிலை' என்றார். (1)

நினைதலுங் கண்ணுத நிமல நேழ்பெரு

முனிவரு மன்னதை முன்னி யுள்வெர் இப்

பனிவரு மெய்யொடு படர்ந்து வல்லைவி

லனையனை யிறைஞ்சிநின் றறைதன் மேயினார்.

இ-ள்: கண்ணுதல் நிமலன் நினைதலும்-நெற்றிக்கண்ணையுடைய மலரகிதராகிய சிவபிரான் நினைத்தருளுதலும், ஏழ் பெரு முனிவரும் அன்னதை முன்னி உள் வெர்இ-பெருமைபொருந்திய சப்தரிஷிகளும் அத்தன்மையைசிந்தித்து மனம்பயந்து, பனிவரும் மெய்யொடு வல்லையில் படர்ந்து-நடுங்குகின்ற தேகத்தோடும் விரைவில்வந்து, அனையனை இறைஞ்சி நின்று அறைதல் மேயினார்-அச்சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து நின்று விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள் எ-று.

முனிகுலத்தினருட் சிறந்தாரென்பார் 'பெருமுனிவர்' எனவும், சிவபிரான் நம்மைத் திருவுள்ளம்பற்றியது யாதுகாரணம்பற்றியென்று ஆலோசித்துக்கொண்டு போயினரென்பார் 'உள்வெர் இப் பனிவருமெய்யொடுபடர்ந்து' எனவும் கூறினார். (2)

கந்தபுராணம்

பங்கயன் மான்முதற் பகரும் பண்ணவ
ருங்குன தேவலுக் குரிய ராயுற
வெங்களை யுன்னினை யாங்கள் செய்தவ
மங்கவர் தவத்தினு மதிகம் போலுமால்.

இ-ள்: பங்கயன் மால் முதல் பகரும் பண்ணவர் உங்கு உனது ஏவலுக்கு உரியர் ஆய் உற-பிரமதேவரும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் முதலாகச் சொல்லப்படுகின்ற தேவத்தலைவர்கள் உவ்விடத்தில் தேவரீரது பணிக்கு ஏற்றவர்களாயிருக்கவும், எங்களை உன்னினை- (புழுத்த நாயினுங்கடையேமாகிய) சிறியேங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றினீர் (ஆதலின்) யாங்கள் செய்தவம் அவர் தவத்தினும் அதிகம் போலும்-அடியேங்கள் செய்ததவம் அத்தேவர்களியற்றியுள்ள தவத்தினுஞ் சிறந்ததுபோலும் எ-று.

அங்கு-அசை. உற என்பதில் உயர்வுசிறப்பும்மை தொக்கது. (3)

எந்தையெம் பெருமநீ யெம்மை வம்மென
முந்துறு கருணையின் முன்னிற் ருதவி
னுய்ந்தன மடியரே முடைய தீபவங்
சித்தின மினியொரு தீதுண் டாகுமோ.

இ-ள்: எந்தை எம் பெரும-எங்கள் பரமபிதாவே! எங்கள் கடவுளே!. நீ எம்மை வம் என முந்து உறு கருணையில் முன்னிற்று ஆதலின்-தேவரீர்சிறியேங்களை வாருங்களென்று முதன்மைபொருந்திய கிருபையோடு திருவுள்ளம்பற்றினீராதலால், அடியரேம் உய்ந்தனம்-அடியேங்கள் உய்திபெற்றோம், உடைய தீபவம் சித்தினம்- (அன்றியும்) செய்துள்ள கொடியபாவங்களையொழித்தோம், இனி ஒரு தீது உண்டாகுமோ-இனி யாதேனுமொரு தீமை நேரிடுமா? (நேரிடாதே) எ-று.

முன்னிற்று-வினைமுற்றுத்தொழிற்பெயர். வம் மி னெ ன் னு ம் முன்னிலையே வல்வினைமுற்று விகுதிதொக்கு வம் என நின்றது. (4)

ஒருதலை யைந்தொழி லுலம்பு ருவகை
புரிதரு பகவதம் புன்மை நீக்குவான்
கருணையொ டுன்னினை கடிதிற் செய்பனி
யருளுதி யென்றன ராற்று நோன்பினோர்.

மணம்பேசு படலம்

இ-ள்: ஒருதலை ஐ தொழில் உலப்பு உரு வகை புரிதரு பகவ-
ஓர்காலத்திற்றுனே சிருட்டிமுதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களையும் குறைவு
படாவண்ணஞ்செய்தருளுகின்ற கடவுளே!, நம் புன்மை நீக்குவான்
கருணையொடு உன்னினை-எங்கள்பாவத்தை நீக்கியருளும்பொருட்டுக்
கிருபையுடன் திருவுள்ளம்பற்றினீர் ஆதலின், கடிதில் செய் பணி
அருளுதிர்-விரைவில் யாங்கள்செய்யத்தக்கதொன்றைக் கூறியருளு
திர், என்றனர்-என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள், ஆற்றும் நோன்பி
நோர்-தவத்தைச்செய்கின்ற முனிவரெழுவரும் எ-று.

உலகமெங்கணுமுள்ள சீவராசிகளியற்றும் இருவினைகளையெல்
லாஞ் சிறிதுந்தவறுதுணர்ந்து அவ்வான்மாக்களின் வினைப்பயன்கட்
கேற்பப் பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என
ஐவராய்நின்று பஞ்சகிருத்தியங்களையியற்றி ஆட்கொள்ளுமிறை
வரேயென்பார் 'ஒருதலையைந்தொழிலுலப்புருவகை புரி தருபகவ'
எனவும், அத்தகையதேவரீர் நமது தீவினைதொலையுங்காலம்
அணுகியது தெரிந்து அருளுதற்கே இங்ஙனழைத்திரென்பார் 'நம்
புன்மைநீக்குவான் கருணையொடுன்னினை' எனவும் கூறினார். (5)

வேறு

அமலனம் முனிவர் மாற்றங் கேட்டலு மவரை நோக்கி
மிமயமே லிறைவன் றன்பா லேகியே மெமக்கங் வைக
லுமைதனை வதுவை நீரா லுதவுவான் வினவி வல்லே
நமதுமுன் வம்மி னென்றா நன்றருள் புரிந்தா னன்றே.

இ-ள்: அமலன் அ முனிவர் மாற்றம் கேட்டலும்-மலரகிதராகிய
கிவபெருமான் அந்தச்சப்தரிஷிகளுடையவார்த்தையைச் செவி
சாத்தியவுடன், அவரை நோக்கி-அவர்களைப்பார்த்தருளி, இமய
மேல் இறைவன் தன் பால் ஏகி-(நீவிர்) இமயமலையரசனிடத்திற்
போய், எமக்கு உமை தனை வதுவை நீரால் இவைகல் உதவுவான்
வினவி-நமக்குப் பார்ப்பதிதேவியை விவாகமுறைப்படி இற்றைத்
தினத்திலே தரும்படிபேசி, வல்லே நமது முன் வம்மின் என்னு-
விரைவில் எமக்குமுன்னாக வாருங்களென்று, நன்று அருள் புரிந்தான்-
நன்றாகத் திருவாய்மலர்ந்தார் எ-று. (6)

நாயக னருளக் கோா நன்றென விறைஞ்சி யேகி
யேயதொன் முனிவர் யாரு மிமயமே லிறைமு னண்ண
வாயவன் மனைவி யோடு மடைந்தெதிர் கொண்டு தாழ்ந்து
நேயமொ டருச்சித் தேத்தி நின்றிது புகலு கின்றான்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: நாயகன் அருள்-சிவபிரான் இவ்வாறுகருணைசெய்ய, ஏய தொல்முனிவர் யாரும் கேள்வா-பழமைபொருந்திய முனிவரெழுவரும் கேட்டு, நன்று என இறைஞ்சி இமய மேல் ஏகி-இதுநல்ல தென்று வணங்கி இமயமலையிற்போய், இறை முன் நண்ண-அம்மலை யரசனுக்குமுன்னாக அனுக, ஆயவன்-அவன், மனைவியோடும் எதிர் கொண்டு அடைந்து தாழ்ந்து-தேவியாகிய மேனையுடன் எதிர் கொண்டுசென்று பணிந்து, நேயமொடு அருச்சித்து ஏத்தி நின்று-அன்பினுடன் பூசித்துத்துதித்துநின்று, இது புகலுகின்றான்-இவ்வாசகத்தைக்கூறுகின்றான் எ-று.

ஏயதொல்முனிவர் = தொன்மைஏயமுனிவர்.

(7)

படியறு நுந்தா ளீண்டுப் படுதலா லிமய மேருத்
தடவரை யதனிற் றாய்தாய்த் தலைமையும் பெற்ற தன்றே
நெடியவென் பவழு மின்னே நீங்கின நீவி ரெல்லா
மடியனேன் றன்பால் வந்த நிமித்தமென் னறைவு மென்றான்.

இ-ள்: படி அறும் நும் தாள் ஈண்டு படுதலால்-(முனிவிற்காள்!) ஒப்பற்ற உங்களுடைய திருவடிகள் இங்கேபட்டதனால், இமயம் மேரு தட வரை அதனில் தூய்து ஆய்-இவ்விமயமலை மேருவென்னும்பெயரையுடைய பெரியமலையினின்றும் பரிசுத்தமுடையதாய், தலைமையும் பெற்றது-முதன்மையையும் பெற்றுக் கொண்டது, நெடிய என் பவமும் இன்னே நீங்கின-நெடியனவாகிய எனதுபாவங்களும் இப்பொழுதேநீங்கின, நீவிர் எல்லாம் அடியனேன் தன் பால் வந்த நிமித்தம் என்-(இவைநிற்க) நீங்களெல்லீரும் அடியேனிடத்து வந்தகாரணம்யாது?, அறையும் என்றான்-அதனைக்கூறுதிரென்று பிரார்த்தித்தான் எ-று.

பன்னெடுங்காலம் இடைவிடாது தொடர்ந்துவளர்ந்த என் பான் 'நெடிய' என்றான். உம்மைகள் எச்சத்தோடுயர்வுசிறப்பு. பவம் பிறனியெனினுமாம்.

(8)

அங்கது வினவு மெல்லே யருந்தவ ரகில மீன்ற
மங்கையை வதுவை செய்வான் மன்னுயிர்க் குமிராய் நின்ற
சங்கர னினைந்துன் னோடு சாற்றுதற் கெம்மை யுய்த்தா
னிங்கிதெம் வரலா றென்ன விசைவுகொண் டிறைவன் சொல்வான்

இ-ள்: அது வினவும் எல்லை-(மலையரசன்) அதனைவினவும்போது, அரும் தவார்-அரியதவத்தினையுடைய முனிவர்கள்-எழுவரும் (அவனை நோக்கி), மன் உயிர்க்கு உயிர் ஆய் நின்ற சங்கரன்-நிலைபெற்ற ஆன் மாக்களுக்குகெல்லாம் பரமான்மாவாகநின்ற சிவபெருமான், அகிலம் ஈன்ற மங்கையை வதுவைசெய்வான் நினைந்து-சகலலோகங்களையும்பெற்றருளிய தாயாகிய பார்ப்பதிதேவியைத் திருமணஞ் செய்யும்படி திருவுளம்பற்றி, உன்னோடு சாற்றுதற்கு எம்மை உய்த் தான்-உன்னுடன்பேசும்படி எங்களை ஏவினார், இங்கிது எம் வரலாறு என்ன-இதுவே எங்கள்வருகையின் காரணமென்றுகூற, இறைவன் இசைவு கொண்டு சொல்வான்-மலையரசன் அதற்குச்சம்மதமுற்றுப்பின்வருமாறுகூறுவான் எ-று.

(9)

துன்னிய வுயிர்கள் யாவுந் தொல்லுல களைத்து மீன்ற
கன்னிகை யுமையா டன்னைக் கடிமண முறையி னல்கி
யென்னையு மடிமை யாக வீருவ னிறைவற் கென்ன
மன்னவ னயலே நின்ற மனைவியீ துரைக்க லுற்றாள்.

இ-ள்: மன்னவன்-மலையரசன், துன்னிய உயிர்கள் யாவும் தொல் உலகு அனைத்தும் ஈன்ற கன்னிகை உமையாள் தன்னை-நெருங்கிய ஆன்மாக்களெவற்றையும் பழைய உலகங்களெவற்றையும் பெற்றருளிய கன்னிகையாகியபார்ப்பதியை, இறைவற்கு கடிமண முறையில் நல்கி-சிவபிரானுக்குத் திருமணமுறைப்படி கொடுத்து, என்னையும் அடிமை ஆக ஈகுவன் என்ன-சிறியேனையும் அடிமையாகச் சமர்ப்பிப்பேனென்றுகூற, அயலே நின்ற மனைவி ஈது உரைக்கலுற்றாள்-அவனது பக்கத்திலுநின்ற மனைவியாகியமேனையென்பாள் இதனைச் 'சொல்லத்தொடங்கினாள் எ-று.

என்னையும் என்பதில் உம்மை எச்சம். எல்லாச்சீவகோடிகளையும் அவற்றிற்கு வாழ்விடமாகிய எல்லா உலகங்களையும் ஈன்றும் கன்னிப் பிராயங்கழியாதாரென்பார் 'துன்னியவுயிர்கள்யாவுந்தொல்லுல களைத்துமீன்றகன்னிகை' என்றான். இதனை "பெற்றாள் சக தண்டங்க ளனைத்தும்மவை பெற்று-முற்றுகிழி முலையாள்" என்னுமகாபாரதச் செய்யுளாலும், சிவஞ்சத்தி தன்னை யீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தை யீன்று-முவந்திரு வரும்பு ணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்-பவன்பிரம சாரி யாகும் பான்மொழி கன்னி யாகும்' என்னுஞ் சிவஞானசித்திதிருவிருத்தத்தாலுமுணர்க

(10)

கந்தபுராணம்

மலரயன் புதல்வன் றன்னோர் மடந்தையை மணத்தி னல்க
வலைபுனற் சடிவத் தண்ண லவன்றலை கொண்டா னென்பர்
நிலைமையங் கதனை யுன்னி நெஞ்சக மஞ்ச மெங்கள்
குலமக டனைய வற்குக் கொடுத்திட லெவனோ வென்றாள்.

இ-ள்: மலர் அயன் புதல்வன்-தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற பிரமதேவரது மகனாகிய தக்கன், தன் ஓர் மடந்தையை மணத்தில் நல்க-தனது ஒருமகளைத் திருமணமுறைப்படி கொடுக்க, அலை புனல் சடிவத்து அண்ணல் அவன் தலை கொண்டான் என்பர்-அலைகின்ற கங்கைநதியையணிந்த சடைமுடியையுடைய சிவபிரான் அவனது தலையை வெட்டினாரென்று (பலரும்) கூறுவார்கள், நிலைமை அதனை உன்னி நெஞ்சகம் அஞ்சம்-அத்தன்மையைச் சிந்தித்து என்மனம் பயப்படும் (ஆதலின்), எங்கள் குலமகள் தனை அவற்கு கொடுத்திடல் எவன் என்றாள்-எங்கள் அரியமகளாகிய பார்ப்பதியை அவர்க்கு மணஞ்செய்துகொடுப்பது எவ்வாறு என்று வினாவினாள் எ-று.

குலமகள்-குலத்தை விளக்கவந்தமகள். மடந்தை ஈண்டுப்பருவங் குறியாது நின்றது. (11)

என்றலு மவளை நோக்கி யெழுமுனி வோருஞ் சொல்வா
ரொன்றுநீ யிரங்கல் வாழி யொப்பிலா முதல்வன் செய்கை
நன்றுதேர்ந் திலையாற் றக்க னலத்தகு மனியை மாற்றி
யன்றுதன் னிகழ்த லாலே யவன்றலை முடிவு செய்தான்.

இ-ள்: என்றலும்-என்று கூறுதலும், அவளை நோக்கி எழு முனிவோரும் சொல்வார்-அந்தமேனையைப்பார்த்துச் சப்தரிஷிகளுஞ் சொல்வார்கள், ஒன்றும் நீ இரங்கல்-நீ சிறிதும் வருந்தற்க, ஒப்பு இலா முதல்வன். செய்கை நன்று தேர்ந்திலை-ஒப்பற்ற சிவபிரானது செயலை நன்றாக உணர்ந்திலாய், தக்கன் நலத்தகும் அலியை மாற்றி அன்று தன் இகழ்தலால்-தக்கனுனைவன் நன்மை பொருந்திய அவிப் பாகத்தைக் கொடாது நீக்கி அந்நாளிற்றம்மை நிந்தித்தலால், அவன் தலை முடிவு செய்தான்- (அச்சிவபிரான்) அவனது தலையை வெட்டினார் எ-று.

வாழி-முன்னிலையசை. ஒன்று அற்பமென்னும் பொருளில் வந்தது. (12)

மணம்பேசு படலம்

அடைந்துனோர்க் கருளு மாறு மல்லவர் தமக்குத் தண்டம்
படுத்துணை தெரிந்து கூட்டும் பான்மையும் பரமன் செய்கை
மடந்தையித் தன்மை யாரு மனப்படுத் துணர்வ ரீதே
திடம்பட வுணர்தி வேறு சிந்தனை செய்யே லென்றார்.

இ-ள்: அடைந்தினோர்கு அருளுமாறும்-தம்மைச்சார்ந்த சிட்டர்க்கு அருள்செய்யுந்தன்மையும், அல்லவர் தமக்கு படும் துணை தெரிந்து தண்டம் கூட்டும் பான்மையும்-சாராததுட்டர்க்கு அனுபவிக்கவேண்டிய காலவெல்லையைத்தெரிந்து (அதுகாறும்) தண்டனையைச்சேர்விக்குந்தன்மையும், பரமன் செய்கை-சிவபிரானதுசெயலாகும், மடந்தை-பெண்ணே! இ தன்மை யாரும் மனப்படுத்து உணர்வர்-இத்தன்மையை எல்லோரும் மனத்தில் ஆராயந்து தெளிவார்கள், ஈதே திடம் பட உணர்தி-இதனையே உறுதியாக உணரக்கடவாய், வேறு சிந்தனை செய்யேல்-வேறொன்றையுஞ்சிந்தியாதே, என்றார்-என்று கூறினார்கள் (சப்தரிஷிகள்) எ-று.

ஏ-தேற்றம். சிவபிரான் சிட்டர்க்கு அருளையுந் துட்டர்க்குத் தண்டனையையுஞ்செய்தலை “அறமலி யிதஞ்செய் வோருக் கனுக்கிரகத்தைச்செய்வன்-மறமலி யகிதஞ் செய்யி னிக்கிரகத்தை வைப்பன்” என்னுஞ் “சிவஞானசித்திச்செய்யுளானுமுணர்க. (13)

வேறு

இயலுறு முனிவோர்க ளிவைமொழி தலுமோரா
மயலுறு வரையண்ணல் வாய்மைவி தெனலோடு
மயலுறு மனைமேனை யஞ்சின ளமலன்றன்
செயலிது வுணராதே செப்பினனிவை யென்றே.

இ-ள்: இயல் உறு முனிவோர்கள் இவை மொழிதலும்-தகுதி பொருந்திய ஏழுமுனிவர்களும் இவ்வாசகத்தைக்கூற, மயல் அறுவரை அண்ணல் ஓரா-அறியாமைநீங்கிய இமயமலையரசன்கேட்டுணர்ந்து, இது வாய்மை எனலோடும்-இவர்கள்கூறியது சத்தியமேயென்றுகூறுதலும், அயல் உறும் மனைமேனை-அவனருகில்நின்ற மனைவியாகிய மேனையானவள், அமலன் தன் செயல் இது உணராது இவை செப்பினன் என்று-மலரகிதராகியசிவபிரானது செயல் இப்படிப்பட்டதென்பதை அறியாது இவற்றைக்கூறினெனன்று நினைந்து, அஞ்சினன்-பயந்தான் எ-று. (14)

கந்தபுராணம்

-உண்ணலி வொடுமேனை யுவர்மல ரடிதாமுஉப்

பெண்ணறி வெவையேனும் பேதைமை வழியன்றே

வண்ணற னருணீர்மை யனுவது மறிகில்லேன்

புண்ணிய முனிவீரென் புன்மொழி பொறுமென்றான்.

இ-ள்: மேனை-மேனாதேவி, உள் நலிவொடு-மனவருத்தத்தோடு, உவர் மலர் அடி தாமுஉ-அம்முனிவர்களது தாமரைமலர்போன்ற பாதங்களைவணங்கி, புண்ணிய முனிவீர்-புண்ணியத்தையுடைய முனிவிற்காள்!, பெண்ணறிவு எவையேனும் பேதைமை வழி அன்றே-பெண்ணறிவு எவையாயினும் மடமையின்பாற்பட்டனவல்லவா?, அண்ணல் தன் அருள் நீர்மை அனுவதும் அறிகில்லேன்-யான் சிவ பிரானது கருண்ணியத்தைச் சிறிதாயினும் அறியுமாற்றவில்லேன் ஆதலின், என் புன் மொழி பொறும் என்றான்-எனது எளிய வசனத் தைப்பொறுத்தருளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான் எ-று.

“பேதைமையென்பதுமாதர்க்கணிகலம்” என ஓளவையாரும் “நுண்ணறி வுடையராகி நூலொடு பழகி னாலும் பெண்ணறி வென்ப தெல்லாம் பேதைமைத்து” எனத் திருவிளையாடற் புராணமுங் கூறுதலாலும் பெண்ணறிவுபேதைமையின்பாற்பட்ட மையையுணர்க. (15)

பணிவுட னிவைமேனை பகர்தலு மவடன்பாற்

கணிதமி லருள்செய்யக் காவல னதுகாணு

விணைதவிர் முனிவீர்கா ளிவருரை கருதன்மின்

மணமிய லிறையோனை வரமொழி குதிரென்றான்.

இ-ள்: மேனை பணிவுடன் இவை பகர்தலும்-மேனாதேவி வணக்கத்துடன் இவ்வார்த்தைகளைக்கூற, அவள் தன் பால் கணிதம் இல் அருள் செய்ய-(முனிவர்கள்) அவளிடத்து அளவிற்றந்த கிருபையைப் புரிய, காவலன் அது காணு-மலையரசன் அத்தன்மையைப்பார்த்து, இணை தவிர் முனிவீர்காள்-ஒப்பற்ற முனிவர்களே!, இவள் உரை கருதன்மின்-நீவிர் இவளதுவார்த்தையைச் சிந்தியாதீர்கள், மணம் இயல் இறையோனை வர மொழிகுதிர் என்றான்-திருமணத்தை விரும்பிய சிவபிரானை இங்கே வரும்படி விண்ணப்பஞ்செய்யுங்க ளென்று கூறினான் எ-று. (16)

பணிபடு வரையண்ணல் பகர்மொழி யதுகேளா

மனமிக மகிழ்வாகி மற்றவர் தமையங்க

னிணிமையொ றேநல்கி யெழுவரு மவணிங்கித்

தனைநிகர் பிறிதில்லாத் தன்கயி லுயில்வந்தார்.

மணம்பேசு படலம்

இ-ள்: பனிபடு வரை அண்ணல் பகர் மொழி அது எழுவரும் கேளா-இமயமலையரசன்கூறிய அந்தவார்த்தையை ஏழுமுனிவர் களுங்கேட்டு, மனம் மிக மகிழ்வு ஆகி-மனத்தில் மிகச்சந்தோஷம் பொருந்தி, அவர்தமை அங்கண் இனிமையொடு உற நல்கி-அவர்களை அங்கே மங்கலத்தோடும் வாழ்ந்திருக்கும்படி ஆசிர்வதித்து, அவண் நீங்கி-அவ்விடத்துநின்றும்நீங்கி, தனை நிகர்பிறிது இல்லா தண் கயிலையில் வந்தார்-தன்னை யொத்ததுவேறில்லாத [கிறந்த] குளிர்ந்த திருக்கைலாசமலையில் வந்தார்கள் எ-று. (17)

வந்தெழு முனிவோரு மாநக ரிடைசாரா
நந்திகண் முறையுய்ப்ப நாதனை நணுகுற்றே
யந்தமி லளியோடு மவ்னடி தொழுதேத்தி
யெந்தையை யிதுகேளென் றியாவது முரைசெய்தார்.

இ-ள்: எழு முனிவோரும் வந்து-சப்தரிஷிகளும்வந்து, மா நகர் இடை சாரா-பெரிய திருக்கோயிலையணுகி, நந்திகள் முறை உய்ப்ப நாதனை நணுகுற்று-திருநந்திதேவர் முறைப்படி உள்ளேவிடச் சிவபிரானையணுகி, அந்தம் இல் அளியோடும் அவன் அடி தொழுது ஏத்தி-அளவற்ற அன்புடன் அப்பெருமானது பாதங்களைவணங்கித் துதித்து, எந்தையை இது கேள் என்று யாவதும் உரைசெய்தார்-எம்பரமபிதாவே இதனைக் கேட்டருளுதிரென்று எல்லா நிகழ்ச்சிகளை யும் விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள் எ-று.

எந்தையையென்பதில் ஐகாரம் சாரியை. சிவபிரானது அனுமதி பெற்றுள்ளிடுப்பவென்பார் 'முறையுய்ப்ப' என்றார். (18)

வரைமிசை யரசாள்வோன் மணவினை மிசைவெல்லா
முரைசெய வருள்செய்தே யும்பரின் முனிகாணீர்
புரிதரு செயலாற்றப் போகுதி ரெனலோடு
மரனடி தொழுதேத்தி யவர்பத மணுகுற்றார்.

இ-ள்: வரை மிசை அரசு ஆள்வோன் மணவினை இசைவு எல்லாம் உரை செய-இமயமலையரசனது திருமணச்சம்மதம் முழு வதையும் (ஏழுமுனிவர்களும்) விண்ணப்பஞ்செய்ய, அருள் செய்து- (சிவபிரான்) கிருபைசெய்து, உம்பரில் முனிகாள்-தேவரிஷிகளே!, நீர் புரிதரு செயல் ஆற்ற போகுதிர் எனலோடும்-நீவிர்செய்யுந் தொழில்களைச் செய்யும்பொருட்டுப் போங்களென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுதலும், அவர்-அம்முனிவர்கள், அரன் அடி. தொழுது ஏத்தி-அச்சிவபிரானது பாதங்களைவணங்கித்துதித்து, பதம்அணுகுற்றார்-தங்கள் பதவிகளை அடைந்தார்கள் எ-று. (19)

கந்தபுராணம்

வேறு

எங்குறை தீர்ந்ததென் நெழுத வத்தருத்
தங்கடம் பதத்திடைத் தணப்பின் நெய்தினு
ரிங்கிது நின்றிட விமய மேலிறை
யங்கினிச் செய்தவா றறியக் கூறுவாம்.

இ-ள்: எழு தவத்தரும்-ஏழுமுனிவர்களும், எம் குறை தீர்ந்தது என்று-எங்குகுறை நிறைவேற்றென்றுகூறி, தங்கள் தம் பதத்திடை தணப்பு இன்று எய்தினார்-தங்கள் பதவிகளில் தவறாது போய்ச்சேர்ந்தார்கள், இது நின்றிட-இதுநிற்க, இனி-மேல் அங்கு இமய மேல் இறை செய்தவாறு அறிய கூறுவாம்-அவ்விடத்தே இமயமலையரசன்செய்தனவற்றை விளங்கக்கூறுவோம் எ-று.

குறையென்றது தமக்குவிதித்ததொண்டை. இன்றியென்னும் வினையெச்சத்தினிகரம் உகரமாகி இன்று எனநின்றது (20)

மணம்பேசு படலம்

முற்றிற்று.

5. வரைபுனை படலம்

சிவபிரானது திருமணத்தின்பொருட்டு இமயமலையை அலங்கரித்த
மையைக் கூறுதலாலிப் பெயர் பெற்றது.

இப்படலப் பொறிப்பு.

இமயமலையரசன் தேவத்தச்சனைவருவித்து 'என்மகளாகிய பார்ப்பதியைச் சிவபிரானுக்குத் திருமணமியற்றுமாறு நிச்சயித் திருக்கின்றேனாதலின் அதற்கு வேண்டிய அலங்காரங்களைச்செய்குதி' என்றுகூறினன். உடனே அவன் அம்மலையின்கண் பலகோபுரங்களையும் மண்டபங்களையும் மன்றுகளையும் மலர்ப்பந்தர்களையும் வீதிகளையும் சாலைகளையும் அரமணையினருகே பதினாயிரம்யோசனையளவின தாகஓர்கோயிலையும் அக்கோயிலினடுவே ஓர் விவாகமண்டபத்தையும் அம்மண்டபத்தில் தம்பதிகளிருத்தற்கேற்ற ஓர் சிங்காசனத்தையும் ஏனையோரிருத்தற்கேற்ற பல ஆசனங்களையும் வேதிகைகளையும் வேண்டற்பாலன பிறவற்றையும் அணிபெறச்செய்தனன். மலையரசன் அவற்றையெல்லாங்கண்டு மிகச்சந்தோஷங்கொண்டு விஷ்ணு பிரமாமுதலிய தேவர்களுக்கும் முனிவர்களுக்கும் பிறர்க்கும் தூதரையேவி விவாக சோபனத்தை அறிவித்தனன். உடனே துர்க்கையாமலை காளிகள் சப்தநதிகள் இலக்குமி சரகவதி இந்திராணி முனிபத்தினிகள் முதலாயினோர் அங்குவந்து பார்ப்பதிதேவியை மணவணிசெய்தனர். மேருமுதலிய மலையினங்களும் சமுத்திரங்களும் நாகராசர்களும் திசையானைகளும்வந்தன. அப்பொழுது மலையரசன் சுற்றத்தாரோடு திருக்கைலாசமலையிற்போய்ச் சிவபிரானைத்தரிசித்து 'பங்குனியுத்தரமாகிய இச்சபதினத்தில் இப்போது நிகழுஞ்சபமுகூர்த்தத்திலே திருமணத்திற்கெழுந்தருளிவரவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்து அவர்சம்மதித்தபின் தன்னிருக்கைநோக்கிவந்தனன் என்பதாம்.

கந்தபுராணம்

கண்ணுத லுமைதவங் கண்டு நின்னையா
மண்ணவர் புகழ்வகை மணத்து மென்றதும்
விண்ணொழு முனிவரின் வினவி விட்டது
மெண்ணினன் மகிழ்ந்தன நிமயத் தண்ணலே.

இ-ள்: கண்ணுதல்-நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபிரான், உமை தவம்கண்டு-உமாதேவியின் தவத்தைச்சோதித்து, மண்ணவர் புகழ்வகை யாம் நின்னை மணத்தும் என்றதும்-பூவுலகத்திலுள்ளார் புகழும்படி யாம் உன்னைமணஞ்செய்வோமென்று அருள் செய்தமையையும், விண் எழு முனிவரின் வினவி விட்டதும் எண்ணினன்-விண்ணுலகத்தில்வசிக்கின்ற சப்தரிஷிகளை மணம்பேசுமாறனுப்பியதையுஞ்சிந்தித்து, மகிழ்ந்தான்-மனச்சந்தோஷங்கொண்டான், இமயத்து அண்ணல்-இமயமலையரசன் எ-று.

முனிவரின்-உருபுமயக்கம். வினவி செயவெனெச்சத்திரிபு. (1)

கணிதமி லுயிரெலாக் கலந்து மற்றவை
யுணர்வுதொ றிருந்தவற் கொருதன் கன்னியை
மணமுறை புரிதிற மதித்துத் தேவர்தம்
பணிபுரி தச்சனைப் பரிவொ டுன்னினான்.

இ-ள்: கணிதம் இல் உயிர் எலாம் கலந்து-அளவற்ற ஆன்மாக்களெவற்றினும் வியாபித்து, அவை உணர்வுதொறு இருந்தவற்கு-அவற்றின் அறிவுகடோறும் வியாபித்திருந்தசிவபிரானுக்கு, ஒருதன் கன்னியை முறை மணம் புரிதிறம் மதித்து-ஒப்பற்ற தனது மகளை முறைப்படிதிருமணஞ்செய்யச் சிந்தித்து, தேவர்தம் பணி புரிதச்சனை பரிவொடு உன்னினான்-தேவர்களுக்கு வேண்டிய ஏவல்களைச் செய்யும் விச்சுவகன்மாவை அன்புடன் சிந்தித்தான் எ-று. (2)

உன்னிய போதினி லும்பர் கம்மியன்
மன்னவ னெதிருற வந்து கைதொழு
தென்னகொல் கருதினை யாது செய்பணி
யன்னதை மொழிகென வறைதன் மேயினான்.

இ-ள்: உன்னிய போதினில்-அவ்வாறுசிந்தித்தபொழுது, உம்பர் கம்மியன்-தேவத்தச்சன், மன்னவன் எதிருற வந்து-மலையரசனுக்கு முன்னாகவந்து, கை தொழுது-கைகுவித்து, என்னை கருதினை-

வரைபுனை படலம்

யாதுகாதுகாரணம்பற்றி (என்னைச்) சிந்தித்தீர், செய் பணி யாது-
யான்செய்யவேண்டிய ஏவல்யாது?, அன்னதை மொழிக என-
அதனைச்சொல்லுக என்றுவினாவ, அறைதல் மேயினான்-(மலையரசன்)
அதற்கு விடைகூறுவானாயினான் எ-று.

மொழிக என்னும் வியங்கோளீறுதொக்கது.

(3)

என்னையாள் கண்ணுத லிறைவற் கியான்பெறு
மன்னையா முமைதனை யளிப்ப விவ்வரைக்
கன்னிமா நகரெலாங் கவிஞ்சி றந்திடப்
பொன்னின டாமெனப் புனைதி யாலென்றான்.

இ-ள்: என்னை ஆள் கண்ணுதல் இறைவற்கு-எங்களை அடிமை
கொள்ளும் நெற்றிக்கண்ணையுடைய சிவபிரானுக்கு, யான் பெறும்
அன்னை ஆம் உமை தனை அளிப்பன்-யான்பெற்ற சர்வலோகமாதா
வாகிய பார்ப்பதிதேவியைத் திருமணஞ்செய்துகொடுக்க நிச்சயித்
திருக்கின்றேன் (ஆதலின்), இவரை கன்னி மா நகர் எலாம்-இந்த
மலையின்கணுள்ள புதிய பெரிய நகரமுமுதையும், கவின் சிறந்திட-
முன்னையினும் அழகுமிக, பொன்னின் நாடு ஆம் என புனைதி என்னுன்-
சுவர்க்கலோகம்போல அலங்கரிப்பாயென்றுகூறினான் எ-று.

அருந்தவத்தாற்பெற்றமகளென்பான் 'யான்பெறும்மன்னையா
முமை' என்றான்.

(4)

அப்பொழு தத்தினி லடுக்கன் மேலையோன்
செப்பிய வாசகஞ் செவிக்கொண் டுள்ளமேன்
மெய்ப்பெரு மகிழ்ச்சியை மேவி யந்தக
ரொப்பனை செய்திட வுன்னி னுனரோ.

இ-ள்: அ பொழுதத்தினில்-அந்தச்சமயத்தில், அடுக்கல் மேலை
யோன் செப்பிய வாசகம் செவிக்கொண்டு-மலையரசன் கூறிய
வார்த்தையைக்கேட்டு, உள்ள மேல் மெய் பெரு மகிழ்ச்சியை மேவி-
மனத்தில் மெய்மமையான பேரு வகையைக்கொண்டு, அ நகர்
ஒப்பனை செய்திட உன்னினான்-அந்நகரத்தை அலங்கரிக்கும்படி
(தேவத்தச்சன்) சிந்தித்தான் எ-று.

சிவ பிரான் றிருமண த்தைக்கேட்டலால் மகிழ்ந்தனனென்க.
ஒப்பனை-அலங்காரம்.

(5)

கந்தபுராணம்

நீடுறு தருநிரை நிமிருங் கால்களாய்ப்
பாடுறு கழிகளாய்ப் பரம்பும் பல்பணை
மூடுற வதன்மிசை முகில்க ளெங்கனும்
பீடுறு பந்தர்போற் பிறங்கும் வெற்பின்மேல்.

இ-ள்: நீடுறு தரு நிரை நிமிரும் கால்கள் ஆய்-நெடிய மர நிரைகள் உயர்ந்தகால்களாகவும், பரம்பும் பல் பணை பாடு உறு கழிகள் ஆய்-பரந்த பலகிளைகள் குறுக்கேபொருந்தியகழிகளாகவும் (இருக்க), அதன் மிசை முகில்கள் மூடுற-அதன்மேல் மேகங்கள் மூடிக்கொள்ள, எங்கனும் பீடு உறு பந்தர் போல் பிறங்கும் வெற் பின் மேல்-எல்லாவிடங்களும் பெருமைபொருந்திய பந்தரிட்டது போல விளங்குகின்ற அம்மலையின் மேல் எ-று.

ஏங்கனும் மூடுற என இயைத்துப்பொருள்கூறினுமாம். இது முதலிருசெய்யுட்கள் குளகம். (6)

மலையுறழ் கோபுர மன்றஞ் சூளிகை
நிலைகெழு செய்யதேர் நிழற்று மண்டபம்
பலவுட னனுமலர்ப் பந்த ரன்னவை
தொலைவறு மாவணந் தோறு நல்கினான்.

இ-ள் மலை உறழ் கோபுரம்-மலையைப்போன்ற கோபுரங்களையும், மன்றம்-சபைகளையும், சூளிகை-சூளிகைகளையும், நிலை கெழு செய்ய தேர்-நிலையாயமைக்கப்பட்ட செப்பமாகியதேர்களையும், நிழற்றும் மண்டபம் பலவுடன்-நிழலைச்செய்கின்ற பலமண்டபங்களையும், நறு மலர் பந்தர்-மணங்கமழுகின்ற பூம்பந்தர்களையும், அன்னவை-அவை போன்ற பிறவற்றையும், தொலைவு அறும் ஆவணம் தோறும் நல்கினான்-முடிவில்லாத வீதிகடோறும் அமைத்தான் எ-று.

சூளிகை சிகரமுடையனவாகச் செய்யப்பட்டமாளிகை-உடன் ஈண்டு எண்ணுப்பொருட்டு. விசாலத்தாலும் உயரத்தாலும் மிக்கனவாதலின் 'மலையுறழ்கோபுரம்' என்றார். (7)

நீக்கமில் கதலிகை நெடிய கேதன
மேக்குயர் காவண மிசைத்தந் துள்ளிடை
யாக்குறு கம்பல மணிசெய் தூயிடைத்
தூக்கினன் கவரியுஞ் சுடர்கொண் மாலையும்.

வரைபுனை படலம்

இ-ள்: நீக்கம் இல் சுதலிகை—இடைவெளியின்றி நெருங்கிய சிறுகொடிகளையும், நெடிய கேதனம்—பெருங்கொடிகளையும், மேக்கு உயர் காவண மிசை தந்து—மேலாக உயர்ந்த பந்தரின்மீதமைத்து, உள் இடை ஆக்குறு கம்பலம் அணிசெய்து—அப்பந்தரினுள்ளே இணைக்கப்பட்ட மேற்கட்டியை அழகுறக்கட்டி, கவரியும் சுடர் கொள் மாலையும் ஆயிடை தூக்கினன்—சாமரங்களையும் ஒளிபொருந்தியமாலையையும் அந்த மேற்கட்டியில் (இடையிடையே) நாற்றினான் எ-று.

சுடர்கொண்மலை—மணிமுதலியவற்றாலானமலை.

(8)

குரகத முகம்புரை குலைக ளேங்கிய
மரகத வொளிபடு வாழை பூகநன்
விரைகெழு தன்மையி னிறுவிப் பூந்துணர்
விரைகெழு தோரணம் விசும்பி னாற்றினான்.

இ-ள்: குரகத முகம் புரை குலைகள் தூங்கிய மரகத ஒளி படு வாழை—குதிரையின்முகம்போன்ற (வடிவமைந்த) குலைகள் தூங்கப் பெற்ற மரகதரத்தினப்பிரகாசத்தையுடைய வாழைகளையும், பூகம்—கமுகுகளையும், நல் நிரை கெழு தன்மையில் நிறுவி—நல்ல நிரை பொருந்திய தன்மையாகநிறுத்தி, பூ துணர் விரை கெழு தோரணம் விசும்பில் நாற்றினான்—பூந்தாதுக்களின் நறுமணங்கமழப்பெற்ற தோரணங்களை மேலே தூக்கினான் எ-று.

குரகதம்—குளம் பிறுந் செல்வது. வாழைக்குலைகள் வளைந்து சுற்றளவால் அடிவிரிந்து நுனியொடுங்கித்தோன்றலின் குதிரை முகத்தை நிகர்க்குமென்க. சுகந்தமலராலாகிய தோரணமென்பார் 'பூந்துணர்விரைகெழுதோரணம்' என்றார். விசும்பு—ஈண்டு மேலிடம்.

(9)

ஒண்ணிதி யியக்கர்கோ னுறையு ளானதும்
விண்ணவர் தொழுதிட வீற்றி ருந்திட
மண்ணறன் கோயிலு மாக வீதிக
ளெண்ணருந் திருவுற வெழில்ப தெத்தினான்.

இ-ள்: ஒள் நிதி இயக்கர்கோன் உறையுள் ஆனதும்—சிறந்த செல்வத்தையுடைய குபேரனது மாளிகையும், விண்ணவர் தொழுதிட வீற்றிருந்திடும் அண்ணல் தன் கோயிலும் ஆக—தேவர்கள் கை

கந்தபுராணம்

தொழும்படி வீற்றிருக்கின்ற இந்திரன்து மாளிகையும்போல, எண் அரும் திரு உற-அளவிடுத்தற்கரிய வளங்கள் பொருந்த, வீதிகள் எழில் படுத்தினான்-வீதிகளை அலங்கரித்தான் எ-று. (10)

ஒருபுறத் தினையினி யுமைக்கு நல்குவோ
 னிருபுறத் தினும்வரு மெண்ணி நேவருந்
 தருபுறப் பொருளெலாஞ் சாரச் சாலைக
 டிரிபுறத் திரிபுறச் செய்த மைத்தனன்.

இ-ள்: இனி உமைக்கு ஒரு புறத்தினை நல்குவோன் இரு புறத்தினும் வரும் எண் இல் தேவரும்-இனி உமாதேவியாருக்குத் தமது ஒரு பாகத்தைக் கொடுத்தருளுஞ் சிவபிரானது இருபுடைகளிலுஞ் செறிந்துவருகின்ற அளவிறந்த தேவர்களையாவரும், தரு புற பொருள் எலாம் சார-கொணர்கின்ற பொருள்யாவும் அடங்கு மாறு, திரிபுற திரிபுற சாலைகள் செய்து அமைத்தனன்-வெவ்வேருகச் சாலைகளை வகுத்து அமைத்தான் எ-று.

உம்மைகள்-முற்று. புறப்பொருள்-வேறிடத்தினின்றாவருவோர் திருமணத்துக்காகக்கொடுக்கும்பொருள்கள். மணவாளாரென்பது தோன்ற 'ஒருபுறத்தினையினியுமைக்குநல்குவோன்' எனவும், ஒவ் வோரினப்பொருளை ஒவ்வோர் சாலையிலமைத்து வைத்தற்கோற்ற வாறென்பார் 'திரிபுறத்திரிபுற' எனவும் கூறினார். (11)

ஆயிரப் பத்தென வறையும் யோசனை
 போயதோ ரளவையிற் புரிசை யொன்றினைக்
 கோயிலி னொருபுடை குயிற்றிக் கோபுரம்
 வாயில்க னுன்கினு மரபி னல்கினுன்.

இ-ள்: ஆயிரப்பத்து என அறையும் யோசனை போயது ஓர் அளவையில்-பதினாயிரமென்று சொல்லப்படுகின்ற யோசனையமைந்த அளவாக, கோயிலின் ஒரு புடை புரிசை ஒன்றினை குயிற்றி-அரமணையினொருபக்கத்தில் ஒருமதிலைச்செய்து, வாயில்கள் நான்கினும்- (அதனாற்றிசைகளினுமுள்ள) நான்குவாயில்களினும், மரபின்-சிற்பநூன்முறைப்படி, கோபுரம் நல்கினுன்-கோபுரங்களை யமைத்தான் எ-று.

ஆயிரப்பத்து--பதினாயிரம். அளவெனப்பொதுமையிற் கூறு தலின் நீட்சி அகற்சி இரண்டுங்கொள்க. (12)

வரைபுனை படலம்

அங்கத னடுவுற வகன்ப ரப்பினின்
மங்கல மணஞ்செய வதுவைச் சாலையைச்
செங்கன கத்தினுற் றிகழச் செய்தனன்
கங்கையஞ் சடையினுன் கயிலைக் கோயில்போல்.

இ-ள்: அதன் நடு உற-அம்மதிலெல்லையினடுவிற்பொருந்த, அகன் பரப்பினில்-மிகுந்த விசாலமமைய, மங்கல மனம் செய-சுபகரமாகிய திருமணச்சடங்கையியற்றுமாறு, 'செம் கனகத்தினுல் திகழ-செம்பொன்னுற் பிரகாசிக்கும்படி, கங்கையம் சடையினுன் கயிலை கோயில் போல்-கங்கைநதியையணிந்தசடைமுடியையுடைய சிவபிரானது திருக்கைலாசகிரியின்கணுள்ள கோயிலைப்போல, வதுவைச்சாலையை செய்தனன்-விவாகமண்டபத்தை இயற்றினுன்' எ-று.

திருமணத்தைத்தரிசிக்க வந்தாரெல்லாம் அமைதற்கேற்றவாறு இடம்பெறவென்பார் 'அகன்பரப்பினில்' எனவும், நால்வகைப் பொன்களுட்சிறந்த சாம்பூநதமென்பார் 'செங்கனகம்' எனவும், கூறினார். நடுவுற பரப்பினில் மணஞ்செய திகழ போல் என்பன தனித்தனி செய்தனன் என்னு முற்றோடியைந்தன. (13)

சாலையி னிலத்திடைச் சந்த மான்மத
மேலுறு நாவிறீர் விரவிப் பூசியே
கோலமென் மலர்கடைய்க் குறுகும் வானவர்க்
கேலுறு பலதனி கிருப்பச் செய்தனன்.

இ-ள்: சாலையின் நிலத்திடை-அத்திருமணச்சாலையின் நிலத்தின் கண்ணே, சந்தம்-சந்தனமும், மான்மதம்-கஸ்தூரியும், மேல் உறு நாவி-மேன்மைபொருந்திய புனுகும் ஆகியஇவற்றை, நீர் விரவி பூசி-பனிநீருடன்கலந்து மெழுகி, கோல மெல் மலர்கள் தூஉய்-அழகிய மெல்லியபுஷ்பங்களைத்தூவி, குறுகும் வானவர்க்கு ஏலுறு பல தவிச இருப்ப செய்தனன்-வருந் தேவர்களுக்கு உயர்வுதாழ்வு முதலியவற்றிற்கேற்ற பலவிதமாகிய ஆசனங்களை இருக்கும்படி இயற்றினுன்' எ-று.

மலர் தூவியது மங்கலத்திற்கும் மணம்வீசதற்குமாமென்க. (14)

வானவின் மணிமுகில் வனச மாமலர்
நீநிறம் விரிதரு நெய்தல் சண்பக
மேனைய நிறங்களா லெண்ணில் வேதிகை
யானவை புரிந்தன னயனு நாணவே.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: வானவில்-இந்திரவிலும், மணி முகில்-கரியமேகமும், மா வனச மலர்-சிறந்த தாமரைப்பூவும், நீல் நிறம் விரிதரு நெய்தல்-கருநிறம் மிக்க நெய்தற்பூவும், சண்பகம்-சண்பகப்பூவும், ஏனைய நிறங்களால்-பிறவுமாகிய இவற்றினிறங்களால், எண் இல் வேதிகை ஆனவை-அளவற்ற திண்ணைகளை, அயனும் நாண புரிந்தனன்-(படைத்தற்றொழிற்கிறைவராகிய) பிரமதேவரும் வெட்கமுறும்படி செய்தான் எ-று.

நீல்-கடைக்குறை. நெய்தல் சண்பகம் ஆகுபெயர்கள். உம்மை-உயர்வுசிறப்பு. (15)

கண்ணடி பூந்தொடை கவரி பஹுகிள்
மண்ணிய செழுமணி மாலை தூங்குறப்
பண்ணுறு வித்தனன் பரமன் பால்வரும்
விண்ணவர் விழியெலாம் விருந்து கொள்ளவே.

இ-ள்: கண்ணடி-கண்ணாடிகளையும், பூந்தொடை-பூமாலைகளையும், கவரி-சாமரங்களையும், பல் துகில்-பலவகையானவஸ்திரக் குஞ்சங்களையும், மண்ணிய செழு மணி மாலை-சாணைதீர்ந்த செழிய இரத்தினங்களாகிய மாலைகளையும், பரமன் பால் வரும் விண்ணவர் விழி எலாம் விருந்து கொள்ள-சிவபிரானதுபக்கத்தில் வருகின்ற தேவர்களது கண்களெல்லாம் விருந்துகொள்ளும்படி, தூங்குற பண்ணுறுவித்தனன்-தூக்கிஞன் எ-று.

கண்ணடி என்பது தொடைநோக்கிக் கண்ணடியெனக்குறுகிற்று. முன்னொருபோதுங்கண்டறியாதனவும் பெருவன்ப்பினவுமாதலின் 'விழியெலாம்விருந்துகொள்ள' என்றார். (16)

தேவரு முனிவருந் திருவ னார்களும்
பாவையி னுயிருறு பண்பி னுக்கியே
மேவரு கவரிதார் வீணை யேந்தியே
யேவலர் தொழின்முறை யியற்ற நல்கிஞன்.

இ-ள்: தேவரும்-தேவர்களையும், முனிவரும்-முனிவர்களையும், திரு அனார்களும்-இலக்குமியைப்போன்ற பேரழகினையுடைய பெண்களையும், பாவையின் உயிர் உறு பண்பின் ஆக்கி-பிரதிமைகளால் உயிரோடிருக்குந்தன்மை போலுண்டாகி, மேவரு கவரி தார் வீணை ஏந்தி-தமதுகையிற்பொருந்திய சாமரங்களையும் மாலைகளையும் வீணை

வரைபுனை படலம்

களையுந்தாங்கி, ஏவலர் தொழின்முறை இயற்ற நல்கினான்-ஏவலாளர் செய்யுந்தொழில்களை முறையே செய்யுமாறு அமைத்தான் ஈ-று.

கவரிகளைவீசவும் மாலைகளைநாற்றவும் வீணைகளையிசைக்கவுஞ் செய்தானென்றபடி. (17)

பெண்ணிய லாரெனப் பிறங்கும் பாவைக

டண்ணுமை முதலிய தாக்கித் தண்டியல்

பண்ணெடு களிநடம் பயிலு வித்தனை

விண்ணவ ரரம்பையர் யாரும் வெஃகவே.

இ-ள்: பெண் இயலார் என பிறங்கும் பாலைகள்-பெண்களைப் போல விளங்குகின்ற பிரதிமைகள், தண்ணுமை முதலிய தாக்கி-மத்தளமுதலியவைகளையடித்து, தண்டு இயல் பண்ணெடு-யாழிலுண்டாகின்ற இசையுடன், விண்ணவர் அரம்பையர் யாரும் வெஃக-தேவரும் அரம்பையரும் பிறரனைவரும் விரும்பும்படி, களிநடம் பயிலுவித்தனை-களிப்பைத்தருகின்ற நடனத்தையியற்று மாறமைத்தான் ஈ-று.

பெண்ணியலார்-பெண்டன்மையையுடையார்.

(18)

நெருங்கிய கிளிமயி னேமி தண்புருப்

பொருங்கரி யரிபரி பொருநர் வானுளோ

ரொருங்குடன் மணிகளா லோவி யப்பட

வருங்கடி மிருக்கையு ளமர நல்கினான்.

இ-ள்: நெருங்கிய கிளி-செறிந்திருக்கின்ற கிளிகளையும், மயில்-மயில்களையும், நேமி-சக்கரவாகங்களையும், தண்புரு-குளிர்ந்த புருக்களையும், பொரும் கரி-(ஒன்றுடனொன்று) போரியற்றுகின்ற யானைகளையும், அரி-சிங்கங்களையும், பரி-குதிரைகளையும், பொருநர்-வீரர்களையும், வானுளோர்-தேவர்களையும், ஒருங்கு-தொகுதியாக, உடன்-உடனே, மணிகளால்-இரத்தினங்களால், ஒவியப்பட-கித்திரப்பட, அரும் கடி இருக்கையுள் அமர-அரிய விவாகமண்டபத்திலமைந்திருக்கும்படி, நல்கினான்-அமைத்தான் ஈ-று.

ஒன்றுடனொன்றுதொடர்புறவெண்பார் 'ஒருங்கு' என்றார். ஒருங்கு உடன் மணிகளால் ஒவியப்பட அமர என்பன-தனித்தனி நல்கினானென்னும் முற்றோடியைந்தன. பொருநர்-கூத்தரெனினுமாம். (19)

கந்தபுராணம்

**குறைதவிர் நிலையாமையாற் குயிற்றுஞ் சாலையு
 னிறைதரு மிந்திர நீலத் தாலொரு
 திறலரி யணையினைச் சிறப்பிற் செய்தன
 னிறைவனு மிறைவியு மினிது மேவவே.**

இ-ள்: குறை தவிர் நிலையாமையால் குயிற்றுஞ் சாலையுள்-(வேண்டிய வனப்புக்களிற் சிறிதுங்) குறைவில்லாதவாறமைத்த அத்திருமண மண்டபத்தில், இறைவனும் இறைவியும் இனிது மேவ-சிவபிரானும் பார்ப்பதிதேவியும் நன்கு வீற்றிருக்கும்படி, சிறப்பில்-சிறப்பினுடன், ஒரு திறல் அரி அணையினை-வலிய ஒரு சிங்காசனத்தை, நிறைதரும் இந்திர நீலத்தால்-நிறைந்த இந்திரநீலரத்தினங்களால், செய்தனன்-செய்தான் எ-று.

திறல் அரிக்கடை. இதுகாறுங்கூறிப்போந்தவற்றுடன் விரிவஞ்சி விடுத்த பிறவிலக்கணங்களுமொருங்கமையவென்பார் 'குறைதவிர் நினைமையால்' எனவும், பிறமணிகளுட் சிற்சிலவேண்டுமிடங்களில் விராவவென்பது போதர 'நிறைதரு மிந்திரநீலத்தால்' எனவும், அவ்வவைக்கணுள்ள ஆசனங்களெவற்றினும் உயர்ச்சியும், அழகும் பொலிவும் மிகவென்பார் 'சிறப்பில்' எனவும் கூறினார். (20)

**குண்டமும் வேதிகை வகையுங் கோதில்சீர்
 மண்டல மானதும் வகுத்து வேள்விசெய்
 பண்டம தானதும் படுத்திப் பண்ணவ
 ரெண்டொகை மங்கல மிருத்தி னுனரோ:**

இ-ள்: குண்டமும்-ஓமகுண்டத்தையும், வேதிகை வகையும் வேதிகையின் வகுப்புக்களையும், கோது இல் சீர் மண்டலம் ஆனதும் வகுத்து-குற்றமற்ற சிறப்புப்பொருந்திய மண்டலத்தையும் இயற்றி, வேள்வி செய் பண்டமது ஆனதும் படுத்தி-திருமணச்சடங்கு செய்த தற்குரிய பொருள்களையும் வருவித்து, பண்ணவர் எண்தொகை-மங்கலம் இருத்தினான்-தேவாட்டமங்கலங்களையும் (இருத்தற்கேற்ற விடங்களில்) அமைத்தான் எ-று.

சிறிதும் பெரிதுமாய்ப் பலவகைப்படுதலின் 'வேதிகைவகை' என்றார். மண்டலம் என்றது நவக்கிரகமண்டல முதலியவற்றை. வேள்விசெய்ப்பண்டம்: நெய், சமித்து, தருப்பை முதலாயின. தேவாட்டமங்கலங்கள்: கண்ணாடி, இடபம், தீபம், ஸ்ரீவற்சம், இரட்டைச்சாமரம், சங்கு, சுவத்திகம், பூரணகும்பம் என்பன. இதனை "கண்ணாடிவிடை கிளர்கடர் சீவற்ச-நீள்விற் சாமரம் வலம் புரி சுவத்திக நிறைகுட மெனவெட்டு-வாள்விட் டோங்குமங் கலம்"

வரைபுனை படலம்

என்னுந் திருவினையாடற்புராணச் செய்யுளானுமுணர்க. அட்ட மங்கலம் தேவர்க்கும் அரசர்க்கும் பேதமுடையனவாதலின் இவை யாவை யென்னுமைய நீக்குதற்கு 'பண்ணவரெண்டொகை மங்கலம்' என்றார். பண்டமதானது-தொகுதியொருமை. (21)

கண்டெறு கதிர்மதிக் காந்தங் காஞ்சன
மொண்டுநீர் நித்தில மொளிறு வச்சிர
முண்டக வெயின்மணி முதல்வெ றுக்கையான்
மண்டப மெண்ணில மருங்கி னல்கினான்.

இ-ள்: கண் தெறு கதிர்மதி காந்தம்-கண்களை ஒளிமழுக்குகின்ற சூரியகாந்தமும், சந்திரகாந்தமும், காஞ்சனம்-பொன்னும், ஒள்துகிர்-ஒளிபொருந்திய பவளமும், நித்திலம்-முத்தும், ஒளிறு வச்சிரம்-பிரகாசிக்கின்ற வைரரத்தினமும், முண்டக வெயில் மணி முதல் வெறுக்கையால்-பதுமராகரத்தினமும் முதலாகிய பொருள்களால், என்ன இல மண்டபம் மருங்கில் நல்கினான்-அளவற்ற மண்டபங்களை (அத் திருமணச்சாலையின்) பக்கங்களிலமைத்தான் என்று.

காந்தமென்பது கதிர் என்பதனோடு மொட்டிப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. வெம்மை மிக்க பேரொளியையுடைமையின் 'கண்டெறு கதிர்' என்றார். (22)

காவிகண் மலர்தரு கயங்க னோர்பல
வேவறு முற்பல வோடை யோர்பல
பூவியல் வாரிசப் பொய்கை யோர்பல
வாவிக னோர்பல மருங்கி லாக்கினான்.

இ-ள்: காவிகள் மலர்தரு கயங்கள் ஓர் பல-கருங்குவளைகளலரப் பெற்ற தடாகங்கள் பலவற்றையும், ஓ அறும் உற்பலஓடை ஓர்பல- (எக்காலத்திலும்) தவறுது மலர்கின்ற செங்கழுநீர்மலர்நிறைந்த தடாகங்கள் பலவற்றையும், வாரிச பூ இயல் பொய்கை ஓர் பல-தாமரை மலர் நிறைந்த தடாகங்கள் பலவற்றையும், வாவிகள் ஓர் பல-பல வாவிகளையும், மருங்கில் ஆக்கினான்-(அம் மண்டபங்களின்) பக்கத்தில் அமைத்தான் என்று. (23)

பாசடை மரகதம் பளிங்கு வச்சிரங்
காசறு நன்மணி கனக மன்னதாற்
றேசறு நளிமலர் செறிந்த பூந்தடம்
வாசவன் கண்டுள மருளத் தந்தனன்;

கந்தபுராணம்

இ-ள்: மரகதம் பாசடை-மரகதமணியாற் பசிய இலைகளும், பளிங்கு வச்சிரம் காசு அறு நல் மணிகளாகும் அன்னதால் தேசு உறு நளி மலர்-படிகம் வைரம் குற்றமற்ற மாணிக்கம் பொன் ஆகியவற்றால் ஒளிபொருந்திய குளிர்ந்த பூக்களும், செறிந்த-நெருங்கப் பெற்ற, பூ தடம்-மலர்த்தடாகங்களை, வாசவன் கண்டு உளம் மருள தந்தனன்-இந்திரனுங்கண்டு மனமருளும்படி அமைத்தான் எனறு.

வாசவனுமென்பதிற் சிறப்பும்மை தொக்கது. குற்றம் பிறநிறச் சார்பு முதலியன. மதர்ப்புமிக்க இலையென்பார் 'பாசடை' எனவும், உடன் மலர்ந்தாலன்ன ஒளியுத்தட்பமும் வாய்ந்தனவென்பார் 'தேசுறுநளிமலர்' எனவும், அவை மணி மலராயினும் மதுமலரே யென மருளுறுவித்தலின் 'பூந்தடம்' எனவும், அவற்றையுடைய மணித்தடங்களைப் பன்னாட் பயின்ற பண்பினனாகிய இந்திரனும் கண்ணுற்றக்கால் நீர்த்தடமேயென்று துணியநின்றலின் 'வாசவன் கண்டுளமருள' எனவும் கூறினார். இதனால் இத்தடாகங்கள் பொன்னகரிலுள்ள மணிமலர்த்தடாகங்களினும் மாட்சியுடையனவென்பது போதருமென்க.

(24)

கற்பகஞ் சந்தகில் கதலி பூகமே
பொற்புறு வருக்கைமாய் புன்னை யாதிய
பற்பல மணிகளாற் படுத்தி யன்னவை
நற்பயன் வழங்கவு நல்கி னுனரோ.

இ-ள்: கற்பகம்-கற்பகமும், சந்து-சந்தனமும், அகில்-அகிலும், கதலி-வாழையும், பூகம்-கமுகும், பொற்பு உறு வருக்கை-அழகு பொருந்திய பலாவும், மா-மாவும், புன்னை ஆதிய-புன்னையும் முதலாகிய மரங்களை, பற்பல மணிகளால் படுத்தி-பலபல இரத்தின வகைகளாலியற்றி, அன்னவை நல் பயன் வழங்கவும் நல்கினான்-அவைகள் நல்ல பிரயோசனங்களைக் கொடுக்கவுஞ் செய்தான் எனறு.

உம்மை உயர்வுசிறப்பு. பயன் வழங்குதலாவது மலர்தல், காய்த்தல், பழுத்தல் முதலியன.

(25)

இன்னவா றளப்பில விமைய வர்க்கெலா
முன்னுறு கம்மியன் முன்னிச் செய்தலும்
பொன்னிய லிமகிரிப் புரத்து மேவிய
மன்னவன் கண்டவை மகிழ்ச்சி யெய்தினான்.

இ-ள்: இமையவர்க்கு எலாம் முன் உறு கம்மியன்-தேவரனைவர்க்கும் முற்படுகின்ற விச்சுவகன்மா, முன்னி-கருதி, இன்னவாறு

வரைபுனை படலம்

அளப்பு இல செய்தலும்-இவ்வாறு பலவற்றையும் அமைத்தலும், பொன் இயல் இம கிரி புரத்து மேவிய மன்னவன்-பொன்னலாகிய இமயமலையிலுள்ள (ஒஷதிப்பிரத்தமென்னும்) நகரத்திலிருந்த மலையரசன், அவை கண்டு-அவற்றைப் பார்த்து, மகிழ்ச்சி எய்தினான்-சந்தோஷங்கொண்டான் என்று.

இமகிரி புரம் என்பன வட சொற்களாயினும் தமிழிலக்கண விதிப்படி வல்லெழுத்துமிக்குப் புணர்ந்தன. தேவருள் யாவர்நினைப்பினும் உடனே அவர் முற்றேன்றி வேண்டியபணிகளைச் செய்து முடிப்பவனென்பார் 'இமையவர்க்கெலா முன்னுறுகம் மியன்' எனவும், கைத்தொழிலின்றிச் சிந்தித்தமாத்திரையானேயென்பார் 'முன்னி' எனவும், முன்னரும் பெருவனப்புடைத்தென்பது தோன்ற அடைகொடுத்து 'பொன்னியலிமகிரிப் புரம்' எனவும் கூறினார். (26)

சேரன்யன்முதற் றேவர் மாத்தொகை
மாதவ முனிவரர் மடந்தை மாரொடு
காதலி லுமைமணங் காண வந்திடத்
தூதரை யெங்கனுந் தூண்டி னுனரோ.

இ-ள்: சேரன் அயன் முதல் தேவர் மா. தொகை-விஷ்ணுமூர்த்தியும் பிரமாவு முதலாகிய பெரிய தேவர் கூட்டத்தினரும், மாதவ முனிவரர்-சிறந்த தவத்தையுடைய முனிகணத்தினரும், மடந்தை மாரொடு-தங்கள் தங்கள் பத்தினிகளுடன், காதலின் உமை மணம் காண வந்திட-ஆவலோடும் உமாதேவியாரது திருமணத்தைத் தரிசிக்கவரும்பொருட்டு, எங்கனுந் தூதரை தூண்டினான்-எவ்விடத்தும் தூதுவரை அனுப்பி அறிவித்தான் (மலையரசன்) என்று.

தொகையென்பது முனிவர்க்குங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. பிற் செய்யுளில் யாவருமென்பதுமிவ்வாறே. சேரன்-இலக்குமியை மார்பிற்றறித்தவன். (27)

ஓற்றர்தம் முரைதெரிந் தும்பர் யாவருங்
குற்றமின் முனிவருங் குன்ற வில்லினாற்
பற்றலர் புரமடு பரமற் போற்றியே
மற்றவன் றன்னொடு வருது மென்றனர்.

இ-ள்: உம்பர் யாவரும்-தேவரனைவரும், குற்றம் இல் முனிவரும்-காமமுதலிய குற்றங்களில்லாத முனிவர்களனைவரும், ஓற்றர்

கந்தபுராணம்

தம் உரை தெரிந்து-தூதுவர்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டு, குன்ற வில்லினால் பற்றலர்புரம் அடு பரமன் போற்றி அவன்றன்னொடு வரு தும் என்றனர்-மேருமலையாகிய வில்லினூற் பகையசுரரது முப்புரங் களையுமெரித்த சிவபிராணைத் துதித்து அவருடன் கூட வருவோம் என்று கூறினார்கள் எ-று. (28)

வெற்றிகொள் வாய்ப்புலி மிசையு யர்த்ததிங்

கொற்றவை யாமனை குழீஇய காளிகள்

சுற்றுறு மெழுநதி யிமயத் தொல்கிரி

யுற்றனர் தொழுதன ருமைமு னண்ணினார்.

இ-ள்: வெற்றிகொள் வாய்ப்புலி மிசை உயர்த்திடும் கொற்றவை-வெற்றியையுடைய சிங்க வாகனத்தின் மேலேறிச் செல்லுகின்ற துர்க்கையும், யாமனை-யாமனையும், குழீஇய காளிகள்-கூட்டமாகிய காளிகளும், சுற்றுறும் எழு நதி சூழ்ந்துள்ள சப்த நதிகளும், இமய தொல்கிரி உற்றனர்-இமயமாகிய பழைய மலையில் வந்து, தொழு தனர் உமை முன் நண்ணினார்-கைகுவித்துக்கொண்டு பார்ப்பதி யார்க்கு முன்னே சென்றார்கள் எ-று.

வயப்புலி-சிங்கம்: எழுந்திகளாவன: கங்கை, யமுனை, சரசுவதி, நருமதை, காவேரி, சிந்து, கோதாவரி என்பன. சில நூல்கள் சிறிது பேதமாகவுங் கூறுகின்றன. (29)

செந்திரு நாமகள் சீர்பெ றுஞ்சசி

பந்தமி ருபத பன்னி யாயுளா

ரந்தமி லணங்கினர் யாரு மவ்வரை

வந்தன ரவரவர் மகிழ்ந ரேவலால்.

இ-ள்: செம் திரு-செந்நிறத்தையுடைய இலக்குமியும், நாம கள்-சரசுவதியும், சீர்பெறும் சசி-சிறப்புப்பொருந்திய இந்திராணியும், பந்தம் இல் தாபத பன்னி ஆய் உளார்-பற்றையொழித்த முனி வர்களது பத்தினிகளாயுள்ளவர்களும், அந்தம் இல் அணங்கினர் யாரும்-அளவிறந்த தேவப்பெண்களும் ஆகிய எல்லோரும், அவர் அவர் மகிழ்நர் ஏவலால் அவரை வந்தனர்-தங்கள் தங்கள்கணவரது ஏவலின்படி அந்த இமயமலையில் வந்தார்கள் எ-று. (30)

வரைபுனை படலம்

பங்கய மிசைவரு பாவை யேழுத

னங்கையர் யாவரு நற்ற வத்தினு

லங்கநொந் துறைதரு மம்மை தாடொழா

மங்கல வதுவையின் வனப்புச் செய்தனர்.

இ-ள்: பங்கய மிசை வரு பாவையே முதல் நங்கையர் யாவரும்-செந்தாமரை மலரின் மேல் வீற்றிருக்கின்ற இலக்குமியே முதலாகிய மாதர்களனைவரும், நல் தவத்தினால் அங்கம் நொந்து உறைதரும் அம்மை தாள் தொழா-நல்லதவத்தைச் செய்தவினாற் சரீரமெலிந்திருக்கின்ற பார்ப்பதியாரின் திருவடிகளை வணங்கி, மங்கல வதுவையின் வனப்பு செய்தனர்-சுபகரமாகிய திருமணத்திற்கேற்ற அவங்காரத்தைச் செய்தார்கள் எ-று.

பாவை ஆகுபெயர். அழகிற்சிறந்தாளாதலின் இலக்குமியை முன்வைத்துத் தேற்றேகாரம் புணர்த்தி 'பங்கயமிசை வருபாவையே முதனங்கையர் யாவரும்' எனவும், உணவொறுத்தலாதிய நியமந்தவருத தவமாதலின் 'நற்றவம்' எனவும், தம்மின் மேதக்கார்க்கணியியற்றுழித் தாழ்ந்து செய்வதே நலமாதலின் அங்ஙனஞ் செய்தனரென்பார் 'தாடொழா-வனப்புச் செய்தனர்' எனவும் கூறினார். (31)

நெறிதரு தவத்துரு நீக்கிக் காமருக்

குறையுள தாகிய வுமைதன் மெய்யினைக்

குறைதவிர் நிலைமையிற் கோலஞ் செய்தன

நிறைவனை வழிபடு மியல்பி னுரென.

இ-ள்: நெறி தரு தவத்து உரு நீக்கி-ஒழுக்கத்தையுடைய தபோ வேடத்தையகற்றி, காமருக்கு உறையுளது ஆகிய உமைதன் மெய்யினை-அழகுக்கிருப்பிடமாகிய பார்ப்பதி தேவியாரது திருமேனியை, இறைவனை வழிபடும் இயல்பினார் என-சிவபிரானைப்பூசிக்கின்ற இயற்கையினை யுடையோர்போல, குறை தவிர் நிலைமையில் கோலம் செய்தனர்-குறைவில்லாவண்ணம் அவங்கரித்தார்கள் (அப்பெண்கள்) எ-று.

அது பகுதிப் பொருள்வினாதி. நீக்கிக்கோலஞ்செய்தனர் என இயையும். உணவொறுத்தலும் அணிகளை விரும்பாமையும் முதலாக வேண்டப்படும் ஒழுக்கங்களமைந்த தவமென்பார் 'நெறிதரு தவம்' எனவும், அத்தவநிலையாலாய கூந்தற்சிக்கா தியவற்றைநீக்கியென்பார் 'தவத்துருநீக்கி' எனவும், மேனிவாடி அணிமுதலியன தவிர்ந்

கந்தபுராணம்

திருப்பினும் அழகிற்சிறி துங்குறைவு படாமையின் 'காமருக்குறையுளதாகிய மெய்' எனவும், அம்மேனிக்கு இயற்கையழகேயமையுமாகவும் மணமுறைக்காகப்பின்னருமழகுசெய்தனராதலின் 'காமருக்குறையுளதாகியவுமைதன் மெய்யினை-கோலஞ்செய்தனர்' எனவும் அணிமுதலியவற்றினும் அவற்றையணியும் வகையர்னுஞ் சிறிதுங்குறைவாராவண்ணமென்பார் 'குறைதவிர் நிலைமையில்' எனவும், சிவபூசை செய்வோர் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு முன்னர்ச்சாத்திய ஆடைமுதலியவற்றைக் கழித்து விதிப்படிய பிடைகமியற்றித் திருவொற்றாடை சாத்திப் புதுவஸ்திரந்தரித்து மேலும் வேண்டிய அணிகளையணிந்து அருச்சித்தல் போலத் தேவமாதர்களும் பார்ப்பதியாரது தவக்கோலத்தை நீக்கி மங்கலாபிடைகமியற்றிக் கூந்தலையொற்றிப் புத்தாடையுடுத்தி அணிகளையணிந்து முடிவிற்பணித்தனராதலின் 'இறைவனைவழிபடு மியல்பினுரென' எனவும் கூறினார். (32)

மேதகு பொலஞ்சுடர் மேரு மந்தர
மாதிய வாகிய வலகில் சுற்றமு
மோதருங் கடல்களு முரக வேந்தரு
மாதிர யானையும் பிறவும் வந்தவே.

இ-ள்: மேதகு பொலம் சுடர் மேரு மந்தரம் ஆதிய ஆகிய அலகு இல் சுற்றமும்-உயர்ச்சிபொருந்திய பொன்னொளியினையுடைய மேருமலையும் மந்திரமலையும் முதலியனவாகிய அளவிற்ற இனங்களும், ஓத அரும் கடல்களும்- சொல்லுதற்கரிய சமுத்திரங்களும், உரக வேந்தரும்-சர்ப்பராசர்களும், மாதிர யானையும்-திக்குயானைகளும், பிறவும் வந்த-ஏனையவைகளும் (திருமணக்காட்சியின் பொருட்டு அவ்விமய மலையில்) வந்தன எ-று.

மலைகளுட் சிறந்ததாதலின் 'மேதகுபொலஞ்சுடர்மேரு' எனவும் பெருங்கடல்களென்பார் 'ஓதருங்கடல்கள்' எனவும் கூறினார். உரக வேந்தரென்றது வாசுகி, அனந்தன், தக்ஷன், சங்கபாலன், குளிகன், பதுமன், மகாபதுமன், கார்க்கோடகன் என்பவர்களை. பிற என்றது ஆதி கூர்ம் முதலியவற்றை. மலைமுதலியன தத்தமக்குரிய தெய்வவடிவத்துடன் வந்தனவென்க. (33)

வேறு

ஈங்கிது காலை தன்னி லிமகிளி புரக்கு மன்னன்
பாங்குறு தமர்க னோடும் பரிவொடுஞ் சென்று வெள்ளி
யோங்கலி னந்தி யுய்ப்ப வுயிர்க்குயி ரான வண்ணல்
பூங்கழல் வணங்கி நின்றாங் கிளையன புகல லுற்றான்.

வரைபுனை படலம்

இ-ள்: இது காலை தன்னில்-இச்சமயத்தில், இம் கிரி புரக்கும்மன் னன்-இமயமலையரசன், பரிவொடும்-அன்புடன், பர்ங்கு உறு தமர்க ளோடும் வெள்ளி ஓங்கலில் சென்று-உரிமையான சுற்றத்தாரோடுந் திருக்கைலாச மலையிற்போய், நந்தி உய்ப்ப-திருநந்திதேவர்உள்ளே விட, உயிர்க்கு உயிர் ஆன அண்ணல் பூ கழல் வணங்கி நின்று-ஆன் மாக்களுக்குப் பரமான்மாவாய் நிற்கின்ற சிவபிரானது தாமரை மலர்போலுந் திருவடிகளை நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று, இனையன புகவலுற்றான்-இவ்வாசகங்களைவிண்ணப்பஞ்செய்யத்தொடங்கினான் எ-று.

சென்று வணங்கி என இயையும், மேருமுதலிய சிறந்த சுற்றத் தினரென்பார் 'பாங்குறுதமர்' என்றார். இதற்குப் பக்கத்தில்வந்து கூடிய சுற்றத்தினரெனப் பொருள் கூறினுமாம். (34)

**ஆதியி னுலக மெல்லா மளித்திடு மன்னை தன்னைக்
காதலின் வதுவை செய்யக் கருதினை கணித நூலோ
ரோதுபங் குனியின் றிங்க ளுத்தர மின்றே யாகு
மிதுநன் முகூர்த்த மெந்தா மிமயமேல் வருதி யென்றான்;**

இ-ள்: எந்தாய்-எம்பரமபிதாவே, ஆதியின் உலகம் எல்லாம் அளித்திடும் அன்னை தன்னை காதலின் வதுவைசெய்ய கருதினை-முற் காலத்தில் எல்லாவுலகங்களையுமீன்றருளிய மாதாவாகிய பார்ப்பதி யாரை விருப்பத்துடன் திருமணஞ் செய்யுமாறு திருவுள்ளம் பற்றி னீர், கணித நூலோர் ஓது பங்குனியின் திங்கள் உத்தரம் இன்றே ஆகும்-சோதிசாஸ்திர விற்பன்னர் கூறிய பங்குனியுத்தரம்-இற்றைத் தினமேயாம், ஈதுநல் முகூர்த்தம்-இது சுபமுகூர்த்தம் (ஆதலின்) இமயமேல் வருதி என்றான்-இமயமலையின்மேல் எழுந்தருளிவருக என்று விண்ணப்பஞ்செய்தான் (மலையரசன்) எ-று.

இது ஈது என முதனீண்டது. மகளும் மருகனுமென்றெண்ணாது இறைவனு மிறைவியுமென்றே யெண்ணுதலின் சிவபிரானையும் தேவியையும் முறையே 'எந்தாய்' எனவும் 'அன்னை' எனவும், விருப்பு வெறுப்பற்ற தேவரீர் இதனைவிரும்பியதோர் திருவிளையாடலா மென்பான் 'காதலின்வதுவைசெய்யக்கருதினை' எனவும், மணம் பேச வந்த முனிவர் மாட்டுவினாவிற்றந்த சுபதினமென்பான் 'கணித நூலோரோதுபங்குனியின் றிங்களுத்தரம்' எனவும், அத்தகைய இச் சுப தினத்திலும் இன்னே நிகழும் இலக்கினமே ஏழாமிடத் தூய்மை முதலிய குணநிறைந்ததென்பான் 'ஈதுநன்முகூர்த்தம்' எனவும், இச்சுபலக்கினங்கழியுமுன் எழுந்தருளி வருக என்பான் 'இமய மேல் வருதி' எனவும் கூறினான். (35)

கந்தபுராணம்

அல்லுறழ் கண்டத் தெந்தை யரசனை நோக்கி யின்னே
யெல்லையில் கணங்கள் சூழ விமயமேல் வருது முன்னஞ்
செல்லுதி யென்ற லோடுந் திருவடி வணங்கிப் போற்றி
வல்லையின் மீண்டு போய்த்தன் வளநக ரிருக்கை புக்கான்.

இ-ள்: அல் உறழ் கண்டத்து எந்தை-நஞ்சார்ந்த கண்டத்தை யுடைய எம்பரமபிதாவாகிய சிவபிரான், அரசனை நோக்கி-இமய மலையரசனைப் பார்த்தருளி, எல்லை இல் கணங்கள் சூழ இன்னே இமய மேல் வருதும்-அளவிறந்த கணத்தவர்கள் சூழ இப்பொழுதே இமய மலையின்மேல் யாம் வருவோம், முன்னம் செல்லுதி என்றலோடும்-நீ முந்திப்போவாயாக என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியவுடன், திரு வடி வணங்கி போற்றி-(அம்மலையரசன் அவரது) அழகிய பாதங்களை வணங்கித்துதித்து, வல்லையில் மீண்டு போய்-விரைவிறிறும்பிச் சென்று, தன் வள நகர் இருக்கை புக்கான்-தனது வளப்பம்பொருந்திய நகரத்திலுள்ள மாளிகையைடைந்தான் என்று

அல் ஆகு பெயர். அல்லுறழ்கண்டம்-இருள்போலுங் கரியகண்ட மெனினுமாம். நீசூறிய முகூர்த்தங்கழியுமுன்னென்பார் 'இன்னே' எனவும், மணவெழுச்சியமையவென்பார் 'எல்லையில் கணங்கள்சூழ' எனவும், வரவெதிர் கொள்ளுதற்கும் பிறவற்றுக்குமாக முன்செல்ல வேண்டியது அவசியமாதலின் 'முன்னஞ் செல்லுதி' எனவும், அக் குறிப்பையுணர்ந்து வல்விரைந்து சென்றாளுதலின் 'வல்லையின்மீண்டு போய்' எனவும் கூறினார்.

(36)

வரைபுனை படனம் முற்றிற்று.

6. கணங்கள் செல் படலம்

கணத்தவர்களேவரும் கயிலையில் வருதலைக்
கூறுதலினிப்பெயர்பெற்றது.

இப்படலம் பொறிப்பு.

சிவபிரான் உருத்திரர்களையும் தேவர்களையும்பிறரையும்அழைக்கும்படி திருநந்திதேவர்க்குப் பணிக்க, அவர் அனைவரையும் வரும்படி சிந்தித்தனர்.உடனே அனைவரும் தங்கள் தங்கள் பரிசனங்களுடன் அங்குவந்தனர், அப்பொழுது பிரமதேவர்மணக்கோலத்திற்கேற்றகிரீட முதலிய பல அணிகளைப் படைத்துச் சிவபிரானது திருமுன்னிலையில் வைத்து 'இவற்றைப் புனைந்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபிரான் 'அவற்றைத் திருக்கரத்தாற்றிண்டி அணிந்ததாகப்பாவித்து அருள்செய்து வேண்டிய மணவணிகளையாவும் தம்மேனியிலமையுமாறு திருவுளம்பற்றினர், உடனே அவ்வாறமைந்தன. அதன்பின் திருமணத்திற்கெழுந்தருளினர் என்பதாம்.

அந்த வேலையிற் கயிலை லெம்பிரா னருளா
னந்தி தேவரை விளித்துநம் மணச்செய னுட
முந்து சீருடை யுருத்திர கணங்கண்மான் முதலோ
ரிந்தி ராதியர் யாரையுந் தருதியென் றிசைத்தான்.

இ-ள்: அந்த வேலையில்-அச்சமயத்தில், கயிலையில்-திருக்கைலாசமலையில், எம்பிரான்-எமது கடவுளாகிய சிவபெருமான், அருளால் நந்திதேவரை விளித்து-கிருபையோடுந் திருநந்திதேவரையழைத்தருளி, நம் மணச்செயல் நாட-எமது திருமணச்செயலைக்காணுமாறு, முந்து சீர் உடை உருத்திரகணங்கள்-முதன்மைபொருந்திய சிறப்பினையுடைய உருத்திரகணத்தவர்களையும், மால், முதலோர்-திருமால் முதலிய தேவத்தலைவர்களையும், இந்திராதியர்யாரையும்தருதி

கந்தபுராணம்

என்று இசைத்தான்-இந்திரன் முதலியவர்களையும் முனிவர் முதலிய பிறரையும் அழைப்பாயென்று கட்டளையிட்டருளினார் எ-று.

வேலையில் கயிலையில் என்பன விளித்து என்பதனோடியைந்தன. அங்குவந்தாருட்சிறந்தாராதலின் 'முந்துசீருடையுருத்திரகணங்கள்' என்றார். (1)

இன்ன லின்பமின் ருகிய பரமனீ துரைப் ப
நன்ன யப்புட னிசைந்துபி னந்தியம் பெருமா
னன்னர் யாவரு மணப்பொருட் றீற்றிட வகத்து
ளுன்னல் செய்தன னவரெலா மவ்வகை யுணர்ந்தார்.

இ-ள்: இன்னல் இன்பம் இன்று ஆகிய பரமன் ஈது உரைப்ப-துக்கமுஞ் சுகமுமாகிய இரண்டுமில்லாத சிவபிரான் இவ்வாசகத் தைத் திருவாய்மலர்ந்தருள, நந்தியம் பெருமான்-கேட்டதிருநந்தி தேவர், நல் நயப்புடன் இசைந்து-நல்ல விருப்பத்துடன் சம்மதித்து, பின்-பின்னர், அன்னர் யாவரும் மணப்பொருட்டு உற்றிட அகத் துள் உன்னல் செய்தனன்-அவரனைவருந் திருமணத்திற்கு வரும்படி தம்மணத்திற்கிந்தித்தார், அவர் எலாம் அ வகை உணர்ந்தார்-அவர்கள் யாவரும் அத்தன்மையை [திருநந்திதேவர் சிந்தித்ததை] அறிந்தார்கள் எ-று.

இன்று என்னும் வினைமுற்றுப்பெயர் இன்மை என்னும் பொருள் பட நின்றது. இன்னலின்பமின்றாகியபரமன் என்றதனால் நிர்விகாரி யென்பது பெற்றும், அப்பெருமானது திருமணத்தைத்தரிசிக்க அனைவரும் ஆவலுற்றனராதலின் 'நன்னயப்புடனிசைந்து' என்றார். (2)

உலக றிந்திட் வெம்பிரான் மணம்புரி யுண்மை
புலன காதுலு மவனருண் முறையினைப் போற்றி
மலியும் விம்மிதம் பத்திமை பெருமித மகிழ்ச்சி
பலவு முந்திடக் கயிலையை முன்னியே படர்வார்.

இ-ள்: எம் பிரான்-எங்கள் கடவுளாகியசிவபிரான், உலகம் உய்ந்திட மணம் புரி உண்மை புலனது ஆதலும்-உலகத்தாருய்யும் பொருட்டுத் திருமணஞ்செய்கின்ற உண்மையானது புலப்படுதலும், அவன் அருள் முறையினை போற்றி-அச்சிவபிரானது திருவருட் டிறத்தைத்துதித்து, மலியும் விம்மிதம் பத்திமை பெருமிதம்

கணங்கள் செல் படலம்

மகிழ்ச்சி பலவும் உந்திட-நிறைந்த ஆச்சரியம் அன்பு பெருமை உவகை ஆகிய இவையெல்லாம் முன்றள்ள, கயிலையை முன்னி படர் வார்-திருக்கைலாசமலையைக் குறித்துப்போவாராயினார் எ-று.

உலகம் ஆகுபெயர். பத்திமைஎன்பதில் மை பகுதிப்பொருள் விசுதி. இகல்பற்றிரண்டுமில்லாவிறைவராகிய சிவபிரான் மனை-புரியத் திருவுளம்பற்றியது ஆன்மாக்களெல்லாம் இன்பதாகும் பொருட்டே யாதலின் 'உலகமுய்த்திடவெம்பிரான்மணம்புரியுண்மை' என்றார். முன்னொருகாலங்காணாத அற்புதத்திருக்கோலத்தை யின்றுகாண்பேமேயெனக்கருதியவழி விம்மிதமும், அதனை நாயேங்கட்டுக்காட்டுமாறு திருவுளம்பற்றினரேயெனக்கருதியவழிப்பத்தியும், அக்காட்சியை நாங்காணும்பேறுபெற்றேமேயெனக்கருதியவழிப்பெருமிதமும் மகிழ்ச்சியும் உளவாயின வென்க.

(3)

பாலத் தீப்பொழி விழியுடைப் பஞ்சவத் திரனே
மூலத் தீப்புரை விடைப்பெருங் கேதுவே முதலாஞ்
சூலத் தீக்கரத் தாயிர கோடி யோர் சூழக்
காலத் தீப்பெய ருருத்திரன் வந்தனன் கடிதில்.

இ-ள்: பாலத் தீ பொழி விழி உடை பஞ்சவத்திரனே-நெற்றியில் அக்கினிப்பொறியைச் சிந்துகின்ற கண்ணையுடைய பஞ்சானனரும், மூலத்தீ புரை பெரும் விடைக்கேது ஏ முதல் ஆம்-வடவாமுகாக்கினியை நிகர்த்த பெரியஇடபகேதுவும் முதலாகிய, சூலத் தீ கரத்து ஆயிரகோடியோர் சூழ-சூலப்படையையேந்திய அச்சத்தைவினைக் குங்கையையுடைய ஆயிரகோடி பரிசனர் கள்கூழ்ந்துவரீ, காலத்தீ பெயர் உருத்திரன் கடிதில் வந்தனன்-காலாக்கினிருத்திரர் விரைவில் வந்தார் எ-று.

சிவசாரூபியமுடையவென்பார் 'பாலத்தீப்பொழிவிழியுடை' எனவும், பெருஞ்சீற்றமுடையவென்பார் 'மூலத்தீப்புரை' எனவும், எதிர்ந்தாரை முருக்குங்குறிப்பினரென்பார் 'சூலத்தீக்கரத்து' எனவும் கூறினார்.

(4)

சுழல லுற்றிடு சூறையும் வடவையுந் தொலைய
முழுது விர்த்தொகை யலமர வுயிர்க்குமொய்ம் புடையோ
ரெழுப துற்றிரு கோடிப் பரிசுத்தொகை யீண்ட
மழுவ லத்தின னாயகூர் மாண்டனும் வந்தான்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: சுழலல் உற்றிரு குறையும் வடவையும் தொலைய-சுழலு
கின்ற பிரசண்டமாருதமும் வடவாமுகாக்கினியும் அழியவும், முழுது
உயிர் தொகை அலமர்-எல்லா ஆன்மாக்களும் நிலைபெயரவும்,
உயிர்க்கும் மொய்ம்பு உடையோர்-சுவாசம்விடுகின்ற வலிமை
யுடையவர்களாகிய, எழுபதிற்று இரு கோடி பாரிட தொகை
ஈண்ட-எழுபத்திரண்டுகோடி பூதகணங்கள்கூழ், . மழு வலத்தின்
ஆய கூர்மாண்டனும் வந்தான்-மழுப்படையை வலக்கரத்தி
லேந்திய கூர்மாண்டருத்திரரும் வந்தார் என்று.

குறைதொலைதலாவது சுவாசத்தின்வேகத்தோற் றன்வேகமடங்
கப்பெறுதல். உயிர்த்துழியித்துணைத்தீங்காமேல் உருத்துழியென்
னோமாவென்பதை யூகித்துணர 'சுழலுற்றிடு *** உயிர்க்குமொய்ம்
புடையோர்' எனவும், சிவசாரூப்பியமுடையரென்பது போதர 'மழு
வலத்தின்' எனவும் கூறினார். 'மழுவலத்தின்' என்பதற்கு மழு
வாற்கொண்டவென்றியையுடையனென்னுமாம். (5)

நீடு பாதலத் துறைபவர் நெற்றியங் கண்ணர்
பீடு தங்கிய பல்வகை நிறத்தவர் பெரியர்
கோடி கோடியா முருத்திர கணத்தவர் குழுவோ
டாடகேசன முருத்திரன் கயிலையி லடைந்தான்.

இ-ள்: நீடு பாதலத்து உறைபவர்-நெடிய பாதாளவுலகத்தில்
வசிப்பவர்களும், நெற்றியம் கண்ணர்-நெற்றிக்கண்ணையுடையவர்
களும், பீடு தங்கிய பல் வகை நிறத்தவர்-பெருமைபொருந்திய பல
வகைப்பட்ட நிறங்களையுடையவர்களும், பெரியர்-பெரியவர்களு
மாகிய, கோடி கோடி ஆம் உருத்திர கணத்தவர் குழுவோடு-
கோடிகோடியென்னுங்கணக்கமைந்த உருத்திரகணத்தவரின்
தொகுதியுடன், ஆடகேசன் ஆம் உருத்திரன் கயிலையில்
அடைந்தான்-ஆடகேசரென்னும் பெயரையுடைய உருத்திரர் திருக்
கைலாசமலையில் வந்தார் என்று.

கண்ணுக்கணிபெறத்தோன்றும் பலநிறங்களையுடையரென்பார்
'பீடுதங்கிய பல்வகைநிறத்தவர்' என்றார். (6)

கோர மிக்குயர் நூறுபத் தாயிர கோடி
சார தத்தொகை சூழ்தரச் சதுர்முகன் முதலோ
ரார மட்கறச் சரபமாய் வந்தருள் புரிந்த
வீர பத்திர வருத்திரன் வந்தான் விரைவில்.

கணங்கள் செல் படலம்

இ-ள்: கோரம் மிக்கு உயர் நூறு பத்து ஆயிர கோடி சாரத தொகை சூழ்தர-உக்கிரமிகப்பெற்றுச் சிறந்த பத்திலக்ககோடி பூதகணங்கள் சூழ்ந்துவர, சதுர்முகன் முதலோர் ஆரும் அச்சுற சரபம் ஆய் வந்து அருள் புரிந்த வீரபத்திர உருத்திரன்-நான்கு முகங்களையுடைய பிரமா முதலிய தேவர்களனைவரும் அஞ்சும்படி சரபப்பறவைவடிவுகொண்டு வந்து கருணைசெய்த வீரபத்திர ருத்திரர், விரைவில் வந்தனன்-சீக்கிரத்தில் வந்தருளினார் என்று.

சூழ்தர-வந்தனன் என இயையும். 'சரபமாய்வந்தருள்புரிந்த வீர பத்திரவுருத்திரன்' என்றதை 'நன்னு விரண்டு திருவடியு நனி நீள் வாலு முகமிரண்டுங்-கொன்னுர்சிறகு முருத்திரமுங்கொடும்பே ரார்ப்பு மெதிந்தோற்றிச்-செந்தீர் பருகிச் செருக்குநரமடங்க லாவி செகுத்துரிகொண்-டொன்னுர் குலங்கண் முழுதழிக்கு முடையான் சரபத் திருவுருவம்' என்னுங் காஞ்சிபுராணச் செய்யுளானுமுணர்க. துட்ட நிக்கிரகத்தின் பொருட்டு உக்கிரமூர்த்தியாய்த் தோன்றியும் சிட்டரைப் பரிபாலித்தனரென்பதுபோதர 'சதுர்முகன் முதலோ ராரும்ச்சுற்சரபமாய்வந்தருள்புரிந்த' என்றார். (7)

விண்டு தாங்குறு முலகுயிர் முழுதுமோர் விரலிற்
கொண்டு தாங்குறு குறப்படை கோடிநூ நீண்டப்
பண்டு தாங்கலந் தரியர னிருவரும் பயந்த
செண்டு தாங்குகைம் மேலையோன் மால்வரை சென்றான்.

இ-ள்: விண்டு தாங்குறும் உலகு உயிர் முழுதும்-விஷ்ணுமூர்த்தி யினை பரிபாலிக்கப்படுகின்ற உலகங்களையும் ஆன்மாக்களையும் முற் றுகூர் விரலில் கொண்டு தாங்குறு கோடிநூறுகுறள் படை ஈண்ட- ஓருவிரலின் கண்ணைவைத்துச் சுமக்கவல்ல நூறுகோடியேன்னுந் தொகைப்பட்ட பூதசேனைகள் நெருங்க, அரிஅரன் இருவரும் பண்டு கலந்து பயந்த-விஷ்ணுமூர்த்தியும் சிவபிரானுமாகிய இருவரும் முற் காலத்திற் கூடிப்பெற்ற, செண்டு தாங்கு கை மேலையோன்-செண் டையேந்திய திருக்கரத்தையுடைய தலைவராகிய மகாசாத் தர், மால் வரை சென்றான்-பெரிய திருக்கைலாசகிரியில் வந்தருளினார் என்று;

ஈண்ட-சென்றான் என இயையும். திருமாலரிதற்றுகு முலகுயிர் களை யெளிதிற்ருங்கும் பேராற்றலுடையரென்பார் 'விண்டுதாங்குறு முலகுயிர் முழுதுமோர் விரலிற்-கொண்டுதாங்குறுகுறப்படை' என் றார். அரியரனிருவரும் பண்டுகலந்து பயந்தமையை மேல் அசுரகாண் டுத்து மகாசாத் தாப்படலத்தானுணர்க. (8)

கந்தபுராணம்

முந்தை நான்முகன் விதிபெருன் மயங்கலு முக்கட்
டந்தை யேவலா லாங்கவ னெற்றியந் தலத்தின்
வந்து தோன்றிநல் லருள்செய்து வாலுணர் வளித்த
வைந்து மாறுமா முருத்திரர் தாமும்வந் தடைந்தார்.

இ-ள் முந்தை-முன்னொரு காலத்தில், நான்முகன் விதி பெருன் மயங்கலும்-நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவர் படைத்தற் றெழின் முற்றது மயங்க, முக்கண் தந்தை ஏவலால் அவன் நெற்றி யம் தலத்தின் வந்து தோன்றி-மூன்று திருக்கண்களையுடைய பரம பிதாவாகிய சிவபிரானது ஏவலின்படி அப்பிரமதேவரது நெற்றியி னிடத்து வந்தவதரித்து, நல் அருள் செய்து-அவர்க்கு நல்லகிருபை யைப் புரிந்து, வால் உணர்வு அளித்த-தூய்மையான அறிவைக் கொடுத்தருளிய, ஐந்தும் ஆறும் ஆம் உருத்திரர் தாமும்-பதினோரு ருத்திரர்களும், வந்து அடைந்தார்- வந்து சேர்ந்தார்கள் எ-று.

முந்தையென்பதில் ஐகாரம் சாரியை. பெருன்-முற்றெச்சம். பதி னோருருத்திரராவார்:-மகாதேவன், அரன், உருத்திரன், சங்கரன், நீல லோகிதன், ஈசானன், விசயன், வீமன், தேவதேவன், பவோற்பவன், கபாலீசன் என்பவர்கள். இவர் வரலாற்றை மேல்அசுரகாண்டத்து உருத்திரர் கேள்விப்பட லத்தாலுணர்க. (9)

இத்தி றத்தரா முருத்திர ரல்லதை யேனை
மெத்து பல்புவ னங்களு மளித்தவண் மேவி
நித்த னன்புறு முருத்திர கணங்களு நெறிசேர்
புத்தி யட்டக முதல்வரும் வந்தனர் பொருப்பில்.

இ-ள்: இ திறத்தர் ஆம் உருத்திரர் அல்லதை-இத்தன்மையரா கிய உருத்திரர்களேயன்றி, ஏனை மெத்து பல் புவனங்களும் அளித்து அவண் மேவி நித்தன் அன்பு உறும் உருத்திரகணங்களும்-முற்கூறப் படாதெஞ்சிய மிகுந்த பலபுவனங்களையுங்காத்து அவ்விடத்திற் பொருந்திச் சிவபத்திவாய்ந்த உருத்திரர்கூட்டத்தினரும், நெறி சேர் புத்தியட்டகமுதல்வரும்-முறைமைபொருந்தியபுத்தியட்டகத் தலைவர்களும், பொருப்பில் வந்தனர்-திருக்கைலாசமலையில் வந்தார் கள் எ-று.

அல்லதை என்பதில் ஐகாரம் சாரியை. புத்தியட்டகமாவன:- புத்திதத்துவத்திலுள்ள பைசாசம், இராக்ஷசம், யாக்ஷம் காந்தருவம், மாகேந்திரம், செளமியம், பிராசேசுவரம், பிராமம் என்னுஞ் சூக்கும புவனமெட்டுமாம். இவற்றின் றலைவராவார்:- அனந்தன், சூக்குமன்

கிவோத்தமன், ஏகநேத்திரன், ஏகருத்திரன், திரிமூர்த்தி, ஸ்ரீகண்டன், சிகண்டி என்பவர்கள். அஞ்சிருதை முதற் காலாக்கினியீருகிய இரு நூற்றிருபத்துநான்கு புவனங்களுள் முற்கூறப்பட்ட உருத்திரர் களது புவனங்களொழிந்த பிறவென்பார் 'ஏனை' என்றார். புவனங் களெல்லாவற்றையும் பரிபாவிப்பவர் உருத்திரரேயாகலின் 'ஏனை மெத்துபல் புவனங்களுமணித்தவன்மேவி நித்தனன்புறு முருத்திர கணங்கள்' என்றார். (10)

தொட்ட தெண்கடல் யாவையுந் துகளினுற் றூர்க்கு
மெட்டு நூறெனுங் கோடிபா ரிடத்தொகை யீண்டக்
கட்டு செஞ்சடைப் பவர்முத லாகவே கழறு
மட்ட மூர்த்திக டாங்களு மொருங்குட னடைந்தார்:

இ-ள்: தொட்ட தெண் கடல் யாவையும் துகளினால் தூர்க்கும் எட்டு நூறு எனும் கோடி பாரிட தொகை ஈண்ட- (சுரரால் முற் காலத்தில்) தோண்டப்பட்ட தெள்ளிய சமுத்திரங்களெல்லாவற் றையும் காற்றூளியினுற் றூர்க்கின்ற எண்ணூறுகோடி பூதகணங்கள் சூழ, கட்டு செம் சடை பவர் முதல் ஆக கழறும் அட்டமூர்த்திகள் தாங்களும்-கட்டப்பட்ட சிவந்த சடைமுடியையுடைய பவர் முத லாகச் சொல்லப்படுகின்ற அட்டமூர்த்திபர்களும், ஒருங்கு உடன் அடைந்தார்-தொகுதியாக உடனே வந்தார்கள் எ-று.

அட்டமூர்த்தி பராவார்:-பவன், உக்கிரன், சருவன், மகாதேவன் உருத்திரன், பீமன், பசுபதி, ஈசானன் என்பவர்கள். ஆழ்ந்த கட லென்பார் 'தொட்ட தெண்கடல்' எனவும், அதிர்ந்தநடையின வென்பார் 'கடல்யாவையுந்துகளினுற் றூர்க்கும்-பாரிடம், எனவும் கூறினார். (11)

ஏறு கொண்டிடு தெழிப்பின ரெம்பிரான் விழிநீர்
நாறு கொண்டிடு கலத்தொடு பொடி புனை நலத்தோர்
நூறு கொண்டிடு கோடியு தத்தொடு நொடிப்பின்
வீறு கொண்டருண் டோதரன் போந்தனன் வெற்பில்.

இ-ள்: ஏறு கொண்டிடு தெழிப்பினர்-இடியைப்போன்ற பேரொலியையுடையவர்களும், எம்பிரான் விழிநீர் நாறு கொண்டு உள கலத்தொடு பொடி புனை நலத்தோர்-எம்பெருமானாகிய சிவ பிரானது கண்ணீரின்னுந் தோற்றிய உருத்திராக்கத்தையுந் திரு வெண்ணீற்றையுமணிந்த சீலத்தினையுடையவர்களுமாகிய, நாறு கொண்டிடு கோடி பூதத்தொடு-நூறுகோடியென்னுந் தொகைப்

கந்தபுராணம்

பட்ட பூதசேனைகளுடன், வீறு கொண்ட குண்டோதரன்-பெருமையையுடைய குண்டோதரனென்னும் பூதசேனாபதி, நொடிப்பின் வெற்பில் போந்தனன் - விரைவிற்திருக்கைலர்சமலையில் வந்தான் எனு.

முன்னொருகாலத்தில் திரிபுரத்தசுரரால் வருந்தியதேவர்கள் சிவபிரானைச் சரணடைய அவர் அடைக்கலம்புகுந்த தேவர்களைக் காத்தல் வேண்டும் நம்மேலன்புவைத்தொழுகும் அசுரரைக் கொல்லுதலுந் தவறாகும் என்று சிந்தித்து மௌனமாகி ஆயிரந்தேவருடங்காறும் தமது மூன்று திருக்கண்களையும் மலர்த்திக் கொண்டிருந்தனர். அக்கண்களினின்றும் நீர்சிந்த அந்நீரில் உருத்திராக்கங்கள் தோன்றின என்க.

ஏறு ஆண் சிங்கமெனினுமாம். பூதகணாதிபருட்சிறந்தவனும் சிவபிரான்றிருமுன்னிலையிற் குடைபிடித்தல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்பவனும் இடபத்தெழுந்தருளும் போது முதுகுவளைந்து கொடுத்து அவரது பாதவிந்நியாசத்தையேற்பவனுமாதலின் அவனது வருகையை ஏனைப்பூதகணாதிபர்க்கு முன்வைத்து 'வீறுகொண்ட குண்டோதரன்' என விசேடித்துக் கூறினார். குண்டோதரனைக் கும் போதரனெனவும் வழங்கும். (12)

அண்டம் யாவையு முயிர்த்தொகை யனைத்தையு மழித்தும்

பண்டு போலவே தந்திட வல்லதோர் பரிசு

கொண்ட சாரதர் குழும் இருநூறுகோடி பூதர்கள்

கண்ட கன்னனும் பிணிகியும் வந்தனர் கயிலை.

இ-ள்: அண்டம் யாவையும் உயிர் தொகை அனைத்தையும்-எல்லா வண்டங்களையும் (அவற்றில்வாழும்) எல்லா ஆன்மாக்களையும், அழித்து பண்டு போலவே தந்திட வல்லது ஓர் பரிசு கொண்ட-சங்கரித்து முன்போலப் படைக்கவல்ல தன்மையுடைய, நூற்றிருகோடியோர் சாரதர் குழும்-இருநூறுகோடி பூதர்கள் சூழ்ந்துவர, கண்ட கன்னனும் பிணிகியும் கயிலை வந்தனர்-கண்டகன்னனும் பிணிகியுமாகிய பூதசேனாதிபர்கள் திருக்கைலாசமலையில் வந்தார்கள் எனு.

அண்டங்களையும் உயிர்களையும் அழித்தலும் பின்னர்ப் பண்டு போலாக்கலும் அருஞ்செயல்களாதலின் அவற்றையெடுத்துக் கூறினார். ஆகவே அப்பூதர்கள் எல்லாம் வல்லவரென்பது பெற்றும். ஏகாரம்-தேற்றம்.

(13)

கணங்கள் செல் படலம்

ஆன னங்களோ ராயிர மிராயிர மங்கை
மேனி வந்தபொன் மால்வரை புரைநிற மேனித்
தானே வீரநூற் றைம்பது கோடியோர் சாரப்
பானு கம்படுந் தலைவனென் கலையிற் படர்ந்தான்.

இ-ள்: ஓர் ஆயிரம் ஆனனங்கள்-ஆயிரம் முகங்களையும், இராயிரம் அங்கை-அழகிய இரண்டாயிரங்கைகளையும், மேல் நிவந்த பொன் மால் வரை புரைநிறம் மேனி-மேலோங்கிய பெர்ன்னாலாகிய பெரிய மேருமலையை நிகர்த்த நிறத்தையும்பொருத்தி, நூற்றைம்பது கோடியோர் தானே வீரர் சார-நூற்றைம்பதுகோடி பூதசேனா வீரர்கள் சூழ, பானுகம்பன் ஆந்தலைவன்-பானுகம்பனென்னும் பூதசேனாதிபன், ஒண் கயிலையில் படர்ந்தான்-ஒளிபொருந்திய திருக்கைலாச கிரியில் வந்தான் எ-று.

மேனி வந்தான் என இயையும்.

(14)

தங்கள் சீர்த்தியே மதித்திடு கடவுளர் தலையும்
பங்கி யாகிய கேசமும் படைகளும் பறித்துத்
துங்க மெய்திய கணங்கள்பல் கோடியோர் சூழச்
சங்கு கன்னன்வந் திறுத்தனன் றடவரை தன்னில்.

இ-ள்: தங்கள் சீர்த்தியே மதித்திடு கடவுளர் தலையும்-தங்கள் சீர்த்தியையே சிறந்ததென்று சிந்தித்த தேவர்களது தலைகளையும், பங்கி ஆகிய கேசமும்-பங்கியென்னும்பெயரையுடையகைகளையும், படைகளும்-படைக்கலங்களையும், பறித்து-கவர்ந்து, துங்கம் எய்திய-(அதனால்) உயர்ச்சியைப் பெற்ற, பல்கோடியோர் கணங்கள் சூழ-பலகோடி பூதசேனைகள் சுற்றிவர, சங்குகன்னன்-சங்கு கன்னென்னும் பூதசேனாதிபன், தடவரை தன்னில் வந்து இறுத்தனன்-விசாலித்த அந்தத்திருக்கைலாசமலையில் வந்து தங்கினான் எ-று.

தருக்குற்றவென்பார் 'தங்கள்சீர்த்தியேமதித்திடு' என்றார்.

(15)

காள கண்டனுந் தண்டியு நீலனுங் கரனும்
வாள்வ யம்பெறு விச்சவ மாவியு மற்று
மாளி மொய்ம்பின ராயபல் பூதரு மனந்த
நீளி ருங்கடற் றுனையோ டனைந்தனர் நெறியால்.

இ-ள்: காளகண்டனும்-காளகண்டனென்பவனும், தண்டியும்-தண்டியென்பவனும், நீலனும்-நீலனென்பவனும், கரனும்-கரனென்

கந்தபுராணம்

பவனும்வாள்வயம் பெறு விச்சுவமாலியும்-வாட்போரில் வெற்றி யைப் பெற்ற விச்சுவமாலியென்பவனும், ஆளி மொய்ம்பினர் ஆய மற்றுமபல் பூதரும்-சிங்கத்தைப் போன்ற வலிமையையுடையராகிய ஏனைய பலபூதர்களும், அனந்தம் நீள் இரும் கடல் தானையோடு- அளவிடப்படாத நெடிய பெரிய கடல்போன்ற சேனையோடு, நெறியால் அணைந்தனர்-முறைப்படி வந்தார்கள் எ-று:

வாள்- ஆகுபெயர். சேனாதிபரென்பார் 'ஆளிமொய்ம்பினர்' எனவும், முன்வரற்பாலார் முன்னும் பின்வரற்பாலார் பின்னுமாக வென்பார் 'நெறியால்' எனவும் கூறினர். (16)

கூற்றின் மொய்ம்பினைக் கடந்திடு சாரதக் குழுவோர்
நூற்று முப்பது கோடி யோர் சூழ்ந்திட நொய்தின்
மாற்ற லார்புர மட்டவன் றுளினை வழிபட்
டேற்ற மிக்கவி சானனக் கயிலையி லிறுத்தான்.

இ-ள்: கூற்றின் மொய்ம்பினைக் கடந்திடு நூற்றுமுப்பது கோடி யோர் சாத குழுவோர் சூழ்ந்திட-யமனது வலிமையையும் வெல்லத் தக்க நூற்றுமுப்பது கோடி பூதகணத்தவர்கள் சூழ்ந்துவர, மாற்ற லார்புரம் அட்டவன் தாள் இனை வழிபட்டு ஏற்றம் மிக்க, ஈசானன்- பகைவரது முப்புரங்களையும்ழித்த சிவபிரானது இரண்டு திருவடி களையும் பூசித்தலாலுயர்ச்சி பெற்ற ஈசானரென்பவர், நொய்தில்- விரைவாக, அ கயிலையில் இறுத்தான்-அந்தத் திருக்கைலாசமலையில் வந்துசேர்ந்தார் எ-று.

உயர்வுசிறப்புமமை தொக்கது. நூற்றுமுப்பத்து மூவாயிரமெனினுமாம். சூழ்ந்திட இறுத்தான் என இயையும். தாளினை பின்மொழி நிலையல், வழிபட்டு என்னும் எச்சம் ஏதுப்பொருளில்வந்தது திசைக் காவலருள் இந்திரனாதியரை முன்னர்க்கூறுதிவரை முற்கூறிய காரணத்தோன்ற 'மாற்றலார்புரமட்டவன் றுளினை வழிபட்டேற்றமிக்க விசானன்' என்றார். (17)

எகின மாகிய மாலயன் வாசவ னிமையோர்
புகலு மாதிரங் காவலர் கதிர்மதி புறக்கோண்
மிகைய தாரகை யன்னைகள் வசக்கள்வே றுள்ளார்
மகிழும் விஞ்சையர் முனிவரர் யாவரும் வந்தார்.

இ-ள்: எகினம் ஆகிய மால் அயன்-அன்னப்பறவை யுருக் கொண்ட திருமாலும் பிரமதேவரும், வாசவன்-இந்திரனும், இமையோர்-தேவர்களும், புகலும் மாதிரம் காவலர்-(எவராலும்)வியந்து கூறப்படுகின்ற திக்குப்பாலகர்களும், கதிர்-சூரியனும், மதி-சந்திரனும், புறக்கோள்-(செவ்வாய்முதலிய) ஏனைய கிரகங்களும், மிகைய

கணங்கள் செல் படலம்

தாரகை-மிகுதியாயுள்ள நக்சத்திரங்களும், அன்னைகள்-சப்தமாதர்களும், வசுக்கள்-அட்டவசுக்களும், வேறு உள்ளார்-பிறரும், மகிழும் விஞ்சையர்-உவகையுற்ற வித்தியாதரர்களும், முனிவர்-முனிவர்களுமாகிய, யாவரும் வந்தார்-எல்லோரும் அங்கே வந்தார்கள் எ-று.

ஈசானரும் இந்திரனும் முன்கூறப்படுதலின் திக்குப்பாலகரென்றது ஏனையோரை. முன்னொருகாலத்தில் வேதங்களை வெளிப்படுத்தற்பொருட்டுத் திருமால் அன்னப்பறவையுருக்கொண்டனர். இதனை 'அன்னமாயருமறைகளறைந்தாய் நீ' என்னும் இராமாயணச் செய்யுளானுமுணர்க. அச்சுவினி முதலிய எல்லா நக்சத்திரங்களுமென்பார் 'மிகைய தாரகை' என்றார். விஞ்சையருவகையுற்றது திருமணக்கேள்வியாலென்க. சப்தமாதர்களாவார்:-பிராமி, மாகேசுவரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவி, வாராகி இந்திராணி சாமுண்டி என்பவர்கள். அட்ட வசுக்களாவார்:-தரன், துருவன், சோமன், ஆபன், அனிலன், அனலன் பிரத்தியுஷன், பிரபாசன் என்பவர்கள். (18)

**வாலி தாகிய மறைகளா கமங்கண்மந் திரங்கண்
ஞால மாதிய பூதங்க ளுலகங்க ணகர்கள்
கால மாணவை யேனைய பொருளெலாங் கடவுட்
கோல மெய்திவந் திறுத்தன கயிலையிற் குறுகி.**

இ-ள்: வாலிது ஆகிய மறைகள்-தூய்மையினையுடைய நால் வேதங்களும், ஆகமங்கள்-இருபத்தெட்டாகமங்களும், மந்திரங்கள்-சப்தகோடி மகாமந்திரங்களும், ஞாலம் ஆதியபூதங்கள்- (பிருதுவிமுதலிய) ஐந்து பூதங்களும், உலகங்கள்-பதினான்குலகங்களும், நகர்கள்-(அவ்வுலகங்களிலுள்ள) நகரங்களும், காலம்-ஆனவை-காலங்களும், ஏனைய பொருள் எலாம்-பிறபொருள்களும் ஆகிய எல்லாம், கடவுள் கோலம் எய்தி-தேவருபத்தைக்கொண்டு, கயிலையில் குறுகிவந்து இறுத்தன-திருக்கைலாசமலையில் அணுகிவந்து தங்கின எ-று.

எல்லாநூற்கு முதனூலாதலின் 'வாலிதாகியமறை' என்றார். மந்திரங்களென்றது நம: என்பது முதலிய சப்தபல்லவங்களையுடைய மகாமந்திரங்களை. காலம் என்றது வருடம். அயனம் பகும்மாசம் முதலியவற்றை. எலாமென்பதை மறை முதலியவற்றிற்குத் தனித்தனியியைக்க. (19)

**இந்த வாற்றினாற் கயிலையில் யாவரும் யாவும்
வந்த தன்மையை நோக்கியே யாற்றவு மகிழ்ந்து
நந்தி யுள்புகுந் தமலனுக் கித்திற ந்நில
முந்தை யன்னவர் யாரையுந் தருகென மொழிந்தான்:**

இ-ள்: நந்தி-திருநந்திதேவர், இந்த ஆற்றினால் கயிலையில் யாவரும் யாவும் வந்த தன்மையை நோக்கி-இவ்வாறு திருக்கைலாச

கந்தபுராணம்

மலையிலுள்ள எல்லாவுயர்த்திணைப்பொருள்களும் எல்லா வஃறிணைப் பொருள்களும் வந்துசேர்ந்ததன்மையிப்பார்த்து, ஆற்றவும் மகிழ்ந்து-மிகவுஞ் சந்தோஷித்து, உள்புகுந்து-உட்சென்று, அமலனுக்கு இத்திறம் நவில-சிவபிரானுக்கு இத்தன்மையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, முந்தை-முதற்கடவுளாகிய சிவபிரான், அன்னவர் யாரையும் தருக என மொழிந்தான் -அவரனைவரையும் (ஈண்டு)அழைத்து வருவாயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி னார் எ-று.

(20)

புராரி மித்திற மொழிதலுஞ் சிலாதனார் புதல்வ
னொராய்மு தற்கடை குறுகியே யுருத்திர கணங்கண்
முராரி யாதியாம் விண்ணவர் முனிவரெல் லோரும்
விராவு நீர்மையிற் சென்றிடக் கோயிலுள் விடுத்தான்.

இ-ள்: புராரி இத்திறம் மொழிதலும்-முப்புரங்கனையுமெரித்தருளிய சிவபிரான் இவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தருளுதலும், சிலாதனார் புதல்வன்-சிலாத முனிவரது புத்திரராகிய திருநந்திதேவர், ஓராய் முதல் கடை குறுகி-அவ்விடத்தினின்று நீங்கி முதல்வாயிலில் வந்து, உருத்திர கணங்கள்-உருத்திரகணத்தவர்களும், முராரி ஆதி ஆம் விண்ணவர்-விஷ்ணுமூர்த்தி முதலாகிய தேவர்களும், முனிவர் எல்லோரும்-முனிவர்களாகிய அனைவரும், விராவும் நீர்மையில் சென்றிட-ஒருமித்ததன்மையாகப் போம்படி, கோயிலுள் விடுத்தான்-திருக்கோயிலினுள் அனுப்பினார் எ-று.

சிலாதன்-கல்லையுண்டவன். சிலா-கல். அதன்-உண்டவன். ஆர் உயர்வுபற்றி வந்தவிகுதி. முன்னொருகாலத்தில் திருமறைக்காடென்னுந் திருப்பதியில் வேதியர் குலத்தில் ஒரு புத்திரர்தோன்றிவளர்ந்து ஐந்தாண்டு நிறைவேறும் பிராயத்தை யடைந்தனர். ஒருநாள் ஒரு அந்தணர் பிசுஷுக்குவர அப்புத்திரர் அவரது பிசுஷான்னத்தில் ஒரு கல்லையிட்டனர். அந்தணர் அதனையுணராதது பிசுஷேயற்றுச் சென்று அந்தச் சிறுகல்லுடன் அவ்வன்னத்தை யுண்டனர். பின்னர் அப்புத்திரர் வளர்ந்து வேதமுதலிய நூல்களை நன்குணர்ந்து பெருந்தவமியற்றி அதுகாரணத்தாற் கோரதபசியென்னும் பெயர்பெற்று அட்டமாசித்திகளிலும் வல்லவராய் அவற்றின் வல்லமையால், யம புரத்தைப் பார்க்க விருப்புற்றுச் சென்று அங்குள்ள பலதண்டனைகளையும் பார்த்து வருகையில் ஓர் பெரிய கல்மலை இருக்கக்கண்டு அங்குள்ள தண்டத்தலைவரைநோக்கி இப்பெரும்பாறையின் வரலாற்றென்னெயென்று வினாவினர். அவர்கள் 'ஐயரே! கோரதபசியென்னும் ஒரு பாபி பிசுஷேயற் கவந்த ஒரு அந்தணனது அன்னத்திற்கல்லெறிய அந்தணன் அதனை அறியாது புசித்தனன். அக்கல்லே

கணங்கள் செல் படலம்

இங்கு பெருமலையாக வளருகின்றது. அக்கோரத பசி இறந்தபின் இங்குவந்து இதனையுண்பான்' என்றனர். அதுகேட்ட கோரத பசி தாம் இ ள மையிற் செய்ததீங்கு இவ்வாறு விளைந்ததே யென்று துக்கித்து அவர்களை நோக்கி இப்பாவத்தைச் செய்தவன் இத்தீங்கினின்று நீங்குதற்கு வழியாது என்று வினாவினர். அவர்கள் இவ்வளவினதாகிய, ஒருமலையைப் பூமியிற்கரைத்துண்பானாயின் இது கரைந்துவிடும் என்றனர். கோரதபசி அங்குள்ள அற்புதங்களையெல்லாம் பார்த்து முடிந்தபின் பூமியில் வந்து ஒரு மலையைக் குறிப்பிட்டுத் தினந்தோறும் இடித்து நீரிற்கரைத்துப் பருகி முடித்தனர். யம புரத்தில் அவர்க்காய்வளர்ந்த மலையுங் கரைந்தொழிந்தது, இது காரணத்தால் அவர்க்குச்சிலாதனென்னும் பெயருண்டாயது.

ஒராய்-ஒருவியென்பதன் விகாரம். முர அரி - முராரி; வடநூன் முடிபு, முரனென்னுமசுரனைக் கொன்றவன் என்பது பொருள். எல் லோருமென்றதனாற் பூதராதியரையும்மைக்க. வேறுவேறாய்க் குழிஇ நின்றூரெல்லாமொருங்குழி இப்போயினரென்பார் 'விராவுநீர் மையிற்சென்றிட' என்றார். (21)

விடுத்த காலையி லரியனை மீமிசை விளங்கிக்

கடுத்த யங்கிய கண்டன்வீற் றிருப்பது கானூஉ

வடுத்த வன்புடன் யாவரு மிறைஞ்சியே யவன்சீ

ரெடுத்து நீடநின் றேத்தியே யனுகின் றிமைப்பில்.

இ-ள்: விடுத்த காலையில்-திருநந்திதேவர் உள்விடுத்தவுடன், கடு தயங்கிய கண்டன் அரி அனை மீமிசை விளங்கி வீற்றிருப்பது யாவ ரும் கானூஉ-நஞ்சார்ந்த திருமிடற்றையுடைய சிவபிரான் சிங்கா சனத்தின்மேற் பிரகாசித்து எழுந்தருளியிருத்தலை அனைவருந்தரி சித்து, அடுத்த அன்புடன் இறைஞ்சி-தம்மகத்தில் விளைந்த அன் புடன் வணங்கி, அவன்சீர் எடுத்து நீட நின்று ஏத்தி-அவரது கீர்த் தியைத்தெரிந்து தூரத்தினின்று துதித்து, இமைப்பில் அனுகினர்- விரைவிற்சமீபித்தார்கள் என்று. (22)

நீண்ட சீருருத் திரர்தமை நிறைந்தபல் கணத்தை

யீண்டு தேவரை முனிவரை வீற்றுவிற் றிசையா

வாண்டு தன்விரற் சுட்டியே யாதிநா யகற்குக்

காண்டல் செய்துநின் றேத்தினன் வேத்திரக் கரத்தோன்.

கந்தபுராணம்

இ-ள்: நீண்ட சீர் உருத்திரர் தமை-மிகுந்த சிறப்பையுடைய உருத்திரர்களையும், நிறைந்த பல் கணத்தை-நிறைந்துள்ள பலபூதர்களையும், ஈண்டு தேவரை-நெருங்கிய தேவர்களையும், முனிவரை-முனிவர்களையும், வீற்றுவீற்றுஇசையா-வெவ்வேறாக எடுத்துக்கூறி, ஆண்டு தன் விரல் சுட்டி-அவர்நிற்குமிடத்துத் தமது விரலினொற்குறிப்பிட்டு, ஆதிநாயகற்கு காண்டல்செய்துநின்று-ஆதிகடவுளாகிய சிவபிரானுக்குக்காண்பித்து நின்று, ஏத்தினன்-துதித்தார், வேத்திர கரத்தோன்-பொற்பிரம்பையேந்திய கையையுடைய திருநந்திதேவர்
எ-று.

அங்குவந்தாரனைவரிலுஞ் சிறந்தாரென்பதுபோதர 'நீண்டசீருருத்திரர்' என்றார். (23)

ஆர முற்பெய ரண்ணல்கூர் மாண்டன டகத்தோன்
வீர பத்திரன் முதலுருத் திரர்கண்மே தக்க
பாரி டத்தவர் யாவரு மெம்பிரான் பாங்கிற்
சேர லுற்றநின் றேத்தினர் பணிந்தசிந் தையராய்.

இ-ள்: ஆர் அழல் பெயர் அண்ணல் கூர்மாண்டன் ஆடகத்தோன் வீரபத்திரன் முதல் உருத்திரர்கள்-நிறைந்த அக்கினியின் பெயரையுடைய தலைவரும் கூர்மாண்டேசரும் ஆடகேசரும் வீரபத்திரமுதலாகிய உருத்திரர்களும், மேதக்க பாரிடத்தவர்-மேன்மைமிக்க பூதர்களும், யாவரும்-பிறரனைவரும், எம்பிரான் பாங்கில் சேரலுற்று-எங்கள் தலைவராகிய சிவபிரானது பக்கத்திற் சார்ந்து, பணிந்த சிந்தையராய் நின்று ஏத்தினர்-தாழ்ந்தமனத்தையுடையவர்களாய் நின்று துதித்தார்கள் எ-று.

ஆரமுற் பெயரண்ணல்-காலாக்கினிருத்திரர். பூதகணதிபரென்பார் 'மேதக்க பாரிடத்தவர்' எனவும், அகந்தை நீங்கியென்பார் 'பணிந்தசிந்தையராய்' எனவும், கூறினார். 'உருத்திரர் கண்மேதக்க என்பது அச்சப்புத்தகங்களில் 'உருத்திரகணமேத்த' எனக்காணப்படுகிறது. உருத்திரகணமும் பாரிடத்தவர் யாவருமேத்ததினரெனனது உருத்திரகணமேத்தப்பாரிடத்தவர்யாவருமேத்ததினர் என்றதும் பூதகணங்கண்மாத்திரம் எம்பிரான் பாங்கிற் சேர்ந்தனரெனக்கூறி அவரிற்சிறந்த உருத்திரராதியரை அங்ஙனங் கூறுதொழிந்ததும் பொருத்தமற்றனவாதலின் அப்பாடந்தவருமென்க. (24)

கணங்கள் செல் படலம்

அன்ன காலையி னான்முக நெம்பிரா னணிவா
 னுன்னி யேழுடி முதலிய பல்கல னுதணிப்
 பொன்னி னுயதோர் பீடிகை யிற்கொடு போந்து
 முன்ன ராகவைத் திறைஞ்சியே யித்திற மொழிவான்.

இ-ள்: அன்ன காலையில்-அச்சமயத்தில், நான்முகன்-நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவர், எம் பிரான் அணிவான் உன்னி-எங்கள் கடவுளாகிய சிவபிரானணிந்து கொள்ளும்படி சிந்தித்து, முடி முதலிய பல்கலன் உதவி-கிரீடமுதலாகிய பல ஆபரணங்களைச் சிறுட்டித்து, பொன்னின் ஆயது ஓர் பீடிகையில் கொடு போந்து-பொன்னாற்செய்யப்பட்ட ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்துக் கொண்டு போய், முன்னர் ஆக வைத்து-அப்பெருமானது திருமுன்னிலையில் வைத்து, இறைஞ்சி-வணங்கி, இ திறம்மொழிவான்- இவ்வாறு விண்ணப்பஞ் செய்வார் என்று.

உன்னி உதவியென்பதையியைத்துச் சிந்தையானுதவியெனப்
 பொருள் கூறினுமாம். (25)

ஐய கேளுநக் கில்லையாற் பற்றிக லடியே
 முய்யு மாறிவண் மணஞ்செய வுன்னினை யுன்பான்
 மையன் மாசுணப் பணியெலா மாற்றிமற் றிந்தச்
 செய்ய பேரணி யணிந்தரு ளென்று செப் பினனே.

இ-ள்: ஐய கேள்-பெருமானே! கேட்டருள்க, உனக்கு பற்று இகல் இல்லை-தேவரீருக்கு விருப்பும் வெறுப்பும் இல்லை, அடியேம் உய்யுமாறு இவண்மணம் செய உன்னினை-அடியேங்களுய்யும்படி இப்பொழுது திருமணஞ்செய்ய நினைத்தருளினீர் (ஆதலின்), உன் பால் மையல் மாசுண பணி எலாம் மாற்றி-தேவரீரிடத்துள்ள மயக்கத் தைத்தருகின்ற சர்ப்பங்களாகிய ஆபரணங்களையெல்லாம் நீக்கி, மற்று இந்த செய்ய பேர் அணி அணிந்தருள் என்று செப்பினன்-இந்தச் செப்பமாகிய பெருமைபொருந்திய ஆபரணங்களை அணிந்தருள்க என்று பிரார்த்தித்தார் என்று.

மணஞ் செய்ய முயன்றது சிறியேங்கள் வேண்டுகோட்காகவே தேவரீர்க் காகவன்று, ஆதலின் இவ்வேண்டுகோளையுமேற்றருள்க வென்பது குறிப்பு.

மையலைத்தருவதுகடித்துழியென்க. மற்று வினைமாற்று. குரஞ்சுதியரைச்சங்கரிக்கவல்ல குமாரரைத்தோற்றுவித்தற்கேதுவாத

கந்தபுராணம்

வின் 'அடியேமுய்யுமாறு' எனவும், அணிக்குதவாதனவென்பார்
 'மையன்மாகணப்பணி' எனவும், மணவணிக்கேற்றவென்பார்
 'செய்ய' எனவும் கூறினார். (26)

பங்க யாசனன் குறையிரந்த இனையன பகர
 வங்கண் மூரல்செய் தன்புட னீயளித் திடலா
 லிங்கு நாமிவை யணிந்தென மகிழ்ந்தன மென்னுச்
 செங்கை யாலணி கலத்தினைத் தொட்டருள் செய்தான்.

இ-ள்: பங்கய ஆசனன் குறையிரந்து இனையன பகர-தாமரை
 மலரை ஆசனமாகவுடைய பிரமதேவர் குறையிரந்துநின்று இவ்
 வாசகங்களை விண்ணப்பஞ் செய்ய, அங்கண் மூரல் செய்து-அப்
 பொழுது (சிவ பிரான்)குறுநகைசெய்து, நீ அன்புடன் அளித்திடலால்
 இங்கு நாம் இவை அணிந்து என மகிழ்ந்தனம் என்ன-பிரமனே!
 நீ பத்தியுடன்றகுதலால் இப்பொழுது நாம் இவ்வணிகளை அணிந்
 தாற்போல உவகையுற்றேமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, செம்
 கையால் அணிகலத்தினை தொட்டு அருள் செய்தான்-சிவந்த திருக்
 கரங்களால் அவ்வாபரணங்களைத்தீண்டி அனுக்கிரகஞ் செய்தார்
 எ-று.

பங்கயாசனன்-வடநூன்முடிபு. அணிந்தாலென என்பதில் ஆல்
 விசுதி தொக்கது. குறையிரத்தல் குறையைத் தீர்க்குமாறு மெலிந்து
 நின்றல். கண்ணாடுக்காலத்தையுணர்த்திற்று. இவற்றினும் பன்மடங்
 கழகினவாகிய அணிகளை நினைக்குமுன்னமைக்குமாற்றலுடையே
 மென்பதை நினையாது கொணர்ந்தனனே! இவனறிவிருந்தவா
 றென்னையெனச் சிந்தித்துக் குறுநகைசெய்தனர். அங்ஙனங்
 கொணர்ந்தது தாம் பேரணியுடன்செல்லவேண்டுமென்னுங் காத
 வினாதலின் 'அன்புடனீயளித்திடலால்' என்றார். அதுபற்றி அவர்
 வேண்டுமோனை ஒருவாறு நிறைவேற்றவேண்டுதலின் இவையணிந்
 தெனமகிழ்ந்தனமென்னுச்செங்கையாலணிகலத்தினைத் தொட்டனர்
 என்க. அவ்வணிகளை வந்துநின்றார்க்கு வழங்குமாறு கட்டளையிட்டன
 ரென முதனூலிற்கூறப்பட்டுளது. (27)

பிரம னன்புகண் டிவ்வகை யருள்செய்த பின்ன
 ரொருதன் மெய்யணி பணிகளே யணிகளா யுறுவான்
 றிருவுளங் கொள வவ்வகை யாகிய செகத்தை
 யருள்பு ரிந்திடு பராபரற் கீசசெய லரிதோ.

கணங்கள் செல் படலம்

இ-ள்: பிரமன் அன்பு கண்டு இவகை அருள் செய்த பின்னர்-பிரமதேவரது மெய்யன்பையுணர்ந்து இவ்வாறு திருவருள் செய்த பின்பு, ஒரு தன் மெய் அணி பணிகளே அணிகள் ஆய் உறுவான் திருவுளம் கொள்-ஒப்பற்ற தமது திருமேனியிற்புனைந்த சர்ப்பங்களே ஆபரணங்களாகப்பொருந்தும்படி திருவுள்ளம்பற்ற, அவகை ஆகிய-(அவைகள்)-அவ்வாறேயாயின, செகத்தை அருள் புரிந்திருபராபரற்கு இசெயல் அரிதோ-உலகமனைத்தையும் படைத்த இறைவருக்கு இச்செய்கை அரியதா? (அன்றே) எ-று.

எல்லாவுலகங்களையும் படைக்கும் இறைவர் இவ்வணிகளைப் படைப்பதோரற்புதமாகாதென்றபடி. ஏ-தேற்றம். பராபரன்-பரைக்குப்பரன். (28)

கண்டி யாவரு மற்புத மடைந்துகை தொழலும்
வண்டு லாங்குழற் கவுரிபா லேருவான் மனத்திற்
கொண்டு பாங்குறை தலைவருக் குணர்த்தியே குறிப்பாற்
பண்டு மாலயற் கரியவ னெழுந்தனன் படர.

இ-ள்: யாவரும் கண்டு-அச்செய்கையை அனைவரும்பார்த்து, அற்புதம் அடைந்து கைதொழலும்-அதிசயங்கொண்டு கைகுவித்தலும், பண்டு மால் அயற்கு அரியவன்-முற்காலத்தில் விஷ்ணுமூர்த்திக்கும்பிரமதேவருக்கும்அறிதற்கருமையாய்நின்றசிவபிரான், வண்டு உலாம் குழல் கவுரி பால் ஏருவான் மனத்தில் கொண்டு-வண்டுகள்மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடைய பார்ப்பதியாரிடத்துத் திருமணஞ்செய்யப்போம்படி திருவுளம்பற்றி, பாங்கு உறை தலைவருக்கு குறிப்பால் உணர்த்தி-பக்கத்தில்நின்ற தலைவர்களுக்குத் திருக்கண்குறிப்பிலைறிவித்து, படர எழுந்தனன்-செல்லும்படியெழுந்தருளினார் எ-று.

அற்புதமென்னும் வடசொல் தகரவொற்று றகரவொற்றாகத் திரிந்தது. (29)

கணங்கள்செல் படலம் முற்றிற்று.

கந்தபுரண

வசனம்

1. உற்பத்தி காண்டம்
 2. அசுர காண்டம்
 3. மகேந்திர காண்டம்
 4. உயுத்த காண்டம்
 5. தேவ காண்டம்
 6. தட்ச காண்டம்
- ஆகிய 6 காண்டங்கள்.

★ எளிமையான நடை.

★ படிக்கப் படிக்கச் சுவை பெருக்குவது

முன்னுரை:-

திருமுருக கிருபானந்த வாரியர்

பரிசுப் பதிப்பு

விலை ரூ. 5-00